

Giới thiệu Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát

Họ là hai con người trong hai vương quốc khác nhau, một nam đế vương, một nữ nhân lãnh huyết. Sự đối lập nhau giữa hai vương quốc đã phần nào giúp họ có hướng giải quyết với nhau... Mời các bạn theo dõi truyện Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát.

Cô phải tự gả mình cho tôi, làm hoàng hậu hợp quốc vì hòa bình tương lai, chồng tôi thì chết. Cô cũng chẳng vừa, chỉ có loại sắp chết mới dám lên mặt trước ta như vậy...

Hai bên chả xích lại gần được nhau mà càng ngày càng muốn tiêu diệt nhau. Kết cục của hai người và hai vương quốc sẽ ra sao ??? Có hậu hay là sự suy tàn !?

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Ta yêu người, cho nên chúng ta cùng chết đi

MỞ ĐẦU: Danh hiệu tuyệt sát

Tồn tại song song với ánh sáng nơi thế kỉ 21 là bóng tối sâu thẳm, góc tối tăm ấy là nơi sinh tồn của những con người với bàn tay luôn nhuộm đỏ máu. Bọn họ lãnh huyết vô tình, lấy việc giết người làm niềm vui. Bọn họ là những con người sống ngoài vòng pháp luật, là mặt đen tối của đất nước —— Dong Binh! Nơi tụ tập của những người sống trong bóng tối, tại nơi ấy có một “kẻ mà ai cũng biết là ai” - Tuyệt Sát

Tuyệt Sát, người cũng như tên, khi ra tay, tuyệt không có người sống! Ở trong mắt các chính trị gia, hai chữ Tuyệt Sát là nỗi ám ảnh của riêng họ. Mặc dù tổ chức tình báo các nước cực lực thu thập thông tin, lại vẫn không có nửa điểm tin tức về người này. Tồn tại mà không tồn tại, chính là Tuyệt Sát, người còn được mệnh danh là “Lưỡi Thái của Thần Chết”

"Tin vừa nhận, tháng 9 năm 2010, vương tử Aiur Đức thuộc hoàng thất Anh Quốc vừa bị ám sát, chết tại chỗ. Chính quyền Anh Quốc tức giận, phát ra lệnh truy sát cấp một. Tuyên bố treo giải thưởng 300 vạn bảng Anh cho người tìm được hung thủ"

Dọc theo dòng người tập nập qua lại, có một bóng dáng đứng im nhìn màn hình lớn đặt trên lầu 3 cao ốc đang không ngừng truyền ra thanh âm kích động của phát thanh viên.

“Ngay sau đó, nội bộ Anh Quốc công bố thông tin về nghi phạm

Danh hiệu: Tuyệt Sát.

Tình trạng: không rõ.

Số tuổi: không rõ.

Giới tính: không rõ.

Quốc tịch: không rõ."

Những người đang vội vã đi trên đường cũng dừng bước, ngược đầu, chăm chú nghe.

"Đây là một tài liệu gây ra nỗi khiếp sợ toàn cầu. Cho dù là tổ chức khủng bố Đầu Mục trước đây cũng không đến mức thần bí như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, thông tin về Tuyệt Sát đã trở thành một đề mục nóng bỏng nhất. Song bất luận các quốc gia khác truyền thông như thế nào, cùng với việc huy động mạng lưới dân cư lùng tìm, cũng không thể cung cấp thêm bất kỳ một tin tức nào hơn so với chính phủ Anh Quốc."

Trong dòng người, thiếu nữ cong khéo miệng, với chiếc váy đơn giản cách điệu, mái tóc dài đen nhánh mềm mại đến eo. Không ít nam sinh chú ý tới nụ cười mang vẻ yếu đuối nhu mì của thiếu nữ. Thật không ngờ, vẻ đẹp hoàn mỹ, trong sáng ấy lại thật sự tồn tại.

Kết, một chiếc xe thể thao đỏ dừng ở góc đường.

“Lên xe."

Nam tử ngồi trên xe đeo kính đen, tóc màu bạch kim, khuôn mặt trắng nõn, chiếc bông tai hình thập tự giá (+) càng tôn thêm vẻ anh tuấn.

"Triệt, người đến rồi ah."

Thiếu nữ vô cùng mừng rỡ, nhu thuận ngồi lên chiếc xe thể thao.

Xe thể thao lướt nhanh, lập tức biết mất ở chỗ đèn giao thông, nhưng người đi đường vẫn im lặng dõi theo, không gian chột như đang đóng băng, chỉ lưu lại âm thanh của người phát thanh viên trên chiếc ti vi khổng lồ nơi trung tâm thương mại.

"Tin mới nhận, bạn gái thần bí của siêu sao Mộ Dung Triệt xuất hiện, ngày hôm qua anh bị ký giả bắt gặp khi mở cửa ferrari đỏ đưa đón bạch y thiếu nữ, ký giả X cho biết, đó chính là bạn gái Mộ Dung Triệt, trong khoảng thời gian ngắn tin tức này liền trở thành hot news trong ngày"

Xe thể thao liên tục chạy nhanh, thiếu nữ vẫn nở một nụ cười đầm đìa như cũ. Không một ai biết được, ẩn núp dưới nụ cười ấy là một con dao sắc. Cái lạnh ẩn nấp dưới ngọn lửa, bóng tối đứng sau sự che chở của ánh sáng, chính là phép tắc nơi thế giới nàng đang sống. Muốn sinh tồn, cần phải học được thứ gọi là "mặt nạ".

Chân ga đang ở trong trạng thái lớn nhất, nhưng thiếu nữ giống như tuyệt không quan tâm. Đây chính là thói quen của Mộ Dung Triệt, một khi hấn không chịu được áp lực hay không hài lòng điều gì, hấn liền bán mạng cho tốc độ. Hường thụ cực hạn hứng phần.

"Tuyệt Sát?", hấn gọi nàng

Mộ Dung Triệt này giờ trầm mặc đột nhiên mở miệng. Đây là câu nghi vấn ư? Vậy sao hấn nói với giọng khẳng định.

Thiếu nữ vẫn nở nụ cười yếu ớt, nụ cười của nàng không vì lời nói đột ngột của hấn mà khép lại, ngược lại càng rực rỡ. Sự rực rỡ thuần túy phát ra từ bên trong, nhưng tựa hồ từng tia, từng tia lại lạnh như băng đến kì lạ.

Tuyệt Sát.

Đây là danh hiệu của nàng.

"Phải"

Nàng trực tiếp giúp Mộ Dung Triệt bóp nghẹt một chút chán chừ cuối cùng.

Nàng là Tuyệt Sát, nữ hoàng của bóng tối!

Bởi vì là nữ hoàng, cho nên nàng không việc gì phải phủ nhận!

"Thật là Tuyệt Sát sao! Người nợ quả nhiên không hề gạt ta."

Bỗng một tiếng thắng xe chói tay vang lên, xe thể thao đột nhiên dừng lại. Vì là ven biển, thắng xe càng khó thắng, thiếu chút nữa khiến xe lao xuống biển rộng mênh mông. Mộ Dung Triệt gỡ xuống kính đen, hấn trầm mặt, nhìn về phía biển, gương mặt thoáng có chút vị bị phản bội, lẫn thất vọng .

Thiếu nữ có chút bất ngờ, ánh mắt liếc nhìn gắt gao về phía tay lái của nam tử, hoặc là nói đúng hơn là thiếu niên

Tròng mắt màu thủy lam, giống như bầu trời. Chính là vì như vậy, mà làm cho hàng vạn thiếu nữ càng thêm điên cuồng. Nhưng là, điều này vốn không liên quan tới nàng. Đối với nàng mà nói, người, chỉ phân ra hai loại, một loại người chết, một loại người sắp chết. Và Mộ Dung Triệt thuộc về tủy người sau.

Ai cũng sẽ không quan tâm một cỗ thi thể là đẹp hay xấu xí, không phải sao?

"Xem ra ngươi chuẩn bị tự tử xong rồi phải không?"

Thiếu nữ vẫn như cũ nở nụ cười mềm mại, có thể ví như thiên sứ giáng trần. Nhưng nàng tuyệt nhiên không phải là Thiên Sứ, Thiên Sứ kiên quyết không thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy.

"Tự mình động thủ, hay muốn ta giúp?"

Dưới tình huống này, Mộ Dung Triệt cư nhiên cười, tròng mắt xanh màu thủy lam bỗng biến thành hình trăng lưỡi liềm, toát ra ánh nhìn lạnh lẽo như băng đá .

"Đương nhiên là tự mình động thủ."

Chiếc xe thể thao trong nháy mắt được đề tốc đến cực hạn, hấn dường như dự liệu được mọi hành động của Tuyệt Sát, Mộ Dung Triệt gắt gao ôm lấy nàng.

Chiếc xe thể thao nổi tiếng nhất thế giới với vẻ ngoài thời trang, cùng tốc độ không một loại xe nào sánh kịp , bỗng chốc tăng tốc. Và như thế chỉ cần vài giây ngắn ngủn, nó đã nhanh chóng va đập và phá hỏng toàn bộ hàng rào ngăn cách bờ và biển.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Tuyệt Sát liền thoáng chốc trắng bệch.

Không một ai biết, sát thủ đứng hàng đệ nhất thế giới như nàng lại có một nhược điểm trí mạng duy nhất —— sợ nước! Không phải là nàng không biết bơi, lý thuyết nàng đã nắm lòng, mà chẳng qua là khi nàng chạm vào nước, nàng hoàn toàn không có cách nào điều khiển được động tác của chính bản thân mình.

Sợ, sợ, nàng sợ —— nước biển trong nháy mắt dần dần tiếp xúc với da thịt, từng tế bào trong cơ thể nàng đều ở trong trạng thái sợ hãi. Hoàn toàn không có cách nào giãy giụa, cơ thể nàng mặc cho Mộ Dung Triệt ôm lấy, dần dần chìm vào chỗ sâu nhất của biển cả

Trí nhớ của nàng bỗng trở về lúc nàng 10 tuổi. Khi đó, nàng bắt quả chỉ là một trong hàng nghìn cô nhi được nhận nuôi để đào tạo thành sát thủ - thuộc về tập đoàn Dong Binh - trở thành sát thủ hoặc chết, nàng không còn lựa chọn nào. Lần đầu tiên nàng nhận rõ tình cảnh khốn khổ của mình, là khi, người nam nhân đã mang nàng về trụ sở, đã trừng phạt nàng khi nàng không thể hoàn thành bài huấn luyện, bằng cách dìm nàng vào trong nước. Cảm giác không thể hô hấp, không thể hít thở, sợ hãi, cùng tuyệt vọng, thật khó chịu

Hắn nói, "Học không được, ngươi sẽ chết!"

"Sẽ không, ta sẽ không chết!"

Nước từng ngum, từng ngum tràn vào lồng ngực, phổi đã không cách nào hô hấp.

Mơ mơ, hồ hồ, nàng dường như nghe thấy thanh âm đứt quãng của Mộ Dung Triệt.

"Ta yêu ngươi, cho nên chúng ta cùng chết đi"

Nàng chưa từng nghĩ đến, sát thủ đệ nhất thế giới của Dong Binh - đế quốc đứng đầu của thế giới Hắc Ám, có một ngày sẽ chết ở nơi này, trong lòng bàn tay "trời gà còn không chặt" của một mình tinh. "Quá buồn cười" đó là ý nghĩ cuối cùng của nàng - ý thức hoàn toàn dừng lại, nàng giẫy cựa chính bản thân mình cùng đối thủ hiện giờ.

Dong Binh có một phép tắc không thành văn: "Vĩnh viễn không nên coi thường bất kỳ một đối thủ nào!"

Lần này nàng đã coi thường đối thủ, rốt cục đã phải trả giá bằng sinh mạng!

Quá mơ hồ, ý thức đã mất đi

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chém giết xuyên qua trong đêm

"Lão Độc Vật, qua đây. Nơi này vẫn còn người sống!"

Một lão đầu với thanh âm hưng phấn hét lên. Tuyệt Sát chỉ cảm thấy thân thể của nàng bỗng nhiên bị lay động, thân thể đau đớn dường như không thuộc về nàng.

Dù sao cũng là sát thủ - Dong Binh, cho dù thân thể nàng không thể nhanh như vậy khôi phục ý thức, nhưng là đầu óc nàng đã bắt đầu tự chủ cưỡng bách mình tỉnh táo lại.

Bầu trời được điểm trang bởi gió và tuyết, một sơn trang với cảnh tượng thê lương không thể nhìn ra bản sắc vốn có. Bốn phía nồng đậm mùi máu tươi, đây là Địa Ngục nhân gian

Bốn bề tràn ngập thi thể, một khung cảnh tàn khốc. Cô gái nhỏ nằm trong vũng máu, chậm rãi mở hai mắt ra. Thân ảnh đập vào mắt chính là lão đầu với tiếng hét chói tai vừa rồi, đi theo phía sau là một bạch y công tử. Bốn phía không còn một ai khác, rất hiển nhiên, nàng hiểu lão độc vật trong lời vừa rồi chính là lão nhân đứng trước mà bạch y công tử gọi.

Nàng cau mày ——

Nàng - Tuyệt Sát. Không! Hiện tại phải gọi là Lãnh Vô Tâm!

Trong đầu nàng đã phân tích rõ tình cảnh hiện tại, đây không phải là thân thể của nàng, nơi đây cũng không phải là Trung Quốc. Đáng chết. Nàng rõ ràng xuyên qua. Càng thêm tức hơn là nàng tá thi hoàn hồn.

Khiếp sợ là khiếp sợ, nhưng nàng rất nhanh liền cưỡng bách mình bình tĩnh lại. Hiện tại, không phải thời điểm để nàng sợ. Cảnh sẽ không bao giờ thích ứng với người, chỉ có người học được cách thích ứng hoàn cảnh.

Sự sợ hãi dần lắng xuống, tin tức trong đầu nàng liên tục không ngừng được cập nhật và chỉnh sửa.

Lãnh Vô Tâm

Cha nàng là Lãnh Kiến Quốc, Lãnh gia vốn đã có nhiều đời làm tướng quân, từ thời khai thiên lập quốc, đã đạt được vô số chiến công hiển hách nơi chiến trường. Cha nàng có ba người vợ chính, phần quý phi và phi tần thì hơn mười người. Lãnh Vô Tâm, vừa sinh ra liền được hoàng đế đương triều phong làm quận chúa, phụ thân là Lãnh gia chủ, mẫu thân là trưởng công chúa được tiên đế sủng ái nhất. Một thân phận hiển hách như vậy, cuối cùng lại diễn ra bi kịch hôm nay.

Cảm giác bị chém giết lúc nãy tựa hồ như vẫn còn tồn tại nơi thể xác này, lòng nàng cảm nhận được sự tức giận cùng oán hận nơi cơ thể, hô hấp không thể nào bình thường lại.

Nàng cau mày, trí nhớ của chủ nhân thân thể tựa không có bất kì tin tức nào về hung thủ. Nhưng lưu lại một cái đầu mối, người đem mẫu thân nàng, cũng là trưởng công chúa đánh chết, chính là bà vú của nàng, bà ấy cũng là người cuối cùng cho nàng một cú trí mạng (tức có nhiều người giết hại nàng, nhưng bà vú ấy là người đâm nhát kiếm cuối cùng kết liễu nàng).

"Lão Độc Vật, nha đầu này không phải sợ đến choáng váng đây chứ? Thật chẳng thú vị gì."

Lão đầu với bề ngoài giống “cái bang” (kẻ ăn xin), một thân quần áo rách vá, quay lại nhìn gương mặt trầm tĩnh của tiểu nữ oa, cùng đôi môi và chân mày nhíu chặt lại của nàng.

Lão đầu nhìn nàng rồi cứ như vậy chau mày, càng cộng thêm cho hấn đáng vẻ của một tên “cái bang nát rượu”, da mặt của lão vốn đã phỉn hồng, nhìn sơ qua cực kỳ giống tên hề trong đoàn diễn xiếc.

Bạch y công tử rốt cục cũng cử động, mái tóc đen của hắn bởi vì có dạ phong (gió đêm) mà càng thêm phiêu động, hấn thần sắc hờ hững bỗng nhiên xoay đầu lại nhìn nàng, nhìn kĩ ánh mắt nàng.

Cặp mắt kia ••••

Cặp mắt kia •••••

Cặp mắt kia —— màu xám tro!

Tròng mắt màu xám, chỉ có dã thú mới có!

Đi khắp đại giang nam bắc, gặp qua nhiều loại người, chưa từng thấy mắt ánh mắt như thế. Ánh mắt ấy không phải là ánh mắt của một quận chúa nơi khuê phòng, cũng tuyệt không phải ánh mắt của một cô bé!

Lạnh như băng ——

Cái lạnh như băng từ trong xương tủy!

"Người ••••• ánh mắt •"

"Màu xám tro!"

Cả hai người mặt biến sắc. Tròng mắt màu xám tro, cư nhiên thật sự tồn tại loại tròng mắt này! Quận chúa trong lời đồn đại cùng nàng hình như không giống nhau.

Màu xám tro?

Vô Tâm trong nháy mắt liền hiểu ý của bọn hắn.

Thân thể này mặc dù rất nổi tiếng, nhưng trong trí nhớ khi nàng vẫn sống ở Bắc uyển Lãnh gia, thì nơi này không dễ dàng liền như vậy bị đột kích như vậy, nguyên nhân vì sao?

Nếu không phải là người trong phủ, nguyên nhân chỉ có một!

Ánh mắt xám tro của nàng đột nhiên lóe lên. Đang suy nghĩ, hấn bỗng nhiên đem bội kiếm bên hông ném cho nàng.

"Nếu như có thể thắng lão, ngươi hãy đi cùng ta!"

Hắn cũng đã nhìn ra, lão đầu kia có sát ý, hấn rõ ràng là đã nhìn ra, nhưng là ——

Tròng mắt Vô Tâm khẽ nhíu một cái. Lông mi hắn đã che kín con ngươi, không thể nhìn ra ý định. Nam nhân này, không đơn giản!

Mới vừa rồi lão đầu kia được “lão đầu hấn” gọi là “Lão Độc Vật”, Độc, thuốc cùng một nhà, nàng hiểu khả năng của Lão Độc Vật kia. Còn “Lão đầu

hắn” thì mặt trẻ tuổi già, nàng không phải là không có mắt. Trước kia nàng từng được thuê giết một chính khách, vốn cùng nam tử trước mắt một dạng, rõ ràng chỉ cần thoát nhìn sẽ nhận ra đôi mắt của hắn nhìn người rất sắc việc này vốn nhờ tích lũy kinh nghiệm sống nhiều năm!

Cổ quận chúa Lãnh Vô Tâm rời khỏi thế gia đến giang hồ chính là bởi vì đôi mắt tuyệt đối không thể xuất hiện trước mọi người này.

Đã khôi phục thể lực nhất định, Lãnh Vô Tâm nàng lão đầu đứng lên.

Rượu kia tưởng đã phá hỏng mọi giác quan của lão, nhưng bỗng nhận ra điều bất thường, lão đầu nhanh chóng lui ra, tựa hồ là nhìn thấy thứ gì cực kỳ đáng sợ.

Một đôi mắt gắt gao chăm chú nhìn vào Lãnh Vô Tâm

Sát khí ——

Nàng là sát thủ đứng đầu Dong Binh, nếu như ngay cả sát khí đều không thể cảm giác được, đã sớm chết rồi. Vừa nãy, khi nhìn rõ màu tròng mắt nàng, lão đầu kia vốn đã quyết tâm muốn giết nàng!

Bạch y công tử khoan thai đứng tại chỗ, tựa hồ không thêm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Người chết, ta sống!

EDIT: cereniti

Không cần nhiều lời, nàng nhặt lên binh khí. Bây giờ không phải thời điểm nói chuyện phiếm

"Lão Độc Vật, người điên rồi! Nàng ••••• nàng •••••"

“Nàng, nàng.....” nửa ngày....., hắn không có thể nói ra câu nói kế tiếp, rõ ràng hắn đang cố tránh né hay kiêng kị một điều gì đó.

Nhưng, Vô Tâm biết rõ ràng, bọn hắn không phải kiêng kị nàng là người của hoàng gia! Bọn họ rõ ràng lúc bắt đầu đã biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, cũng biết thân phận của nàng. Hắn nói chuyện với nàng với giọng điệu nửa thanh tỉnh nửa mơ hồ, “lão đầu hắn” không có biểu hiện ra cái gì tôn kính hoặc là kiêng kỵ với nàng. Mà rõ ràng là không để ý. Đối với thân phận hoàng gia của nàng tuyệt không thêm để ý!

"Nàng có thể còn sống sót, ta liền cứu. Đương nhiên ta cũng sẽ không ngại những người kia!" . “Lão đầu hắn” nói nhỏ chỉ nàng nghe thấy.

Đứng ở nơi vừa xảy ra cảnh thảm máu lúc nãy, nam nhân kia vẫn như vậy lạnh nhạt đến cực điểm. Người như vậy, không có tâm!

Thắng lão đầu kia?

Người này rõ ràng là chắc chắn nàng có thể thắng lão đầu kia.

"Người chết, ta sống!"

Nàng bỗng trở nên cuồng ngạo (thèm muốn điên cuồng, mặc kệ mọi thứ mà hành động để đạt được mục đích) không thể kìm chế được, trường kiếm nhanh thẳng tắp chỉ hướng về phía toát ra mùi rượu nồng kia. Không phải là phân thắng bại, là sinh tử! Nàng là lính đánh thuê hạng nhất kiêu ngạo, thắng bại có thể tùy nàng quyết định!

Với nàng, người chỉ có hai loại, một loại người chết, một loại sắp chết! Bọn họ không hiểu, nàng sẽ dạy sẽ bọn họ!

Sát khí! Sát ý! So với lúc nãy sát ý càng thêm nồng đậm! Tiểu nữ oa hiền lành khờ khạo vừa rồi nhanh như chớp mắt bỗng toát ra một tầng sương mù, cùng bóng tối!

Lãnh Vô Tâm nàng bỗng nở một nụ cười nhạt, khóe miệng nàng mỗi lúc một cong.

"Thật buồn cười! Bất quá là thứ •••••"

Khi hắn còn chưa có nói xong.

Thân ảnh gầy yếu phía trước đã động, trường kiếm xé gió mà qua, thẳng tắp hướng bên hắn đâm tới. Không phải là khinh công! Lão đầu kia dù sao cũng là lão nhân (già nên có kinh nghiệm). Trước tiên giật mình tỉnh lại, việc đầu tiên là miệt thị nàng và chính mình, lão liền nhón chân một chút, theo kiếm thế

lui về phía sau

Nhưng là thanh kiếm kia giống như là có mắt, mặc cho hắn như thế nào né tránh cũng không biến mất. Thanh kiếm ấy cùng với tròng mắt màu xám tro của nàng tựa như ma nhiều lần ám sát người hắn.

Cho đến —— không thể lui được nữa!

"Ha ha ——"

Tiểu nữ oa phát ra tiếng cười tựa như chiếc chuông bạc, tiếng cười đó hết như tới từ địa ngục.

Lãnh Vô Tâm nhìn chính xác thời điểm lão đầu sơ hở, bỗng một lần khói mù đánh thẳng mắt nàng.

"Không cần phải giết" thanh âm khoan thai, lạnh nhạt nhưng tuyệt đối là ngữ điệu ra lệnh.

Đáng chết! Khói là do hắn tung ra.

Nàng nhìn về hướng phát ra tiếng nói, quả nhiên là hắn!

"Thế ah? Vậy thì xem một chút, đến tột cùng hắn có thể chết hay không?"

Edit + beta: cereniti

Chữ chết vừa rơi xuống, tròng mắt màu xám tro bỗng nhiên nhắm lại không phải vì sợ mà cứ như không muốn nhìn thấy một thứ xấu xí, nụ cười nơi khoe miệng của nàng càng thêm xinh đẹp đến mức đáng sợ.

Tuyệt Sát nàng giết người như tên, không một ai sống đó đã thành thói quen, nhưng nơi này không ai biết điều đó, nàng mặc kệ, người biết cũng đã chết.

Nàng giết người, chưa bao giờ cần mở mắt!

Nàng là thuộc về bóng tối, trong bóng tối giết người vốn chính là sở trường của nàng! Không cần tới ánh sáng để xác định mục tiêu, cho tới bây giờ các nhiệm vụ của nàng đều là như thế mà hoàn thành!

"Người"

Trường kiếm đâm vào trái tim, không hề sai lệch dù chỉ một phân. Lão Độc Vật (trong convert còn ghi tên hắn là Hèm Rượu Mũi tức Bã Rượu) hắn không thể tin được điều này, hắn trọn to cặp mắt, cứ như vậy bị đóng đinh ở trên cây. Cả quá trình hắn bị giết, chưa tới một phút!

Không phải là tận mắt nhìn thấy hắn bị giết, người đời tuyệt đối sẽ không tin. Một người được gọi là võ lâm đệ nhất Minh Chủ hắn thậm chí ngay cả một chiêu cũng không thể đáp lại đối phương, cứ như vậy bị một tiểu nữ oa giết đi. Mà cả tiểu nữ oa kia vốn chỉ là một tiểu thư được nuôi ở khuê phòng trong hoàng thất Quận Chúa!

Tầng sáng, tia nắng ban mai chiếu sáng vào địa ngục trần gian Bắc Uyển. Nhưng xung quanh cũng không có một tia hoạt khí (thanh âm của cuộc sống), chỉ có tĩnh mạch, kèm theo một trận mùi vị của máu tanh phiêu tán trên không trung.

Một nơi như thế, vốn là không nên tồn tại người sống, nhưng là, đúng là có tồn tại. Bạch y công tử cuối cùng cũng phục hồi tinh thần trở lại, nhìn về phía tiểu nữ oa đang đắm chìm trong ánh mặt trời .

“Hoàng gia Quận Chúa?” . Một tiểu nữ oa khô gầy đáng sợ, búi tóc tán loạn, y phục rách rưới miễn cưỡng che kín thân thể, đều bị nhuộm thành huyết sắc. Nhưng hé ra dung mạo tuy không được gọi là tuyệt sắc nhưng trên mặt đang mang một nụ cười, phảng phất không phải là đang ở Địa Ngục, mà là ở thiên đường. Đứng thẳng, như vậy đứng nơi này, hắn không biết vì sao nhớ tới câu nói “đỉnh thiên lập địa”. Câu nói này, vốn chỉ nam tử, hắn cũng chưa từng dùng qua. Hiện tại cư nhiên dùng trên người một cô gái, lại là một tiểu nữ oa! Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy bất khả tư nghị (không đúng). Nhưng là, cảm giác trong lòng cũng không hề đang chối mình chối người. Là “đỉnh thiên lập địa”, giống như nàng không đứng nơi Địa Ngục, mà là đứng ở trên đỉnh núi cao, ngắm nhìn thiên hạ chúng sanh!

Chẳng lẽ, truyền thuyết trong sách xưa ghi lại hắn là thật?

"Người, cũng sẽ chết." (người ở đây chỉ hắn Bạch Y Công Tử)

Người này! Không nên giữ lại. Thâm tâm nàng đang nhắc nhở chính mình.

Đây là câu nói đầu tiên mà Lãnh Vô Tâm nàng nói sau khi giết người. Tuyệt Sát xuất thủ, tuyệt không người sống! Lưu lại người sống, cuối cùng có một ngày sẽ trở thành hung khí giết chính bản thân mình!

Nàng cho tới bây giờ cũng chỉ biết điều này!

Đối với kẻ địch mà mềm lòng, chính là đối với mình tàn nhẫn!

“Cùng ta vào cốc.”

Cơ thể này, mới vừa rồi bị thương nặng, hơn nữa mới vừa rồi hao hết toàn lực, đã đến cực hạn.

"Cùng ta vào cốc, ta sẽ bảo vệ ngươi không chết. Nếu không, chỉ dựa vào tình trạng của ngươi bây giờ, sống không tới ngày mai." Hắn nói cực kỳ nghiêm túc, trông mắt Vô Tâm neho lại nhìn hắn, vốn chưa từng biến sắc.

Đúng, coi như nàng hôm nay có thể may mắn giết nam tử này, quả thật không thể sống qua ngày mai!

Nàng hiện tại không phải là sát thủ đuổi giết người, mà là bị người trong thiên hạ đuổi giết.

“Tròng mắt này vốn kinh thiên động địa, người đời vốn không có ánh mắt này. Trong truyền thuyết nó vốn là ánh mắt của yêu nghiệt! Con ngươi màu bạc (trong convert ghi màu bạc, lúc đầu ghi xám tro nhưng ta giữ nguyên). Người được sinh ra, thiên hạ liền đại loạn! Nam là vương (vua), nữ là vi tôn! (vi tôn là gì ta cũng không hiểu ^^! nhưng ta đoán là nữ vương)

Hoàng thất sẽ không bảo vệ ngươi, thế nhân (người trong thiên hạ) cũng sẽ không bỏ qua.”

Nàng trong lúc bất chợt, tâm tựa hồ xúc động.

Người bị giết là trưởng công chúa, cũng là mẹ cố chủ nhân của thân thể này, đến tột cùng là một người như thế nào? Biết rõ hải tử nàng sẽ cho mang đến cho nàng một tai họa, còn cố ý lưu lại. Ngay cả không vì tiếc một hải tử như vậy, còn một mình dời đến Bắc uyển, bảo vệ nàng tận mười năm.

Mười năm này, có hay không cũng sẽ có một ít hoảng loạn?

Vừa nghĩ như thế, hận ý trong lòng nàng càng thêm thâm trầm (sâu nặng).

Từng tế bào đều mang hận ý, Vô Tâm ngay cả có thể cảm giác được linh hồn bị nàng đè nén đang giãy giụa, muốn ra ngoài, muốn ra ngoài. Muốn báo thù, đây là hận!

"Cho ta thời gian sáu năm, ta sẽ đem ngươi nguy trang không cách nào bị người đời phát hiện. Lãnh Vô Tâm, ngươi chỉ còn nước cùng ta vào cốc, ngươi đã không có lựa chọn nào khác!"

Không có lựa chọn nào khác, chỉ bốn chữ, nhưng thành công để cho tâm nàng nguội lạnh, Lãnh Vô Tâm biến sắc.

"Vào cốc."

Lời nói không một chút dư thừa, không giải thích vì sao phải giúp nàng, mà là trực tiếp nói, giống như là một loại ra lệnh, chỉ hai chữ —— vào cốc! Không chút nào dây dưa dài dòng!

Trước tiên lựa chọn này đối với mình là phương hướng có lợi, nàng là lính đánh thuê, nàng biết cái chết rồi cũng bất ngờ sẽ tìm đến! Nhưng là, nàng ghét chế, cảm giác không cách nào nắm vận mệnh trong tay, giống như là con kiến bị người nắm ở trong tay, sinh tử tùy hắn quyết định.

Cảm giác như thế a ——

Thật là đáng ghét, làm cho người ta hít thở không thông!

Thời gian sáu năm, chỉ 6 năm, chỉ 6 năm, rốt cục thiên hạ ai sẽ làm vua?

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ai cũng không trốn thoát

Edit + beta: cereniti

Công nguyên năm 359, Lãnh Đại tướng quân – Lãnh Kiến Quốc có công trong việc xây dựng đất nước được đặc cách phong vương, cấp cho vùng đất Giang Lăng để cai trị.

Tháng sáu năm đó, tiểu thiếp của tướng quân là Khương Thị hạ sinh một nữ nhi, không may nàng khó sanh mà chết. Lãnh đại tướng quân liền giữ ý, chịu tang ba năm. Một năm sau thăm án của Trưởng công chúa phát sinh, nhưng Lãnh đại tướng quân tuyệt không quan tâm cũng như không để ý đến thể diện hoàng gia, chỉ tuyệt nhiên quan tâm đến chức vị. Vốn mọi người tưởng rằng hoàng thất nhất định giận dữ, nào ngờ tuyệt không để ý.

Trong thăm cảnh ấy, Cố Tú Quận chúa (tức Lãnh Vô Tâm) lại đột nhiên mất tích.

Tất cả mọi người đều nhận định, Quận chúa đã chết.

Công nguyên năm 364, nữ nhi Khương Thị lưu lại – Lãnh U Nguyệt được hoàng đế phong làm U Nguyệt Quận chúa, và được triệu vào cung. Mặc dù so với danh hiệu Cố Tử thì danh hiệu của nàng khá thấp, nhưng cũng được thưởng vinh hoa phú quý.

Công nguyên năm 365, Phương Bắc bỗng nổi lên chiến tranh, chòm sao Thiên Lang Tinh bỗng dịch chuyển về phương Bắc, che kín Đế tinh. Tháng thực, thiên địa vô sắc. (xảy ra hiện tượng nhật thực, che kín ánh sáng của đất trời)

Quốc sư tiên đoán: Trời giáng Loan Phương, sau tính đều thiên hạ. (đại ý là trong hoàng thất sẽ có một cặp vợ chồng, cặp vợ chồng ở đây có thể là hoàng thượng – hoàng hậu, hoặc thái tử - vương hậu... tài chí, sinh ra thái tử vô cùng tài năng). Quận chúa là phúc tinh.

Hoàng đế mừng rỡ, ban thưởng cho U Nguyệt Quận chúa trở về thăm quê nhà.

49 ngày sau, U Nguyệt Quận chúa được Cầm y vệ hộ tống, trở lại Giang Lăng.

Đội ngũ hộ tống Quận chúa đi phía dưới ánh mặt trời chói chang. Trên đường vốn không có một bóng người, yên tĩnh chỉ có tiếng vó ngựa. Mỗi người đều rất mệt mỏi, từ kinh thành đến Giang Lăng, tất cả thị vệ cơ hồ không có nửa điểm thời gian nghỉ ngơi. Vì muốn sớm đem Quận chúa đưa về phủ tướng quân, tất cả đều tập trung hết sức lực.

Lãnh Đại tướng quân khi dựng nước, tay cầm ba mươi vạn binh quyền, mặc dù đã vài chục năm không có xen vào việc triều chính, nhưng uy danh của ông vẫn còn đây, ngay cả hoàng đế cũng phải kính sợ hần mấy phần. Thật ra khi đưa U Nguyệt Quận chúa vào cung, ngoài mặt là tỏ vẻ là yêu thích nàng nhưng trên thực tế chẳng qua đang đem nàng là con tin phòng ngừa Lãnh đại tướng quân.

Lần này hoàng thượng đột nhiên đem U Nguyệt trở về quê nhà, có khả năng là chuẩn bị đám hỏi cùng Lãnh gia. Thái tử đã đến tuổi cập kê, có ý với nàng ta vốn là chuyện thiên hạ đều biết. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, U Nguyệt sẽ trở thành hoàng hậu đã là việc chắc như đinh đóng cột. Cho nên, bọn họ có thể không cẩn thận sao?

Mọi người trong Giang Lăng phủ đều cung kính chờ đợi, ngay từ ba ngày trước, họ đã nhận được tin, Lãnh Kiến Quốc liền phân phó bọn người hầu nhất định phải đón tiếp long trọng.

Lựa đỏ chúc mừng Lãnh gia, nhuộm đỏ cả bầu trời, gió thổi rung trời. Phía trước Phủ tướng quân vây đầy dân chúng. Nhờ phúc của Quận Chúa vùng Giang Lăng sẽ trở nên giàu có, phủ tướng quân có chuyện vui, bách tính dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua. Vũ sư múa sư tử (giống người múa lân ấy nhưng ở đây múa sư tử) càng ngày càng thêm lực, hạt châu vừa vung lên (báo nhịp điệu và thời gian để múa lân), hai con sư tử liền nhảy, cùng nhau va chạm trên không trung.

"Tuyệt quá!"

Thanh âm trầm trồ, khen ngợi liên tiếp được phát ra.

Nhưng lúc này đây, một trong hai vũ nhân sư đang múa sư tử chưa quen đứng vững, thân mình sư tử bỗng chấn động, hạt châu (hạt trên châu to khá nặng, mà sư tử ngậm trong miệng để cầu sự vinh hoa phú quý cho phủ) thẳng tắp hướng về phủ tướng quân mà rơi xuống. Sắc mặt của vũ nhân sư bỗng nhiên trắng bệch.

Người đứng trước của phủ chính là Lãnh Kiến Quốc cùng với tiểu thiếp và cơ thiếp xung quanh, còn có các công tử cùng tiểu thư.

Lực đạo của hạt châu này cực nhanh, sợ là không ai tránh kịp.

Coi như là tránh kịp, nhưng tội trạng của mấy vũ nhân sư này, cũng chẳng ai thoát nổi.

Mắt ai cũng thấy hạt châu kia sắp rơi trên mặt một vị tiểu thư trong phủ, bỗng đột nhiên từ đâu bay ra một viên đá nhỏ, đập vào hạt châu khiến nó vỡ tung.

"Chỉ vậy mà đã hoa dung thất sắc (rối rắm, lo sợ) rồi? Lãnh gia bắt quá chỉ như thế thôi."

Mọi người trong Lãnh phủ vốn muốn cảm tạ nhưng vừa nghe xong lời này, chợt im miệng, sắc mặt ai thoát nhìn đều khó xử. Mọi ánh mắt đều hướng về người vừa nói năng lỗ mãng kia.

Thiếu nữ với chiếc khăn lụa mỏng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hắc ám. Tay trái nắm một thanh ngọc tiêu màu đỏ chói, như được nhuộm bằng máu. Ba ngàn sợi tóc đen chỉ được một cây trâm cổ định rất lỏng lẻo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra.

Người đó chính là vị Quận Chúa đã mất tích cách đây 7 năm Lãnh Vô Tâm.

Mọi người trong Lãnh gia, sống lưng chợt lạnh.

"Gọi Lãnh Kiến Quốc ra ngoài gặp ta."

Ba chữ "Lãnh Kiến Quốc" vừa thốt ra, thành công làm cho mọi người bừng tỉnh.

Đại tướng quân Lãnh Kiến Quốc, là người mà đương kim hoàng đế cũng phải lễ nhượng ba phần, hiện tại cư nhiên bị một con nhóc gọi thẳng kỳ danh (tên tục chỉ được cha và hoàng đế gọi). Bọn họ làm sao không cảm thấy kinh hãi, huống chi nàng ta còn đang đứng trước phủ tướng quân.

Thiếu nữ này chẳng lẽ đang muốn chết!?

Lãnh Vô Tâm dĩ nhiên là đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ, nàng chợt phát ra tiếng chê cười.

Tiếng cười nhanh chóng phá tan thanh âm yên tĩnh trong phủ, hoàn toàn không muốn ngừng lại, mọi người trong Lãnh gia không thể nhịn được nữa.

"Lớn mật! Ngươi có biết đây là nơi nào không?"

Phản đối xuất khẩu (một lời không cần thiết), ai cũng cảm thấy nói sai rồi. Thiếu nữ rõ ràng biết đây là nơi nào, nếu không sẽ không trực tiếp hô lên kỳ danh của tướng quân.

Vô Tâm thấy hấn quần bách, tiếng cười của nàng càng thêm lớn.

"Ha ha"

Người nọ đang trong thời khắc quần bách tới cực điểm, bỗng tiếng cười chợt dừng lại, những sợi tóc đen không được ghim chặt của thiếu nữ chợt tung bay, con ngươi nàng bỗng khẽ nháy lên nửa điểm, nụ cười nàng chợt tắt: "Ta nghĩ phủ tướng quân chẳng qua là nơi tập hợp của những kẻ nhát gan, không nghĩ tới còn có kẻ ngốc."

Lời nói này thật sự phách lối, hoàn toàn không có nửa điểm tình cảm hay kính trọng.

"Vậy ah. . . .?"

Một thân nhung trang (trang phục màu đen), anh tuấn, khuôn mặt lại lộ vẻ uy nghi, tuy tuổi đã cao nhưng khí chất anh tuấn thời tuổi trẻ vẫn còn. Người ấy không phải là Lãnh Kiến Quốc thì còn ai khác? Hấn sải bước đi, khí thế như cầu vồng, lập tức những tiếng đàm tiếu của dân chúng chợt biến mất.

Lãnh Vô Tâm quan sát Lãnh Kiến Quốc, đồng thời đôi mắt ưng của Lãnh Kiến Quốc cũng thăm đánh giá nàng.

Lúc nhìn thấy bụi tóc phân tán cùng chiếc mộc trâm, khuôn mặt không bao giờ thay đổi của ông chợt hiện lên tia kinh diễm. (bất ngờ, không thể đoán trước)

Kính ngạc ——

Mộc trâm kia, ngoài hấn còn có ai nhận ra, nó chính xác là vật của vợ hấn - trưởng công chúa Mộ Dung Tuyết. Nhìn thoáng qua ai cũng nghĩ nó là chiếc mộc trâm đơn giản, nhưng nó vốn là vật chứng minh thân phận của một người thuộc hoàng tộc. Gỡ từ đàn, trừ hoàng gia, tuyệt không một ai có thể có.

Như vậy, thiếu nữ này chẳng lẽ là

"Lão gia, tiện tỳ này vừa rồi"

Mỹ phụ (ý một phụ nữ lớn tuổi nhưng vẫn xinh đẹp) thấy hai người vẫn quan sát lẫn nhau, bầu không khí vây quanh lẫn họ như có chút ân oán, bà bèn lên tiếng.

Người mới vừa rồi bị Lãnh Vô Tâm mắng là ngốc nghếch, mẫu thân của hấn vốn là tiểu thiếp của Lãnh Kiến Quốc. Thường ngày hấn rất được cưng chiều, khó mà tránh khỏi phách lối.

‘Bốp ——’

Một thanh âm tát tai chợt vang lên, mỹ phụ chợt xanh mặt, ngược nhìn Lãnh Kiến Quốc với đôi mắt không thể chấp nhận việc vừa rồi.

Cùng lúc đó, Lãnh Vô Tâm nhíu mày. Đối với hành động bất trí khả phủ (chẳng nói đúng sai đã hành động) của Lãnh Kiến Quốc, nàng dĩ nhiên hiểu rằng Lãnh Kiến Quốc đã nhìn thấu thân phận của nàng. Cho nên mới phải ra hạ sách này.

Sáu năm, trừ cỗ thân thể này có chút cảm giác đa tình mà lại vô tình (yêu mến kèm theo chán ghét) với Lãnh Kiến Quốc, Lãnh Vô Tâm hoàn toàn không biết gì về người cha này. Hiện tại vừa thấy, cái gọi là đa tình đầu chẳng thấy mà chỉ có chán ghét.

Năm đó, mẫu thân của thân thể này, trưởng công chúa, bắt buộc phải chuyển đền Bắc Uyển, phải chăng cũng là vì tính cách bất trí khả phủ của Lãnh Kiến Quốc?

Nghĩ như vậy, lòng Lãnh Vô Tâm càng thêm hận ý.

Hành động của Lãnh Kiến Quốc nàng vốn không thêm để ý, nhưng bản thân cỗ thân thể này vốn ngập tràn oán khí với hấn. Ở trong cốc sáu năm, bởi vì cách xa phủ tướng quân, oán khí vốn đã giảm đi không ít. Hiện tại, đột nhiên như vậy, thật giống như nó đã tìm được cửa ra của hồng lưu. (nơi thoát nước lũ)

"Tướng quân đại nhân, a, không phải . .Đúng hơn phải gọi phụ thân đại nhân chứ!?" Về mặt của thiếu nữ thực sự mang ý châm chọc, "Phụ thân đại nhân, người chẳng lẽ nghĩ như vậy là xong rồi sao?"

Đúng vậy, châm chọc!

Chỉ bốn chữ “Phụ thân đại nhân” nhưng cũng đủ thành công làm cho mọi người trong phủ ai nấy đều bấn loạn.

Gọi “Phụ thân đại nhân”, vậy thiếu nữ này chẳng lẽ là con gái riêng của Đại tướng quân? Nhưng thái độ của nàng lại không phải thế, nào có đứa con gái riêng nào lại nói chuyện vô phép vậy với đại tướng quân cơ chứ!?

Nếu như không phải là con gái riêng . ., như vậy chỉ còn một khả năng •••••

Nghĩ đến khả năng còn lại, bỗng mọi mỹ phụ trong phủ đều tỏ vẻ phẫn hận (cầm tức lẫn ai oán), trong mắt của họ đều có những ánh nhìn nghi hoặc về thân phận của thiếu nữ kia.

"Người •••• người là •••••"

Một mỹ phụ định nói ra ý nghĩ của mình nhưng cuối cùng vẫn không thể, Lãnh Kiến Quốc đã không khách khí cho nàng ta một bạt tai, so với vừa rồi lực đạo của nó còn mạnh hơn, làm cho nửa bên mặt của mỹ phụ đã hiện lên phiến đỏ .

"Câm miệng!"

Lãnh Vô Tâm chỉ cười lạnh, nhìn một màn kịch vui trước mắt.

Lãnh Kiến Quốc ah Lãnh Kiến Quốc, người rót cuộc là đang muốn diễn kịch vui cho ta xem ư!

"Thế nào, phụ thân đại nhân, một bạt tai này ruốt cuộc là muốn hay không muốn thừa nhận thân phận của ta?"

Là người gây sự nhưng dường như trong giọng nói có mang theo nửa điểm ủy khuất.

Giương mặt của Lãnh Kiến Quốc bỗng cứng đờ.

Thân phận của Lãnh Vô Tâm , hẳn thật tâm không muốn thừa nhận nhưng không phải chỉ đơn giản như vậy là xong . Nói tới thân phận , sợ rằng thân phận Lãnh Vô Tâm so với hắn còn phải tôn quý hơn mấy phần. Nhưng hắn là cha của nàng , nói về đạo nghĩa vẫn có thể quán giáo nàng. Nhưng . .với biểu hiện của nàng ta khi này, liệu thiếu nữ này có thật tâm chỉ muốn tới nhận thân nhân thôi không .

"Tại sao không? Người là chánh thiên kim của Lãnh gia, dĩ nhiên là thân phận cùng U Nguyệt giống nhau."

Trong lòng Lãnh Kiến Quốc bách chuyển ngàn dài (bất đắc dĩ), nhưng đứng trước ngàn người, giọng hắn vẫn kiên định như cũ. Nhưng ngữ điệu, nghe thế nào cũng giống như đang nói với người ngoài, chứ không phải là ngữ điệu yêu thương của một người cha đối với con gái.

Chánh thiên kim, cũng là Quận Chúa như Lãnh U Nguyệt! . “thiên kim”, “quận chúa”, hai từ kia đã khiến cho mọi người hiểu thân phận của nàng. Ở Lãnh gia, trừ Quận Chúa sáu năm trước bị cho là chết kia, ai còn có thể có cùng thân phận so với U Nguyệt Quận Chúa chứ?

Nhưng, phản ứng của thiếu nữ kia. . không phải là vui mừng như mọi người dự liệu.

Chân mày của thiếu nữ ngày càng nhíu chặt, về mặt của nàng ta hiện rõ sự tức giận. Nếu tình ý, sẽ không khó nhận ra đôi mắt kia từ đầu đến cuối không có nửa điểm cao hứng.

Ánh nhìn đen tối và sâu thẳm khó mà nắm bắt hết như một chú báo nhỏ hung dữ.

Và nó còn đang nhìn chăm chú vào con mồi trước mắt của mình.

Ánh mắt này làm cho người ngoài rợn cả tóc gáy.

Không khí lúc này không có nửa điểm ấm áp. "Tướng quân. Ta vốn là hoàng thất chánh thống Cố Tú Quận chúa, là người thừa kế huyết mạch chính thống của hoàng gia. Lãnh U Nguyệt bất quá là do tiểu thiếp sinh, vốn không thể là Quận chúa, bất quá cũng chỉ là Quận chúa trên danh nghĩa. Vậy là thế nào? Trong lòng tướng quân thân phận ta cùng một Lãnh U Nguyệt đều như nhau, có thể đánh đồng (so sánh về địa vị) sao, một tiểu nữ do tiểu thiếp Lãnh gia sinh có thể cùng hoàng gia chánh thống đánh đồng sao?" Nàng dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười nhìn về phía Lãnh Kiến Quốc: "Tướng quân vốn không đem hoàng tộc để trong mắt của mình? Lại còn •••••"

Lời nói quan trọng nằm ở khúc sau, vừa đúng lúc dừng lại, khiến cho bất cứ ai nghe đều phải tò mò.

"Tiểu thư, người có từng nghe qua một câu nói, “làm người phải có lòng khoan dung”."

Thời điểm Lãnh Kiến Quốc bị Lãnh Vô Tâm ép tới đường cùng, thanh âm của một thiếu niên chợt vang lên .

Lãnh Vô Tâm vẫn không xoay đầu lại, vẫn nở nụ cười ngán năm không đổi: "Không có, ta chỉ nghe qua một câu. “ Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết ”. Phàm là người muốn hại ta, đoạt đồ của ta. Không tha thứ cho một người nào cả!?"

Nói xong lời nói này, nàng rốt cục quay đầu lại. Người thiếu niên, tướng mạo phi thường, mái tóc đen dày được một sợi dây màu đỏ buộc lên. Mặc dù mặc y phục dân chúng, nhưng toàn thân đều toát ra thái độ kiêu căng không thể che giấu. Thiếu niên đại khái vốn không ngờ Lãnh Vô Tâm sẽ không khách khí mà trả lời, hẳn có chút kinh ngạc, nhưng hẳn vốn được dạy dỗ một cách chính trực, thái độ khinh người của nàng vẫn làm cho hắn không thể đè nén tức giận.

"Ác độc!"

Thiếu niên hừ một tiếng, quay đầu lại, đại ý khinh thường không muốn cùng nàng cãi cọ.

Lãnh Vô Tâm cũng thu hồi nụ cười, lại lần nữa nhìn về phía Lãnh Kiến Quốc vẫn còn đang nhìn chằm chằm về hướng đi của vị thiếu niên kia.

"Xem ra hôm nay, Vô Tâm vẫn không chiếm được công đạo. Đã như vậy, Vô Tâm chỉ có thể đến kinh thành tìm Hoàng nãi nãi, để cho Hoàng nãi nãi cho ta công đạo."

Những lời này vừa nói ra, Lãnh Kiến Quốc rốt cục cũng tức giận.

Nói giỡn, người nào mà không biết, Hoàng thái hậu vốn cưng chiều trưởng Công Chúa đến tận trời, ban đầu khi Lãnh Kiến Quốc muốn cưới Khương Thị làm vợ. Thiếu chút nữa nàng liền bị Hoàng thái hậu giết. Mặc dù cuối cùng không giết, nhưng nó vốn đã thành một vết chàm cho Lãnh Gia. Trong mấy năm Lãnh U Nguyệt sống ở trong cung, không ít thì nhiều cũng bị Hoàng thái hậu gây khó khăn.

Nếu như Lãnh Vô Tâm cứ như vậy mà đi tố cáo, Hoàng thái hậu dĩ nhiên sẽ càng mừng rỡ khi nhận được tin nàng chưa chết. Cứ như vậy, không biết Lãnh gia còn có thể giữ được hay không, ngay cả hôn sự Thái Tử cùng Lãnh U Nguyệt không chừng cũng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bối mộ phần của nàng ta thì thế nào?

Edit + beta: cereniti

Tương lai của nhất quốc chi mẫu (ý chỉ hoàng hậu tương lai Lãnh U Nguyệt), e rằng •••••

Ý định của Lãnh Kiến Quốc vốn rất rõ ràng. Tận đáy lòng hắn, căn bản chưa bao giờ xem Vô Tâm là con của mình. Trong lòng của hắn, vĩnh viễn chỉ có Lãnh U Nguyệt là nữ nhi của hắn. Điểm này, khi trưởng công chúa Mộ Dung Tuyệt còn sống đã nhìn thấu, cho nên khi nàng dọn tới Bắc Uyển vốn đã muốn cùng hắn cắt đứt quan hệ .

"Lãnh Kiến Quốc, năm đó ngươi nợ ta, Lãnh gia cũng nợ ta. Vô luận là nợ ta hay mẫu thân, kết quả vẫn vậy, ai cũng không trốn thoát!"

Gió lạnh thổi qua, khiến chim đang bay cũng thoáng chốc giật mình. Vô luận là người của Lãnh gia, hay là dân chúng ai cũng phải ngậy đại nhìn nàng. Ngay cả vũ sư đang tấu nhạc, vốn đã dừng lại khi nào cũng không ai biết.

Sát khí cường đại, tức giận ngập trời. Điều này vốn không nên xuất phát từ một thiếu nữ. Thân thể nàng nhìn quá mức gầy yếu, nhưng lại đang tỏa ra một khí chất hắc ám, giống như một sát thủ.

"Ngươi đến tột cùng muốn như thế nào?" Lãnh Kiến Quốc rốt cục cũng thu hồi ánh mắt giả nhân giả nghĩa của mình.

Hắn đánh giặc, tự nhiên hiểu. Có loại địch nhân có thể mua chuộc, dĩ nhiên, loại này không đủ khiến hắn sợ hãi. Có loại địch nhân không cần tiền, chỉ muốn chết bảo toàn danh dự. Loại địch nhân này, chỉ có thể dùng lực. Tất cả mưu kế hắn đều dùng qua, nhưng địch nhân trước mặt hắn là loại thứ hai, đặc biệt thông minh, nữ nhân trước mặt hắn, sử dụng mưu kế nào cũng đều vô dụng.

"Ta muốn tất cả quyền lợi của Lãnh gia." Thiếu nữ dừng lại một chút, đuôi lông mày bỗng nhảy lên: "Ta muốn Lãnh U Nguyệt làm nha hoàn của ta."

Thanh âm dứt khoát, không chút u phiền hay do dự, tuyệt không có một chút tư tình nào.

Một yêu cầu vô lý như vậy, hoàn toàn không thể thực hiện.

Nhưng. . ., tất nhiên, thiếu nữ vẫn chưa nói hết.

Cổ tay nhẹ nhàng lay chuyển, tay trái vốn đang cầm huyết sắc ngọc tiêu (thanh tiêu (sáo) màu đỏ như máu), liền nhanh chóng xoay tròn hướng tới vị mỹ phụ vừa rồi. Tốc độ của thanh ngọc tiêu kia thật nhanh, ngay cả Lãnh Kiến Quốc cũng chỉ có thể lặng im mà đứng nhìn một mỹ phụ hương tiêu ngọc vẫn

(chết).

Nửa giây sau, ngọc tiêu đã trở lại trong tay thiếu nữ.

"Còn có mạng của nàng ta!"

‘oanh ——’

Một tiếng, mỹ phụ chỉ kịp trợn to cặp mắt, ầm ầm ngã xuống đất, vết máu nơi cổ liền chảy dài, ai nấy nhìn đều phải khiếp sợ.

Cả quá trình, thiếu nữ vốn chưa hề động tới nàng ta. Khóe miệng nàng liên hiện lên một đường cong đẹp đẽ mà lãnh khốc.

Không chút lưu tình khi chém giết, thủ đoạn nhanh chóng, trực tiếp không chút vết tích. Lãnh gia cứ như vậy nhìn mỹ phụ như nhìn một hạ nhân, không chút tiếc nuối hay đau lòng, chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Sớm đã lường trước Lãnh Kiến Quốc vốn tuyệt tình, chỉ là nàng không nghĩ đến hắn sẽ tuyệt tình như vậy, đã như thế, nàng cũng không cần khách khí gì nữa.

"Năm đó trưởng công chúa Mộ Dung Tuyết lúc xuất giá có mang theo tỳ nữ Hiểu Nguyệt, nàng lên chức quản gia của phủ tướng quân, giúp trưởng công chúa quản lý cả phủ. Mười sáu năm trước, trưởng công chúa sinh một nữ nhi, Hiểu Nguyệt liền lên chức bà vú. Một năm sau, trưởng công chúa mang theo ấu nữ dời qua Bắc Uyển. Hiểu Nguyệt không theo, tháng ba năm đó, Hiểu Nguyệt trở thành tiểu thiếp của Đại tướng quân, sinh hạ một nữ nhi cho tướng quân. Tháng năm năm đó, Bắc Uyển bị huyết tẩy (tức bị tẩy rửa bằng máu), Cố Tú Quận Chúa mất tích, trưởng công chúa liền từ vong"

"Không được nói tiếp!"

Lãnh Kiến Quốc đột nhiên cắt đứt lời của nàng.

Khóe miệng của Lãnh Vô Tâm càng cong hơn.

Tận sáu năm, ở trong cốc tận sáu năm, hắn thật sự cho là nàng chỉ ngồi không? Năm đó một người trong phủ không ai thoát! Năm đó, Mộ Dung Tuyết vì nữ nhi của mình từ một nữ nhân quật cường trở thành một nữ nhân ngốc dờn đến Bắc Uyển, lại nuôi ong tay áo, hại bản thân mình mất mạng. Còn nàng thì chịu khổ ở trong cốc tận 6 năm, thiếu ăn thiếu mặc, đôi khi phải tự nuôi mình bằng máu và nước mắt, lấy máu làm thức ăn, lấy nước mắt làm nước uống.

Lãnh Kiến Quốc thật sự tưởng nàng không điều tra được gì sao?

Chỉ cần ra tay, tất sẽ lưu lại dấu vết!

Hắn đã không làm tốt thứ gọi là “diệt cỏ tận gốc”, vậy nàng sẽ dạy hắn làm thế nào!

Năm đó tiểu cung nữ bên cạnh mẫu thân như thế nào bỗng chốc trở thành tiểu thiếp được cưng chiều. Nàng tuyệt không muốn biết. Nhưng... trong kí ức đầy đặc màu đỏ của máu trong buổi tối hôm đó đã ăn sâu vào trí nhớ của thân thể này, nữ nhân Hiểu Nguyệt đó tuyệt đối phải đền tội! Giết chủ nhân, phải chịu tội chết!

"Không thể nói tiếp sao? Tướng quân ra lệnh cho ta sao? Với tư cách gì? Sẽ ra sao nếu ở trước mặt thái tử nói ra câu kế tiếp. Dĩ nhiên, ta sẽ nói nhưng chỉ khi tâm tình ta không tốt mà thôi, nhưng Lãnh gia không thể bảo đảm tâm tình ta đấy mới chính là vấn đề!"

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Lãnh Kiến Quốc nghe Lãnh Vô Tâm nhắc tới hai chữ “thái tử” thì thân thể đã có chút run rẩy. Hắn vốn cho là, Lãnh Vô Tâm không biết, nhưng không nghĩ tới nàng lại biết. Còn thừa dịp, đem nó trở thành con ác mộng suốt đời của hắn!

Muru sát trưởng công chúa, muru sát thê tử đã cùng hắn se duyên kết tóc.

Hai tội này, vô luận là tội nào, cũng có thể làm cho cả Lãnh gia long trời lở đất.

Hắn, không có lựa chọn nào khác! Thiếu nữ căn bản từ khi bắt đầu đã không cho hắn bất kì lựa chọn nào!

Đường cùng, nàng đã đem con mồi đẩy vào đường cùng, nhìn nó gãy giữa mà cầu xin nàng. Đây chính là điều mà một con báo nhỏ như nàng yêu thích. Thiếu nữ này, căn bản không phải là nữ nhi của hắn, là ma nữ!

Là ma nữ đến từ Địa Ngục!

Tuyệt đối là ma nữ! Là hắn không may đã chộp vào ma nữ!

"Lãnh Kiến Quốc, ta cho ngươi thời gian ba giây để lựa chọn, ba giây sau ngươi không trả lời, ta sẽ bói mộ phần mà ngươi cưng chiều!"

Vô Tâm nàng chỉ nói “thứ ngươi cưng chiều” không xác định là ai, nhưng Lãnh Kiến Quốc liền hiểu. Là mẫu thân của Lãnh U Nguyệt - Khương Thị.

Năm đó hần vốn có lỗi, hần giết thê tử mình, chính là vì Khương Thị. Bởi yêu Khương Thị, cho nên không đành lòng để cho nàng làm thiếp. Nên mới làm ra chuyện thiên lý bất dung (trời không thể tha) này.

"Một!"

Rất nhanh, Lãnh Vô Tâm nàng căn bản không hề nói giỡn.

Mắt thấy “hai” liền nhanh chóng rơi xuống, mọi người ai cũng có cảm giác bị níu thật chặt. Thấy Lãnh Kiến Quốc còn chưa mở miệng, Lãnh Vô Tâm vẫn tiếp tục. Cứ như vậy hai bên giằng co, không khí so với chiến trường còn căng thẳng hơn.

"Này. . .!"

Thiếu niên kia (vừa rồi), tóc như lửa đỏ tựa hồ đang bay múa. Trong con ngươi tràn ngập sự tức giận, giống như có tia lửa.

"Hai!"

Thiếu nữ không để ý tới hần, lời nói càng thêm khí phách.

"Nữ nhân đáng chết, thái tử ra lệnh ngươi câm miệng!"

Mộ Dung Dạ tức giận, đem lý trí thiếu đốt hết thảy. Cái gì lễ nghi, cái gì tế nhị, hết thảy đều bị ném bỏ hết. Lần đầu tiên hần nhìn thấy một nữ nhân phách lối như thế! Cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy một nữ nhân không hề có chút ôn nhu của tiểu thư khuê các, ngược lại còn cường thế, một nữ nhân máu lạnh!

Hần lần đầu tiên cảm thấy, quyền uy thái tử của mình bị chà đạp, hết như đó là một chuyện đương nhiên.

"Ba!"

“Ba” vừa rơi xuống, hết thảy đều kết thúc!

Tâm của Lãnh Kiến Quốc cũng cùng mấy chữ kia mà cuồng loạn.

Yên lặng như tờ.

Thành Giang Lăng giống như Từ Thành.

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Mọi hô hấp đều ngừng lại .

Mọi nhất cử nhất động của thiếu nữ liền trở thành tiêu điểm. Tất cả mọi người đều nhìn, nhìn nàng "Lãnh Vô Tâm" đến tận cùng sẽ làm ra việc kinh thiên động địa gì để trả thù, nhìn một màn kinh thế hãi tục sẽ diễn ra như thế nào!

Tay của Vô Tâm dần dần giơ lên, rất chậm, rất chậm. Lụa mỏng che mặt lẩn vào tóc đen tung bay. Trông mắt như đêm đen càng thêm tối, cánh môi như hoa của nàng còn mang theo một điệu cười yếu ớt. Động tác nàng thật chậm, mạn điều tư lý (như nước chảy, cỏ bay). Mắt phượng mang theo chút bề nghệ.(vui sướng giễu cợt)

Huyết sắc ngọc tiêu được để ngang một bên của cánh môi điểm lệ, đẹp đến quý dị!

"Thì ra không phải thứ gì cũng thua trận trước tình yêu ***** trên thế giới này, không có thứ (thứ ở đây có thể chỉ nữ nhân lẫn tình yêu) ngốc ngếch đó, trước kia sẽ không, hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không *****"

Âm điệu êm ái, như có như không, cơ hồ chẳng ai nghe thấy nữ nhân kia khẽ lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Công tử Vô Thương

"Huyết sắc ngọc tiêu truyền ra thanh âm như bay, tuyệt sắc khuynh thành, liệu có mấy ai nghe thấy? Tiếng tiêu với thanh sắc tuyệt vời như tiếng hát của tiên nữ người nghe xong không biết đã đến Địa Ngục khi nào (đây là thơ nhé). Cô nương, không nghĩ tới có thể ở chỗ này tìm được người."

Thanh âm thanh nhả.

Lãnh Vô Tâm không quay đầu lại, nhưng nàng đã biết người vừa đến là ai.

Lãnh Vô Tâm trong lòng thầm mắng đáng chết. Nhưng trên mặt nàng không có một chút biểu cảm. Bài thơ lúc này là bình luận trên giang hồ về nàng. Từ lúc xuyên qua đến giờ, nàng đã sớm hiểu rõ tình thế đại lục nơi này. Đại lục gồm năm phần, theo thứ tự là đông, tây, nam, bắc, cùng một nước trung gian là một quốc gia buôn bán phát đạt. Về phần 4 nước kia đều có những ưu điểm khác nhau. Năm nước chế ước lẫn nhau, tạo thành một đất nước hòa bình trong giả tưởng. Nơi này so với Trung Quốc cổ đại không có gì khác biệt, thứ duy nhất không giống là giang hồ. Không như trong tiểu thuyết Trung Quốc cổ đại là một đám mây phủ. Ở nơi này, giang hồ là một thể thống nhất, không phân biệt ranh giới quốc gia. Giang hồ nơi này so với thực lực năm quốc gia hợp lại với nhau còn siêu việt hơn, cũng là lực lượng mà năm quốc gia muốn thu nhập cũng như tiêu diệt nhất.

Mình chủ vô lâm có quyền lợi, so với đế vương của một quốc gia còn lớn hơn mấy phần. Hoàng đế của năm nước đối với mình chủ vô lâm cũng phải lễ nhượng ba phần, trong đó không thiếu việc đem công chúa gả cho mình chủ. . . để lọt vào cửa sau (giống cầu thân vậy).

Về việc lựa chọn mình chủ vô lâm, cùng Trung Quốc cổ đại có chút tương tự, rồi lại không hoàn toàn tương tự. Tương tự là việc tranh đấu. Bất đồng, là tư cách tỷ thí không phải ai cũng có thể có. Muốn tham gia vòng tuyển chọn mình chủ vô lâm, trừ phi là xuất thân từ Lưu Nguyệt học viện nếu không thì đừng hòng. Lưu Nguyệt học viện, tụ tập các cao thủ thiên hạ, không cần luận thân phận bối cảnh, chỉ cần là cường thủ, trải qua việc nhận định của Lưu Nguyệt học viện, mà có thể trở thành một học viên trong đó hay không.

Lúc này Lưu Nguyệt học viện nổi danh nhất với ba người: Mộ Dung Dạ, Nam Cung Vô Thương, Lạc Hàn Y.

Lãnh Vô Tâm nghe qua không ít tin đồn về ba người này, trong đó người duy nhất để cho nàng cảm thấy hứng thú là công tử Vô Thương —— Nam Cung Vô Thương.

Vì thế, nàng từng len lén vào qua Lưu Nguyệt học viện. Trước vì có chút hiếu kỳ, sau lại có chút ý về bình luận trong giang hồ.

Ngay đêm đó, nàng quả thật thuận lợi tìm được tiểu viện của Nam Cung Vô Thương, nhưng là nàng đã đánh giá thấp Nam Cung Vô Thương, dù sao thứ nàng nghe cũng chỉ là tin đồn, Vô Tâm vẫn không hoàn toàn tin tưởng.

Chuyện về sau cũng rất đơn giản, Nam Cung Vô Thương phát hiện nàng, sau đó là một cuộc tỷ thí. Bức nàng phải sử dụng Huyết tiêu, điều này đã kinh động tất cả học viên của Lưu Nguyệt. Dĩ nhiên, cuối cùng, Lưu Nguyệt Học Viện vẫn không thể đấu lại nàng. Nàng nhẹ nhàng, vô tư mà rời đi.

Cũng chính bởi vì điểm vô tư này, chỉ trong một đêm nàng đã thành danh.

Lưu Nguyệt Học Viện là một nơi như thế nào?

Lưu Nguyệt Học Viện!

Là nơi toàn bộ thiên hạ tinh anh tụ tập, nơi mà ai nấy đều khiếp sợ, vậy mà khi giao đấu cùng công tử Vô Thương, nàng còn có thể nhẹ nhàng, không chút thương tổn chút nào mà rời đi, nơi này vốn là Thánh Địa Vô Lâm. Làm sao mà không làm cho người ta chút kinh diễm?!

Lãnh Vô Tâm chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nam Cung Vô Thương, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Nhưng người dân xung quanh phủ tướng quân đã bắt đầu điên cuồng.

Công tử Vô Thương!

Người phương nào không biết? Người phương nào không hay?

Bất kỳ ai cũng biết. . ., Nam Cung Vô Thương có thể ví như Sao Mai trên bầu trời đêm. Là người trong mộng của tất cả thiếu nữ chưa chồng.

Về ngoài xuất chúng, khí chất hơn người. Gia thế thần bí lại là người có năng lực nhất nhì Học Viện Lưu Nguyệt, rất có khả năng trở thành vô lâm mình chủ tài hoa. Hoàn mỹ không chút tỳ vết, không có bất kỳ một khuyết điểm nào.

Ban đầu điều Lãnh Vô Tâm đối với Nam Cung Vô Thương có hứng thú, chính vì điểm này —— hoàn mỹ!

Không có bất kỳ người nào là hoàn mĩ! Đó là quan điểm bất di bất dịch của nàng! Nàng vì muốn nhìn qua người thiếu niên mà thiên hạ tôn thờ đến tột cùng là như thế nào, cho nên mới tới Học Viện Lưu Nguyệt!?

Kết quả rất rõ ràng, hần vô cùng xuất sắc.

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa có ấn tượng với một ai. Nhưng Nam Cung Vô Thương là ngoại lệ.

Không phải vì ngũ quan tinh xảo của Nam Cung Vô Thương, mà là khí chất của hần ta. Một loại khí chất, đã gặp một lần thì sẽ không bao giờ quên!

Huyết Tiêu trong tay Lãnh Vô Tâm dần dần hạ xuống, nàng cố nén nỗi hận từ trong xương tủy.

"Nói đi."

Hai chữ lạnh như băng, không mang một chút giả tạo nào.

Nam Cung Vô Thương hẳn vốn thông minh, nàng đương nhiên cũng là một nữ nhân thông minh, phương thức giải quyết đương nhiên sẽ chọn cách đơn giản mà vẹn toàn nhất.

Khỏe miệng Nam Cung Vô Thương nâng lên một đường cong hoàn mỹ, không có nửa điểm mất tự nhiên, vẫn vẫn đậm phong thanh (nhẹ nhàng hờ hững thanh khiết như mây) như cũ. Căn bản dường như không nhận ra vẻ lãnh mạc, phòng bị của Lãnh Vô Tâm.

"Vô Thương, nhận mệnh lệnh của viện trưởng của Học Viện Lưu Nguyệt, muốn mời cô nương gia nhập học viện."

Nam Cung Vô Thương không hề vòng vo, trực tiếp nói vào chủ đề chính.

Lãnh Kiến Quốc trước kia dù thế nào cũng là tướng quân của một nước, hẳn nhanh chóng phục hồi tinh thần. Thần sắc có chút nghi ngờ, đại khái không hiểu vì sao Lưu Nguyệt Học Viện lại tìm được Lãnh Vô Tâm, rồi trực tiếp nhờ vả Nam Cung Vô Thương mời nàng ta tới gia nhập học viện?

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lãnh U Nguyệt, người bất quá chỉ là tôi tớ của ta

Edit + beta: cereniti

"Học Viện Lưu Nguyệt? Ta không cảm thấy nó có thể dạy ta cái gì?"

Lãnh Vô Tâm không có chút cảm tình, lời nói hoàn toàn không khách khí.

Không cho Nam Cung Vô Thương có cơ hội nói chuyện, nàng phối hợp, khẽ cười một cái: "Công tử Vô Ái hạ cố tự mình đến tìm ta, ta không phải nên cảm thấy vinh hạnh?"

Nam Cung Vô Thương cũng mỉm cười, hết như Thanh Phong (gió mát), mặt hồ lặng lẽ, đang gợn lên những vòng sóng nước nhẹ nhàng.

"Cô nương sẽ như thế nào?"

Lãnh Vô Tâm che dấu nụ cười, trong trẻo và lạnh lùng chí cực: "Không biết. Cho nên, người còn phải bỏ nhiều tâm cơ."

Trực tiếp cự tuyệt lời mời của Lưu Nguyệt học viện!

Cùng cự tuyệt chính lời mời của Nam Cung Vô Thương!

Hai thứ này, vô luận là việc nào đều là có thể trở thành chuyện làm cả thiên hạ khiếp sợ.

Thiếu nữ này đến tột cùng là người nào?

Có thể đe dọa Lãnh gia, có thể cự tuyệt công tử Vô Thương? Có thể cười làm cho người ta như tắm gió xuân? Cũng như con gió lạnh đêm đông. Lại có thể khiến ai đó vui vẻ, trong chốc lát lại đưa họ tới Địa Ngục?

Là Cố Tú Quận chúa!

Đã biến mất tận sáu năm, Quận chúa Lãnh Vô Tâm!

Nam Cung Vô Thương khẽ neho lại trông mắt, lông mi cong dày, phảng phất trong đó như có bóng ma đen tối, hết như Thiên Sứ mất đi đôi cánh. So với Lưu Ly (ly thủy tinh), trông mắt của hắn ta còn trong suốt hơn, lạnh lẽo đối mặt với thiếu nữ. Thiếu nữ vẫn phảng phất ánh hào quang mà đứng đó, bóng dáng gây yếu dưới vàng sáng chói chang, tựa như hư vô, hoàn toàn không có thật.

Thời gian giằng co chỉ có nửa giây, mọi người lại cảm thấy như đã một thế kỷ.

Nam Cung Vô Thương đột nhiên cử động, hắn cúi đầu nói nhẹ vào tai nàng, tư thế hai người thật mập mờ, hết như một đôi tình nhân đang ôm ấp. Hơi thở ôn nhuận nhẹ nhàng truyền vào một bên tai Lãnh Vô Tâm rồi khuếch tán khắp thân thể, viễn ảnh mập mờ đêm hôm đó lại hiện ra.

"Cô nương, ta nhớ người lần trước đêm hôm mờ mịt vào Học Viện Lưu Nguyệt, không chỉ là vì đối với tại hạ rất hiếu kỳ? Ta bất kể cô nương có mục đích nào, cô nương chỉ cần hiểu, Lưu Nguyệt học viện không chỉ đơn giản là học viện, nó rất có thể lực."

Thanh âm rất nhẹ, chỉ có Lãnh Vô Tâm có thể nghe được.

Không tệ, Lãnh Vô Tâm đêm đó vào Lưu Nguyệt học viện không phải chỉ vì đối với Nam Cung Vô Thương có chút hiếu kỳ. Nàng không nhằm chán như vậy. Đêm đó thâm nhập vào Lưu Nguyệt học viện, dĩ nhiên là vì tìm kiếm thứ có thể giúp nàng thoát khỏi tai họa từ trong mắt màu xám tro của mình. Mặc dù nàng tự nhận là nàng không có ý định giấu giếm nó, nhưng là nàng có dụng ý khác, thật tiếc nàng lại dễ dàng bị người khác nhìn ra dụng ý của mình như thế.

Nam Cung Vô Thương vẫn duy trì tư thế ôm ấp, mặc cho thanh âm xì xào bàn tán dần nổi lên.

"Chuyện gì đang xảy ra thế?"

"Ta làm sao sẽ biết? Chẳng lẽ thiếu nữ thần bí này không biết đến công tử Vô Thương?" Một người tiếp lời.

"Cái rắm! Cái gì thần bí cơ chứ? Ngươi mới vừa rồi không có nghe Lãnh tướng quân nói sao? Là cố tử Quận chúa, là quận chúa đã mất tích sáu năm trước đây •••", người nói có ý đề thấp thanh âm.

"Lưu Nguyệt học viện, vừa xảy ra chuyện gì thế?" Một đại hán có chòm râu bụi bặm hỏi.

Giang hồ chỗ nào cũng có. Giang Lăng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Đại hán kia, vừa nhìn là biết ngay là người luyện võ lâu năm, hán vừa mở miệng, tự nhiên có không ít người luyện võ đến phụ họa.

Người trong giang hồ không quan tâm đến ân oán hoàng gia, bọn họ thường để ý đến tin tức trong chốn giang hồ, hoặc là những tin mật về cao thủ.

"Huynh đệ, ngươi còn là người trong giang hồ sao?" Một thư sinh bộ dáng công tử, quơ quơ bút phán quan trong tay.

Đại hán vốn là muốn nổi giận, nhưng vừa nhìn thấy bút phán quan, trong nháy mắt lại yên lặng. Nam quốc Lưu gia, cũng coi như là đại gia tộc có tiếng trên giang hồ, một tay bút phán quan xuất thần nhập hóa. Hắn tự biết không nên chọc vào một nhân vật như thế, chỉ có thể đem một bụng tức mà nhịn xuống.

"Ngày hôm trước có người thất lễ, đêm khuya xông vào Lưu Nguyệt học viện, không chút bị thương mà ra ngoài, tin tức lớn như thế ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe qua?" . Thư sinh đem bút phán quan thu lại, có chút khinh thường đại hán ngu ngốc.

"Ngươi có nhìn thấy không? Cây Huyết Tiêu trên tay thiếu nữ. Nghe nói, người hôm đó xông vào Lưu Nguyệt, cũng cầm một cây huyết tiêu. Thiên hạ này, chẳng lẽ có tới tận 2 cây huyết tiêu? Huyết ngọc vốn là một bảo bối hiếm thấy, huống chi còn là ngọc tiêu tinh tế? Vũ khí đó, theo ta biết Quý Y từng dùng."

Quý y Hàn Phi. gương mặt bất lão, trải qua mấy thập niên, dung mạo vẫn không hề thay đổi, có thể thấy được “lão” có y thuật cực kì cao. Mà huyết ngọc tiêu, vốn là một vật phẩm do Hàn Phi cất giấu. Phàm là thầy thuốc, đương nhiên có chút kì quái, Hàn Phi tuy kì quái coi như vẫn có thể coi là bình thường, chẳng qua là có thói “cất giấu” trên phẩm thiên hạ. Vô luận thứ đó là cầm, kỳ, thư, họa, hay bí tịch bảo điểm (sách chỉ dạy võ công cao cường).

Mặc dù thanh âm của bọn hắn có ý hạ xuống vô cùng thấp, nhưng Lãnh Vô Tâm vẫn nghe thấy rõ ràng. Vừa nghe tới hai chữ “quý”, hai hàng lông mày thanh tú của nàng bỗng chốc nhíu lại.

Quý y Hàn Phi, chính là người vào sáu năm trước đem nàng từ địa ngục nhân gian Bắc Uyên xuống Luyện Ngục cốc chân chính.

Hàn Phi, Hàn Phi.

Cái tên này đã theo nàng tận sáu năm.

Quý y Hàn Phi.

Giữa hai hàng lông mày của Vô Tâm bỗng nảy ra một tia sát khí, mang theo quật cường cùng kiêu ngạo.

Cùng thời khắc đó Nam Cung Vô Thương cảm thấy tia nhìn trong mắt thiếu nữ có chút hỗn loạn, trong lòng nàng đọc thầm kỳ danh của Hàn Phi. Nụ cười nửa miệng của nàng mỗi lúc một sâu hơn.

"Một ngày! Ta muốn mang một người cùng đi với ta."

Lãnh Vô Tâm nàng là ai? Là nhân vật đứng đầu trong giới Dong Binh! Nam Cung Vô Thương khẽ quan sát nàng với ánh nhìn kì lạ , vô tình hắn đã khơi dậy lên ý niệm cảnh giác của Lãnh Vô Tâm.

Đẩy Nam Cung Vô Thương ra, giọng nàng có chút giễu cợt cùng khiêu khích: "Đừng cố gắng khiêu chiến với ta."

Không nên khiêu khích sự kiên nhẫn của nàng. Nàng ghét bị người ta quan sát, ghét bị người khác nhìn thấu tâm. Nếu như hắn nhìn thấu tâm của nàng. . ., như vậy nàng sẽ bắt kẻ mọi thứ mà giết hắn! Bị bắt được điểm yếu, hắn đương nhiên sẽ dùng nó mà điều khiển nàng! Bị người khác bắt được tâm, điều đó đại biểu cho việc lính đánh thuê sẽ chết!

"Người muốn đem theo ai?"

"Lãnh U Nguyệt!"

Vô Tâm kiên định nói, không có chút đùa cợt.

"Lãnh Vô Tâm!" Thái tử Mộ Dung Dạ vẫn bị Lãnh Vô Tâm xem như vô hình, hần rốt cục cũng nổi cơn thịnh nộ.

Lãnh U Nguyệt không biết võ công, nếu như nàng đi vào Lưu Nguyệt học viện, như vậy chỉ còn một con đường —— chết! Lưu Nguyệt học viện không quan tâm đến huyết thống cùng thân phận, chỉ có võ công, người thắng làm vua, người thua làm giặc! Đây là quy định của học viện, ngay cả hoàng thất cũng không thể xen vào.

"Lãnh Vô Tâm....." Nam Cung Vô Thương liếc mắt nhìn Mộ Dung Dạ, nửa đầu của hắn cúi xuống, nhẹ nhàng, lẩm bẩm bên tai nàng: "Lãnh Vô Tâm.... Vô Tâm - vô tình, thật là một tên rất hay."

Vô Tâm - vô tình bốn chữ vừa nói ra, ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng có chút kinh diễm (bất ngờ cùng khó chịu).

Nhưng nàng lại lười không thèm dây dưa cùng hắn, Lãnh Vô Tâm xoay người, đưa ánh nhìn băng hàn về phía Lãnh Kiến Quốc.

"Đại tướng quân, ngày mai ta muốn Lãnh U Nguyệt xuất hiện tại Lưu Nguyệt học viện. Lãnh U Nguyệt cùng toàn tộc Lãnh gia, ta hi vọng người sẽ có lựa chọn chính xác nhất." Mạ khoan, hình như ta nhớ ra cái gì đó". Nàng cười, càng tỏ vẻ thuần mỹ: "Người phải biết, coi như hoàng tộc không thể giết Lãnh gia, nhưng người đừng quên cả Lãnh gia, cũng không có người nào có thể trở thành đối thủ của ta. Diệt Lãnh gia, đối với ta mà nói, cũng vô cùng nhẹ nhàng."

Thời điểm Lãnh Vô Tâm nói xong, một đội ngựa chiến vừa đứng dừng tại trước cửa phủ tướng quân.

Lãnh Vô Tâm nàng không quay đầu lại, đưa lưng về phía xe ngựa, bước đi.

"Ai nói Lãnh U Nguyệt ta phải đi vào Lưu Nguyệt học viện học tập?"

Thanh âm càng ngày càng xa.

"Lãnh U Nguyệt, người bắt quá là tội tở của ta....."

"Tội tở" hai chữ vừa rơi xuống, thiếu nữ liền tung người bay đi, nháy mắt đã thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Lưu Nguyệt học viện khiêu khích

Lãnh Kiến Quốc thở phào nhẹ nhõm, lão đảo lui hai bước, lại vịn vào thạch sư (sư tử đá thường được trưng bày trước cửa vương phủ), hần mới có thể miễn cưỡng đứng lên. Mặc dù chỉ là một thoáng tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng hần biết, lời nói của Lãnh Vô Tâm tuyệt đối không phải là uy hiếp. Nàng nói được là làm được!

Trên mặt của Nam Cung Vô Thương vẫn thoáng hiện nụ cười nhẹ nhàng mà ngưỡng mộ, Mộ Dung Dạ cũng gật đầu một cái, rồi cùng hần (Nam Cung Vô Ái) xoay người rời đi, hai người nhẹ nhàng đuổi theo hướng mà thiếu nữ ly khai lúc nãy.

Gió thổi mạnh như lửa, xen lẫn tiếng rít rít như kêu rào, nếu như nàng có thể đột nhập vào Lưu Nguyệt học viện, Nam Cung Vô Thương cố gắng đuổi theo mãi cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Nam Cung Vô Thương vận hết khinh công truy đuổi Lãnh Vô Tâm, võ công cũng hần ít nhất cũng thuộc hàng thượng đẳng, dù đã rất cố gắng, nhưng trải qua một thời gian dài, trên mặt hần cũng đã có vẻ mệt mỏi. Nhưng đôi mắt kia càng thêm sáng mấy phần, hần sờ sờ gương mặt của mình, nở một nụ cười yếu ớt. Sửa sang lại áo, mặ điều tư lý (nhẹ nhàng) rời khỏi rừng cây.

Tiếng bước chân xa dần.....

Hoa đào bay trong gió, lượn qua xung quanh thiếu nữ với mái tóc đen tung bay, tạo nên một khung cảnh tựa như tiên giới, lụa mỏng trên mặt nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra một nước da trắng tinh xảo.

Chính là Lãnh Vô Tâm!

Mãi tới nửa đêm sau khi rời Lành gia nàng mới cảm giác bị Nam Cung Vô Ái theo dõi, nàng dùng dáng mãi mới tránh được hắn, nàng định hôm nay lại tới Lưu Nguyệt học viện, nhưng bây giờ nàng đã mệt mỏi. Đành tựa tại trên cây nghỉ ngơi chốc lát. Nhưng không nghĩ Nam Cung Vô Thương cũng chạy tới nhanh như vậy. Nàng vẫn không xuống dưới, kết quả lại nhìn thấy một màn bất ngờ .

Nếu như nàng không có nhìn lầm, Nam Cung Vô Thương vừa rồi vuốt lớp mặt nạ da người tinh xảo trên mặt. Nhưng dù nó có tinh xảo thế nào, ở nơi kết hợp với gương mặt cũng sẽ có ít nhiều dấu vết. Nam Cung Vô Thương đã dùng lớp tóc mai che kín nơi đấy, nhưng gió vô tình đã thổi bay chúng, tuy rằng vết rạn rất nhỏ, nhưng Vô Tâm đã nhìn thấy rõ ràng.

Xem ra, cuộc hành trình tại Lưu Nguyệt học viện sẽ rất thú vị.

Lại lần nữa nhắm mắt lại, Lành Vô Tâm rõ ràng hiểu, hiện tại nàng rất cần nghỉ ngơi, dưỡng tức tinh thần, ngày đầu tiên nàng tới Lưu Nguyệt học viện tuyệt đối sẽ không nhẹ nhõm!

Phong diệp (gió nhẹ), hoa đào, phi phao tuyết lá (lá nhẹ rơi), trên cây, một thiếu nữ tuyệt sắc đang ngủ yên lành tựa như một tiểu oa nhi .

Mặt trời bắt đầu rủ xuống (đã ngày hôm sau nhé), nửa bầu trời bị nhuộm thành huyết sắc, thiếu nữ vẫn ngủ ở trên cây, vô tình giật giật tròng mắt, lông mi khẽ rung động, đôi mắt cuối cùng cũng mở ra .

Bất ngờ nàng nở một nụ cười .

Vào lúc giữa trưa, xe ngựa của Lãnh U Nguyệt đã dừng lại trước cửa Lưu Nguyệt học viện.

Từ bây giờ đến hoàng hôn, đã hơn mấy canh giờ.

Edit + beta: cereniti

Theo tiếng gió mát từ Lưu Nguyệt học viện, gương mặt Nam Cung Vô Thương càng tỏ vẻ nghiêm trọng, buổi trưa Lãnh U Nguyệt đã xuất hiện ở trước cửa học viện, việc này vốn đã làm náo động cả thành, Lãnh Vô Tâm không thể không biết nàng ta đã đến!?

Đúng là.

Lãnh Vô Tâm cố ý đến trễ.

Như vậy, không những có thể thị uy với Lãnh U Nguyệt, nàng đồng thời, cũng cho những kẻ bất mãn với nàng tại Lưu Nguyệt học viện biết được thân phận của mình!

Lãnh Vô Tâm từ trên cây nhảy xuống, thuận tiện vỗ vỗ cánh hoa trên người. Sau đó nàng chậm rãi tiến sâu vào rừng cây.

Muốn đi vào Lưu Nguyệt học viện, nhất định phải đi qua khu rừng mê cung này, nơi này vốn có tam quan (cửa bí mật), nếu như vô ý chạm vào, liền đem mệnh mình giao phó cho Diêm Vương.

Cho nên, thông thường Lưu Nguyệt học viện khi tiếp đón học viên mới, đều cho người đi theo hướng dẫn đường đi nước bước cho họ.

Nhưng, với Vô Tâm, một người hướng dẫn cũng không.

Nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, một nụ cười tàn nhẫn đã đơn giản khuếch lên.

Không ai . . , nàng đã sớm dự liệu.

Bây giờ tại Lưu Nguyệt học viện, chỉ sợ phần lớn mọi người, đều muốn áp chế nhục khí của nàng. Đáng tiếc, bọn họ quên mất, nàng - Lãnh Vô Tâm là người có thể đêm hôm đi vào Lưu Nguyệt học viện mà không bị phát hiện, làm sao sẽ không biết tại khu rừng rậm này còn có tam quan.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Vừa bắt đầu , hô hấp của một người đang ản núp trong bụi cỏ ngày một dồn dập.

Nụ cười bên khóe miệng Lãnh Vô Tâm càng thêm cong.

Bốn bước!

Chân phải giẫm xuống, vừa đứng nơi có cơ quan.

Địa bàn tự động vui lấp, với một tốc độ nhanh chóng, đủ làm cho người xem không kịp ứng biến.

Núp ở trong bụi cỏ chính là Mộ Dung Dạ, trông mắt hấn nhìn nàng nhanh chóng rơi xuống địa quan, cư nhiên hoảng hốt. Hấn chính là người Lư Nguyệt học viện phải tới để đón Lãnh Vô Tâm, tự tiện trốn nhiệm vụ, chính là vì muốn áp chế nàng, sẵn tiện cho nữ nhân nàng một chút thị uy! Hấn chỉ muốn dọa nàng một chút, nhưng không nghĩ lại hại chết Lãnh Vô Tâm!

Dù sao hấn vẫn chỉ là một nam nhân mười sáu mười bảy tuổi, tuy là thiên tài mà Lư Nguyệt học viện bồi dưỡng, lại là Thiên Tử tương lai. Nhưng trên bản chất hấn vẫn chỉ là một thiếu niên chưa trưởng thành.

Khi hấn chuẩn bị lao ra cứu Lãnh Vô Tâm, bóng dáng màu lam trong địa bị đột nhiên bay ra.

Mới vừa rồi nàng căn bản cũng không hề rơi xuống địa quan. Khi mặt đất vùi lấp, trong nháy mắt huyết tiêu đã cắm vào vách tường, ổn định thân thể Vô Tâm. Chính là nàng muốn xem, người núp trong bụi cỏ đến tốt cùng là người nào. Thời điểm Mộ Dung Dạ chuẩn bị đứng lên cứu người, nàng đã thấy rõ ràng.

Tóc dài như lửa chói, cùng màu với dây buộc tóc.

Trừ Mộ Dung Dạ, còn có ai?

Lư Nguyệt học viện, quả nhiên đang muốn khiêu khích nàng!

Biết rõ Mộ Dung Dạ vì Lãnh Vô Tâm, quan hệ cùng nàng bất hòa, còn đặc biệt phái hấn dẫn đường cho nàng, Lư Nguyệt học viện, chiều này của các người thật thâm độc!

Muốn lấy lại mặt mũi sao?

Lần này, Lư Nguyệt học viện bất luận muốn khảo nghiệm cái gì, Lãnh Vô Tâm ta cũng đã quyết định sẽ khiến nó mất mặt mãi mãi trên chốn giang hồ, thậm chí muốn quét sân cũng không thể.

Nàng liếc mắt về phía bụi cỏ, nữ một nụ cười yếu ớt tiếp tục hướng về phía trước.

Bước chân thoạt nhìn mạn bất kinh tâm (nhẹ nhàng), không hề giống như vừa mới trải qua một cuộc sinh tử. Ngược lại giống như là chỉ muốn xem chúng có bộ dạng gì.

Ước chừng đến cửa thứ hai, Lãnh Vô Tâm không có ý lại muốn diễn trò cho Mộ Dung Dạ nhìn.

Vạn tên cùng bắn, xen kẽ như Phụng Viên (thịt xiên), liên tục bắn trong vòng mười dặm.

Lãnh Vô Tâm khom lưng, lòng bàn chân lướt nhẹ mặt đất, thân thể quỷ mị đi xuyên qua hàng vạn mũi tên đan chéo lẫn nhau!

Mộ Dung Dạ quên cả ả núp, lẳng lẳng đứng lên.

Hấn cũng có tự tin có thể xông qua cửa thứ hai, nhưng là tuyệt đối không làm được như thiếu nữ kia, nhẹ nhàng như gió.

Lãnh Vô Tâm đã chú ý tới Mộ Dung Dạ, nhưng nàng không quay đầu lại, tiếp tục hướng lên phía trước.

Cửa ả cuối cùng, căn cứ mà Hàn Phi trước kia đã cho nàng xem, là 《 cơ quan tinh yếu 》, nằm ngay trước đại môn của Lư Nguyệt học viện.

Bước chân nàng có chút chậm lại, dừng ngay trước cửa Lư Nguyệt học viện.

Điều long vẽ phượng không đủ để hình dung đại khí của nó, Đại môn của Lư Nguyệt học viện, bốn hướng đều được nạm vàng, dưới trời chiều càng lấp lánh rực rỡ.

Trước đại môn đứng đầy nam nữ, trên mặt mang đều mang theo một nụ cười châm chọc. Khi nhìn thấy nàng không chút thương vong mà hiên ngang xuất hiện trước cửa, trong mắt họ bỗng hiện lên trăm tia nhìn hỗn tạp, phần kinh hãi hiển nhiên chiếm đa số. Nhưng nhanh chóng lại thay đổi, hiện lên vẻ mặt hả hê có chút thách thức. Lãnh Vô Tâm cư nhiên hiểu bọn họ hả hê cái gì. Nhưng lần này, sợ rằng các nàng phải thất vọng rồi!

"Nàng ta tới rồi!"

"Dạ sư huynh quả nhiên không có ở bên người nàng •••••"

"Cư nhiên xông qua tận hai cửa ••••"

"Thật là người đáng ghét, dám dấy xéo danh tiếng Lư Nguyệt học viện ••••"

"Các người không cảm thấy nàng ta rất lợi hại sao!"

"Thế nào không lợi hại cơ chứ? Nghe nói là đồ đệ của tên quỷ y Hàn Phi •••••"

"Hàn Ph !?, thúc phụ của ta nói quỷ y Hàn Phi là yêu nghiệt!"

Hai chữ “Yêu nghiệt” vừa rơi xuống, con người của Lãnh Vô Tâm liền hiện lên tia băng hàn cực hạn.

Thăng tấp nhìn về hướng chủ nhân phát ra lời nói kia.

Là một thiếu nữ, bộ dáng nuông chiều. Vừa nhìn cũng biết là chưa từng trải qua sự đời, một Đại tiểu thư nguyên bản. Người nọ cũng chú ý tới Lãnh Vô Tâm, nàng ta nhìn vào ánh mắt của nàng, nhanh chóng tặng cho Lãnh Vô Tâm một cái nhìn xem thường.

Nàng ta liền tiếp tục lớn tiếng nói: "Đồ đệ Yêu Nghiệt quả nhiên cũng là yêu nghiệt! Các người đoán xem, đồ đệ của Hàn Phi có phải hay không cũng sẽ cùng hần trưởng sanh bất lão a?" Bị nàng hỏi, mọi người hoảng sợ nhìn về phía sau nàng, gắt gao cắn chặt cánh môi, liều mạng lắc đầu.

"Các người đang sợ cái gì? Cửa thứ ba nhưng là kịch độc Băng Tâm. Nữ nhân kia tuyệt đối không vào được!"

Thiếu nữ rất không kiên nhẫn, khinh thường đối với đồng bạn đang run lẩy bẩy tiếp tục nói: "Có cái gì chứ, không phải chỉ là đêm khuya xông vào Lưu Nguyệt học viện thôi sao? Hệt như một tên trộm hạ đẳng, lại còn dám đánh lén sư huynh Vô Ái! Đáng hận nhất chính là các sư phó, cư nhiên bảo sư huynh Vô Ái đi đón yêu nữ kia! Phụ thân nàng ta căn bản cũng không muốn nhận nàng, yêu nữ còn cư nhiên uy hiếp U Nguyệt, bắt ép U Nguyệt làm nha hoàn của nàng ta! Quả nhiên là tội ác tày trời! Coi như cửa thứ ba nàng ta có qua được, ta cũng sẽ không bỏ qua!"

"Phải không? Xin hỏi người muốn không bỏ qua ta như thế nào?"

Thân ảnh quý mị bỗng xuất hiện sau lưng thiếu nữ.

Lãnh Vô Tâm đã hoàn toàn nổi giận, sát khí ngập trời bao phủ đại môn Lưu Nguyệt học viện.

Yêu nghiệt sao?

Dám can đảm nói như thế, người sẽ phải trả một cái giá thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Yêu nghiệt thiên hạ

Edit + beta: cereniti

Thiếu nữ bị thanh âm sau lưng làm cả kinh, nàng ta bỗng nhiên xoay người.

Một tiếng thét chói tai vang lên!

"A ——"

Không trách nàng ta lại thét chói tai như thế! Thật sự là phía sau nàng cảnh tượng quá mức kinh khủng!

Toàn bộ người trong cơ quan kết độc bằng tầm đều bị chém chết, chân tay đã đứt lìa, màu máu đen làm cho toàn bộ thực vật xung quanh khô héo. Mà người đang đứng trước mặt nàng, chính là nữ nhân mà nàng cho là đã trở thành người chết - Lãnh Vô Tâm.

Váy lụa mỏng màu lam, không có một vết máu. Y phục chỉnh tề, không có nếp nhăn, hoàn toàn không giống như thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết “thiên hạ kỳ độc bằng tầm”.

"Hàn Phi - tên này người có thể gọi sao?"

Thanh âm của Lãnh Vô Tâm đột nhiên phát ra hơi lạnh.

"Người người nghĩ như thế nào?"

Thiếu nữ run rẩy. Nhưng hết lần này tới lần khác lại vì mặt mũi của mình, không chịu bày ra bộ dạng mềm nhũn, khuất phục.

"Nói cho người biết, ta thế nhưng là công chúa Bắc quốc, người dám động tới ta. . . , phụ hoàng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Thanh âm rõ ràng đã run rẩy, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng được nuông chiều.

"Bắc Đường Tĩnh còn không nói lời xin lỗi Vô Tâm cô nương!"

Sát ý của Lãnh Vô Tâm đã đến cực điểm, đột nhiên bị một thanh âm già nua chen vào.

"Sur phó. Thế tôn, viện trưởng."

Tất cả mọi người đều khom người, đồng thời hướng đám người kia cúi chào.

Ngay cả “thiếu nữ nuông chiều” cũng cúi đầu, ngoan ngoãn kêu một tiếng sur phó.

"Còn không nói xin lỗi."

Người đầu tiên mở miệng chính là viện trưởng .

"Ta ta"

Bắc Đường Tinh cắn môi, không dám trực tiếp cùng viện trưởng mạnh miệng, nhưng lại không hề cam tâm đối với Lãnh Vô Tâm nói lời xin lỗi.

Lãnh Vô Tâm đột nhiên cười lạnh.

"Tiểu cô nương, ngươi cười cái gì?"

Viện trưởng cũng chú ý tới Lãnh Vô Tâm

Đúng, hắn đã sớm chú ý tới Lãnh Vô Tâm. Vội tới nơi này cũng là bởi vì Lãnh Vô Tâm. Lệ khí mà nàng toát ra ngay cả hắn cũng sợ hãi, nếu hắn không kịp lên tiếng báo Bắc Đường Tinh nói lời xin lỗi, chỉ sợ bây giờ Bắc Đường Tinh căn bản đã không còn đứng ở nơi này.

Có thể không bị thương chút nào nhẹ nhõm xông qua tam quan của Lư Nguyệt học viện, đã không phải là người bình thường.

Truyền nhân của Quý y Hàn Phi sao?

Người khác không ai không biết, hắn còn có thể không biết sao? Quý y Hàn Phi, y thuật siêu tuyệt, võ công không lường được, không ai biết rõ về võ công của hắn, võ công của hắn có thể thật cao siêu, nhưng cũng có thể là hoàn toàn không có, chẳng qua là năm ấy

"Thật buồn cười, Lư Nguyệt học viện chẳng quacũng chỉ thế này mà thôi!"

Lãnh Vô Tâm đứng ngược gió, quần áo tung bay.

“Chẳng qua chỉ như thế thôi”!

Thánh Địa của thiên hạ võ lâm, cư nhiên lại bị một thiếu nữ cười chê.

"Lớn mật!"

Đây không chỉ là lời của viện trưởng, mà là của cả năm nam nhân.

"Sur phó, nàng ta sao lại cư nhiên ở chỗ này mà can rờ. Vừa rồi nàng ta lại muốn giết Tinh Nhi."

Bắc Đường Tinh tức thời hướng về phía nam nhân trung niên mà quạt gió thổi lửa (thêm dầu vào lửa).

"Ngươi yêu nữ này!"

Nam nhân trung niên nhất thời nổi giận.

Lãnh Vô Tâm mắt lạnh nhìn hai người bọn họ biểu diễn một hồi ca tuồng, không nhúc nhích.

Không biết như thế nào là sợ, không biết như thế nào là khinh thường đối phương, không biết như thế nào là hèn mọn không gì cả, chỉ hờ hững. Nếu như đang ở thế kỷ hai mươi mốt, chỉ cần hỏi về cách ‘Tuyệt Sát’ giết người, liền hiểu, nàng là như thế.

Một cỗ máy giết người mang tên “Tuyệt Sát”.

Đánh lén con mèo, một đao giết chết.

"Bắc Đường Tinh đúng không?"

Không đợi thiếu nữ trả lời. Lãnh Vô Tâm đột nhiên cười.

Lần này nàng đến không mang theo khăn che mặt, nụ cười càng thêm khuynh thành tuyệt đại.

"Ta không phải chỉ muốn giết ngươi, mà là nhất định sẽ giết ngươi!"

Không đợi mọi người phản ứng, bước chân vừa động, trong giây lát đã đến sau lưng Bắc Đường Tĩnh .

"Đạp Tuyết Vô Ngân!"

Nam nhân trung niên kia, không thể tin được điều thiếu nữ vừa làm, liền lên tiếng kinh hô.

Bộ pháp mà Lãnh Vô Tâm vừa dùng, rõ ràng chính là “Đạp Tuyết Vô Ngân” - tuyệt đỉnh khinh công tựa hồ đã thất truyền.

"Sur phó ——"

Bắc Đường Tĩnh nhanh chóng kêu lên.

Nhưng nàng đã không nhanh hơn huyết tiêu của Lãnh Vô Tâm, nàng ta chỉ kịp mở miệng, huyết tiêu liền vượt qua, thân tiêu sắc bén như dao, thời điểm bắn ra, trực tiếp cắt đứt cái lưỡi thơm tho.

Khi mọi người phản ứng kịp, chiếc lưỡi kia đã rơi trên đất.

Máu tươi cũng đã văng đầy.

Thiếu nữ tròn to cặp mắt nhìn về phía Lãnh Vô Tâm, nàng đã kịp cầm lên huyết tiêu đứng ở một bên.

Tốc độ nhanh, thủ pháp chính xác, hạ thủ hung ác.

Thời điểm Nam Cung Vô Ái chạy tới, hắn đã nhìn thấy một màn kinh diễm như vậy. Thiếu nữ áo lam (Lãnh Vô Tâm) vẻ mặt kiêu ngạo, hướng về phía tiểu sư muội thường ngày được nuông chiều, nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Quý xuống đi. Quý xuống coi như thừa nhận ngươi đã sai lầm rồi, ta sẽ thương tình tha ngươi một mạng. Nhưng ngươi phải biết, huyết tiêu mới vừa giết Băng Tâm, phía trên đương nhiên dính độc, nhưng không phải là do ta chế ra nha? Làm sao bây giờ đây? Lưu Nguyệt học viện nhiệt tình chiêu đãi ta, như vậy việc chỉ có thể do Lưu Nguyệt học viện các ngươi nhận tội?" Độc do Băng Tâm chế, thiên hạ không có thuốc giải.

Nhưng là nhưng là

Nếu như nàng là truyền nhân của Quý Y, như vậy thì. . .

Từng giọt nước mắt căng mọng rơi trên đất, lần đầu tiên nàng – Bắc Đường Tĩnh lại chột vật như vậy. Nhưng. . .nhưng trong lòng nàng thật sự sợ hãi.

Do dự nhìn chung quanh một vòng, tất cả mọi người vẫn còn chết chôn dưới thủ đoạn của Lãnh Vô Tâm. Ai ai cũng chú ý tới phản ứng của nàng.

Sư huynh!

Bắc Đường Tĩnh tuyệt vọng, đột nhiên hướng về phía đám người đứng ở bên ngoài, ngược nhìn Nam Cung Vô Thương.

"Sư huynh"

Đầu lưỡi bị cắt một đoạn, nói chuyện thật sự khó khăn.

Nam Cung Vô Thương cũng chú ý tới ánh mắt cầu cứu của Bắc Đường Tĩnh.

Khẽ cười yếu ớt, đi tới trước mặt Lãnh Vô Tâm.

Ai biết rằng dưới chiếc khăn che mặt là dung nhan khuynh thành, diễm lệ vô biên. Chẳng qua là dưới vẻ đẹp trong trẻo ấy là sự lạnh lùng, làm cho người ta chùn bước.

Thật sự?

Như là một đóa hoa Phù Dung đóng băng.

Thời điểm Nam Cung Vô Thương tới, Lãnh Vô Tâm không hề muốn đón tiếp hắn, thậm chí ngay cả mí mắt cũng chẳng có nửa điểm rung.

"Cô nương"

Không đợi hắn nói xong, Lãnh Vô Tâm trực tiếp cắt đứt hắn.

"Nam Cung Vô Thương, ngươi cảm thấy tất cả các cô gái trên thiên hạ đều say đắm vẻ đẹp của ngươi sao? Ngươi cảm thấy, ta nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi ư?"

Lời nói này chỉ có thể nói là vô cùng hung ác.

Về đẹp khiến người ta say mê.

Mà xinh đẹp, đối với nam tử mà nói, không phải là chuyện đáng đề kiêu ngạo.

Lãnh Vô Tâm hỏi ngược lại hắn, căn bản là vấn đề không lời đáp.

"Quý xuống. Ta chỉ cho ngươi một cơ hội cuối cùng!" Thanh âm tuyệt đối là uy hiếp.

Đế vương của một nước cũng không hề có lệ khí uy hiếp cường đại như vậy.

Đôi chân của Bắc Đường Tĩnh chẳng biết vì sao, dần mềm nhũn, thẳng tắp quý xuống.

‘Bốp ——’

Một bạt tai liên in trên mặt của Bắc Đường Tĩnh, mặt nàng bỗng chốc sưng đỏ.

"Một bạt tai này, là ta dạy cho ngươi, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói!"

‘Bốp ——’

Lại một bạt tai, còn là không có chút lưu tình.

"Một bạt tai này, là ta dạy cho ngươi, dù ngươi là hoàng tộc Bắc Quốc nhưng ta không để vào mắt!"

‘Bốp ——’

"Một bạt tai này, là ta dạy cho ngươi, người có bản lĩnh mới có tư cách phách lối, mà ngươi thì không phải, loại người như ngươi chỉ biết dựa vào thế lực của người nhà."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nam Cung Vô Thương, ta tại sao phải đáp ứng ngươi

Edit + beta: cereniti

‘Bốp ——’

"Một bạt tai này, là ta nói cho ngươi biết, lần này ta bỏ qua ngươi, không phải là vì ta không dám giết ngươi, mà là ta khinh thường việc giết ngươi!"

‘Bốp ——’

"Một bạt tai này, là ta nói cho ngươi biết, vô luận là Lưu Nguyệt học viện hay bất kì người nào, thời điểm nói chuyện, tốt nhất nên nghĩ tới tư cách của mình!"

Liên tiếp mười cái bạt tai giáng xuống, gương mặt Bắc Đường Tĩnh sớm đã biến thành đầu heo.

‘Bốp ——’

Bạt tai cuối cùng, đã khiến khóe miệng của Bắc Đường Tĩnh phồng máu tươi.

Lãnh Vô Tâm rút cục cũng thu tay lại, từ trong ngực lấy ra khăn gấm, lau sạch nhè nhẹ dấu máu trên huyết tiêu. Nhẹ nhàng lắm bầm một câu nói: "Thật bần. Bần đến ghê tởm."

Có thể vào đến Lưu Nguyệt học viện, tất cả học viên bên trong hẳn không phải là người bình thường, thời điểm nghe đến Lãnh Vô Tâm nói như thế, dĩ nhiên là có thể hiểu được thâm ý bên trong, gương mặt của mọi người liền biến sắc.

"Cút đi."

Từ trong ngực lấy ra bình sứ, tiện tay lấy từ bên trong một viên thuốc, xong liền ném xuống đất.

Bắc Đường Tĩnh đại khái là bị đánh đến ngu dần, nàng nhặt lên viên thuốc, liều mạng nhét vào trong miệng. Nào còn có nửa điểm bộ dáng cao ngạo của một công chúa? Đơn giản so với kẻ điên còn hèn mọn hơn.

"Thế nào? Viện trưởng tốn tâm huyết lớn như vậy tới tìm ta, không phải chỉ để cho ta nhận quà mừng của Luru Nguyệt học viện chứ?"

Lãnh Vô Tâm hướng về phía lão nhân nói.

Đúng, việc ra lệnh Mộ Dung Dạ dẫn đường cho Lãnh Vô Tâm không phải là quyết định của hắn, nhưng rõ ràng việc thủ hạ Lão sư thay hắn ra lệnh, là vì hắn. Nghiêm khắc mà nói, việc tặng cho Lãnh Vô Tâm một màn thị uy, hắn hoàn toàn thừa nhận.

Nhưng là, tựa hồ như phải thị uy với Lãnh Vô Tâm, ngược lại là Lãnh Vô Tâm cho mọi người màn thị uy.

Khẽ nheo mắt nhìn về phía thiếu nữ, thiếu nữ vẫn bình tĩnh như cũ. Đáy lòng mọi người không khỏi than thở.

Có thể dễ dàng tạo uy nghiêm tại Luru Nguyệt học viện, quả thật không đơn giản. Mới vừa rồi nàng không đơn giản chỉ dạy dỗ Bắc Đường Tĩnh, mà còn đang dạy dỗ cả Luru Nguyệt học viện.

"Cô nương hiện tại có thể đi đến tiểu viện của mình nghỉ ngơi. Ngày mai theo quy tắc của học viện, họ sẽ khảo nghiệm cô nương, xem cô nương nên học ở cấp bậc nào tại học viện. Nhưng là, mới vừa rồi lão hủ đã hiểu rất rõ về trình độ của cô nương, cho nên việc khảo nghiệm vào ngày mai coi như miễn. Cô nương nên trực tiếp cùng Nam Cung Vô Thương đến sườn đồi học tập." Dừng một chút: "Vô Thương, còn không mau đưa sư muội đến tiểu viện nghỉ ngơi."

Lãnh Vô Tâm kinh ngạc nhìn gương mặt hết như hồ ly đang cười của lão.

Vốn cho rằng, một khi nàng gây khó khăn cho học viện, nàng có thể sẽ vô tư rời đi, không nghĩ tới cứ nhiên lại thành như vậy. Bất quá, bình đến tướng chần, nước đến đất chặn (tùy cơ ứng biến). Nàng chưa bao giờ e ngại bất luận kẻ nào! Những người cản đường nàng, phải chết! Đơn giản như vậy thôi!

"Được."

Đi theo cước bộ của Nam Cung Vô Thương, chớp mắt bóng dáng của thiếu nữ áo lam cùng nam tử liền biến mất •••••

Bởi vì không sử dụng khinh công, thời điểm đi tới tiểu viện, đã là ban đêm.

Dạ Phong (gió đêm) phơ phất, trăng tròn sáng tỏ.

Dọc theo đường đi Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương đều không nói gì.

Tiểu viện của nàng là một khu nhà đơn độc cùng u tĩnh. Chung quanh có đủ loại đào yếu (hoa đào). Bên cạnh tiểu viện là một tòa tiểu viện khác có bố cục tương tự, cây khác chẳng qua cây không phải là đào yếu, mà là trúc.

Lãnh Vô Tâm lặng lẽ quan sát chung quanh.

Theo như nàng nhận thấy, tòa tiểu viện này thật nhỏ, nơi này tổng cộng có bốn tòa, chia thành các loại gồm Đào Yếu, Mai, U Lan, Trúc.

Bốn tòa tiểu viện, chỉ có cái tòa tiểu viện Đào Yếu kia lấp ló ánh nến, hiển nhiên bên trong có người.

Người ở bên trong là người nào, Lãnh Vô Tâm cứ nhiên rõ.

Khoan thai chuẩn bị đi vào.

"Chúc mừng sư muội, Đào Yếu Quán rất cực cũng có chủ nhân."

Thanh âm nhàn nhã của Nam Cung Vô Thương nhẹ nhàng vang lên.

Lãnh Vô Tâm đột nhiên dừng lại.

Việc Luru Nguyệt học viện có bốn tiểu viện để làm gì, nàng dĩ nhiên là biết.

Là để cho bốn cao thủ tài giỏi cùng trẻ tuổi nhất tại Luru Nguyệt học viện ở. Căn cứ vào thế hệ hiện giờ mà nói, mới chỉ có ba người gồm Mộ Dung Dạ, Nam Cung Vô Thương, Lạc Hân Y. Dĩ nhiên là nơi này sẽ trống đi một vị trí.

Hiện tại vị trí này thuộc về Lãnh Vô Tâm, đủ để nhìn ra sự coi trọng của Luru Nguyệt học viện đối với nàng.

Chỉ bất quá, coi trọng hay không cũng chẳng sao, đây không phải là điều đáng để Lãnh Vô Tâm quan tâm.

Thứ nàng quan tâm hiện giờ, là người đang khiến cho cả thiên hạ náo động - Công tử Vô Ái, đến tột cùng là người phương nào.

Bất quá, nàng hiện tại sẽ không hỏi, có hỏi cũng không có đáp án.

"Sư huynh không cần tỏ thái độ này với ta. Người là hạng người gì, mặc dù ta không biết rõ, nhưng cũng biết một chút. Hoàn mỹ không đáng sợ, đáng sợ

chính là hoàn mỹ đến không tỳ vết nào. Đối với sư huynh, vô luận người có làm gì, ta cũng không thể không phòng bị người, cho nên người không cần uống phí tâm cơ."

Nói xong lời này, Lãnh Vô Tâm xoay người tiến vào tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mỹ thiếu niên thần bí nơi sườn đồi

Một thiếu niên áo lam đang thẳng lưng đứng nhìn nàng, gió phát thổi tóc đen tung bay, khí chất nhẹ nhàng như tiên lại tà mị cuồng ngạo hết như Lãnh Vô Tâm.

"Vô Tâm Vô Tâm, Vô Tâm vô tình, vô hi vô bi. Lãnh Vô Tâm •••••"

Cả đêm ngủ ngon, Lãnh Vô Tâm từ đầu đến cuối hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Lãnh U Nguyệt. Nàng cũng không quá mức để ý. Nàng để cho Lãnh U Nguyệt làm tới tở theo nàng đến Lưu Nguyệt học viện, bất quá chẳng qua là để cho Lãnh Kiến Quốc một bài học.

Về phần Lãnh U Nguyệt, mặc dù Vô Tâm không được coi là người thiện lương, nhưng nàng căn bản cũng không phải là không phân biệt được thế nào là phải trái. Mẫu thân nàng cùng Lãnh Kiến Quốc có nợ nần với nhau, chứ không phải là với Lãnh U Nguyệt, chỉ cần Lãnh U Nguyệt ngoan ngoãn mà ở bên cạnh thỉnh thoảng bồi nàng thì không có vấn đề gì.

Nhưng là, nếu Lãnh U Nguyệt không tự lượng sức mình, như vậy thì cũng đừng trách nàng!

Lãnh U Nguyệt tựa hồ dường như cũng hiểu ý định của Vô Tâm, cho nên nàng ta hoàn toàn không dám xuất hiện trước mặt nàng.

Canh ba, bầu trời như một thước lụa đen óng mềm mại.

Bóng cây lờ lờ.

Mặt trăng mặc dù đã muốn khuất đi nhường chỗ cho ánh sáng, nhưng bầu trời vẫn nhuộm một màu đen như cũ.

Lãnh Vô Tâm đã đứng dậy.

Đây là thói quen đã hình thành thời nàng vẫn còn ở trong cốc, mỗi ngày canh tư là thời gian Hàn Phi yêu cầu nàng luyện công. Canh ba nàng đã rời giường, bắt đầu luyện tập trước khi Hàn Phi yêu cầu.

Đây là một đạo lý đơn giản.

Lãnh Vô Tâm tự nhận thức, nàng không phải là thiên tài.

Hoặc ở trong mắt những người khác, nàng là thiên tài. Chỉ có nàng mới biết, sau lưng thiên tài là một sự cố gắng không mệt mỏi.

Không có ai trời sanh là thiên tài!?

Độ đánh lên chuẩn xác, hành động bén nhạy ••••• hết thầy hết thầy, mọi thứ cần học để tồn tại, đều là nàng vì tự mình liều mạng để biết được.

Nếu không, sẽ chết!

Đó là lời dạy của người thầy đầu tiên của nàng.

Mặc dù sau đó chính nàng lại giết hắn, nhưng hắn nói đúng.

Làm Dong Binh, làm nữ hoàng trong bóng tối! Bao nhiêu người dòm ngó mạng của nàng, dòm ngó mọi thứ của nàng. Nếu như nàng không học nhanh hơn bọn chúng, như vậy kết cục của nàng chỉ có chết!

Lãnh Vô Tâm nhanh chóng hành động, động tác không có một chút chần chừ, nàng đẩy cửa sổ, mũi chân nhẹ nhàng, nhảy ra tiểu viện. Hướng sườn đồi chạy như bay.

Sau lưng nàng hoa đào đang nở rực rỡ, sáng quắc phong hoa. (cánh hoa nhẹ nhàng khiêu vũ cùng gió)

Đem nội lực vận tới cực hạn, bóng dáng của thiếu nữ nhanh chóng hóa thành một tia sáng nhỏ nơi màn đêm, chợt lóe rồi biến mất.

Mà trong lúc đó, một bóng dáng giống như vậy từ trong Trúc Quán bay ra.

Giữa đêm tối u tịch, bóng dáng cao gầy của nam tử, hệt như sao băng, nhanh chóng vụt sáng rồi biến mất.

Tầng tầng lớp lớp núi, chính là sườn đồi Lưu Nguyệt. Bên phía đông sườn đồi, có một sợi dây xích, dính vào hai bên sườn núi cao dài vạn trượng. Mây mù tuy không đến nỗi quá dày đặc, nhưng nếu như... hơi nhát gan một chút, đừng nói là dùng khinh công đi qua xích sắt, coi như là dám liếc mắt nhìn xuyên qua mây mù lượn quanh phía dưới, cũng sẽ bị dọa sợ chết.

Lãnh Vô Tâm (trong convert ghi là Lãnh U Nguyệt, nhưng ta nghĩ đó có thể là một lỗi sai) không giảm bớt tốc độ, thân thủ quý nị, cước bộ nhẹ nhàng đi qua xích sắt.

Cả quá trình, xích sắt không có bất kỳ đùng đưa nào, cũng không hề phát ra tiếng vang.

Chỉ một ngón khinh công này của nàng, cũng đủ để khiến cho người khác sợ hãi.

"Hảo cho thứ gọi là Đạp Tuyết Vô Ngân. Quả nhiên không hổ là khinh công đệ nhất thiên hạ!"

Lãnh Vô Tâm mới vừa đứng vững nơi sườn đồi, chốc lát, phía sau lưng nàng đột nhiên truyền đến tiếng khen ngợi.

Xoay người nhìn. Một thiếu niên ước chừng mười bảy mười tám tuổi, lông mi thật dài hơi nhếch lên, da thịt trắng hồng nõn nà, trong nháy mắt đôi môi hần khe cong. Khẽ nhúu chặt đôi lông mày xinh đẹp, liếc nhìn Lãnh Vô Tâm, ánh trắng khúc xạ lên con ngươi của hắn, phản chiếu một màu tím hiếm thấy.

Không giống với Mộ Dung Dạ bay bướm, đào hoa, không giống với Nam Cung Vô Thương thần bí xinh đẹp. Thiếu niên này, có vẻ đẹp tinh xảo, lại khá láu cá giống một tiểu oa nhi.

Một thân tử y, cùng màu với màu mắt, tôn lên một vẻ thanh huy (thành đạt) rất động lòng người.

Khi nàng vẫn còn đang ngẩn ngừ, phía trên vách đá trùng điệp, ánh trắng bỗng sáng tỏ, thiếu niên với trông mắt màu tím khẽ mỉm cười, nhảy lên trên chiếc xích sắt. Phía dưới mây mù vẫn phủ đầy.

Nhiều năm sau, khi Lãnh Vô Tâm lần nữa nhớ tới màn này, tâm nàng rớt cục vẫn rung động một phen

Đáng tiếc, hiện tại, thứ nàng quan tâm cũng không phải cái này.

Câu nói tiếp theo của thiếu niên, hoàn toàn phá hư bầu không khí tốt đẹp.

"Đạp Tuyết Vô Ngân quả nhiên không sai, chúng ta tới so một phen đi." Dừng một chút, tựa hồ sợ Lãnh Vô Tâm cự tuyệt, hần khẽ nghiêng đầu, nói liên tiếp: "Ta là chủ nhân của Trúc Quán - Lạc Hàn Y, sớm nghe nói về tân chủ nhân của Đào Yếu Quán. Hôm nay thỉnh tỷ thí, mong rằng cô nương không cự tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyết Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Một chiêu là có thể giết người

Những lời nói này vốn hợp tình hợp lý, đại khái nếu người khác nghe xong, liền đáp ứng lời của thiếu niên. Nhưng là.....

Lãnh Vô Tâm ngược nhìn Lạc Hàn Y một cái, thật không thú vị, bèn bữu môi, xoay người rời đi.

Toàn bộ quá trình, căn bản cũng không nói một câu nào.

Hình thức cự tuyệt này so với không thèm ngược nhìn đối phương, còn có phần hung ác hơn!

May mắn Lạc Hàn Y không phải là người tinh xảo, đặc sắc như vậy, hắn thật không rõ Lãnh Vô Tâm có ý gì. (nói đại là anh ngốc cho rồi)

Sườn đồi bất quá có những tảng đá lớn trăm trượng, có chút giống với những nơi so tài về quyền kích tại thế kỷ hai mươi mốt. Chẳng qua là nếu so với những cuộc so tài quyền kích ấy, địa phương này còn lớn hơn mấy lần, lại thêm bốn phía toàn vách đá, không cần nói nhiều cũng biết là nguy hiểm

Lạc Hàn Y đã từ xích sắt bay xuống.

Đi theo sau lưng Lãnh Vô Tâm: "Cô nương, chúng ta tỷ thí một phen đi!"

"....."

"Cô nương, ta bảo đảm, sẽ không nguy hiểm!"

"....."

"Cô nương, tỷ thí một chút đi. Mười chiêu. Không! Năm chiêu là được rồi!"

"....."

Mặc dù Lãnh Vô Tâm căn bản không để ý tới hắn, hắn lại giống như đang vui mừng đắc ý.

Việt tỏa việt dừng (bám dính như đĩa) tiếp tục quấn quanh Lãnh Vô Tâm.

"Cô nương nếu không ba chiêu"

Nói xong những lời này, thanh âm Lạc Hàn Y có chút chần chừ.

Ba chiêu, đối với cao thủ mà nói đúng là ít đi một chút, cũng không đủ nói lên điều gì. Nhưng là, nếu như là có thể đấu tài với thiếu nữ trước mắt mà nói. . ., có lẽ ba chiêu cũng sẽ hàm súc lắm lý. (quá có thể tự hào rồi)

Thật ra thì Lạc Hàn Y không phải là hoàn toàn không biết về Lãnh Vô Tâm.

Chẳng qua là chỉ nghe qua không ít tin đồn về nàng, nào là, thiếu nữ trong truyền thuyết đêm hôm lên vào tận Lưu Nguyệt học viện mà không bị chút thương tổn, nào là, thiếu nữ trong tin đồn về cuộc đại náo tại Lãnh gia, tin đồn, thiếu nữ phá tận Tam Quan của học viện, tin đồn, tặng cho công chúa phách lối của Bắc Quốc mười mấy bạt tai

Quá nhiều tin đồn.

Nhưng tin đồn để cho hắn có hứng thú về nàng nhất, chính là tin đồn nàng đã cùng Nam Cung Vô Thương giao thủ.

Huyết Tiêu ví như lưỡi dao, thậm chí ngay cả Nam Cung Vô Thương cũng không thể đấu được lại nàng là như thế nào.

Võ công của Nam Cung Vô Thương cao bao nhiêu sao hắn không biết, Hàn Lạc Y đã nhiều năm như vậy cùng Nam Cung Vô Thương ở chung một chỗ mà luyện tập. Tất cả những cuộc tỷ thí lớn nhỏ không dưới mấy trăm, hắn vẫn chưa từng có thắng được dù chỉ một cuộc. Vậy nên Nam Cung Vô Thương, là đối thủ duy nhất trong lòng hắn.

Đối thủ duy nhất!

Là duy nhất!

Tuyệt không có người thứ hai!

Vậy mà, cho dù là Nam Cung Vô Thương, cư nhiên so với thiếu nữ trước này cũng không có biện pháp.

Chỉ 3 chiêu, ít như vậy, nếu như vẫn không thể cùng thiếu nữ giao chiến một lần, đó thật là một tổn thất!

Nghĩ đến việc có thể cùng cao thủ quyết chiến, Lạc Hàn Y liền cảm thấy máu trong người bắt đầu sôi trào

"Cô nương, ba chiêu, chỉ ba chiêu là tốt rồi."

Thanh âm hưng phấn.

Lãnh Vô Tâm rốt cục nổi giận.

Coi như là người có tính khí (khả năng chịu đựng quấy rầy) cao đi nữa, cũng không chịu nổi bị người khác vẫn quần lao thao (lao toa, bám theo không ngừng) như vậy.

Hướng chi, nàng vốn là người có tính khí tốt.

Có thể nói thẳng, tính tình của nàng rất xấu.

Cho nên

Khi không thể nhịn được nữa, liền không cần nhịn nữa!

"Ba chiêu? Người xác định sao?"

Lãnh Vô Tâm tiếp lời, liền làm cho Lạc Hàn Y càng thêm hưng phấn.

"Xác định, xác định."

Chữ “định” còn chưa kịp rơi xuống, thiếu nữ liền đã động thủ.

Huyết tiêu nhanh chóng lướt qua người hắn.

Lạc Hàn Y có thể lọt vào làm một trong 3 cao thủ tại Lưu Nguyệt học viện, cư nhiên hắn cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Trong nháy mắt Lãnh Vô Tâm động thủ, thân thể hắn thuận thế khom thành một đường cong quý dị, hiềm nhiên tránh khỏi một kích trí mạng.

Mắt thấy một kích đi qua.

Nhưng không nghĩ tới, huyết tiêu đột nhiên biến chuyển, hóa thành một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng xuống.

Cho dù Lạc Hàn Y kỳ tài ngút trời, cũng không có biện pháp gì né tránh một màn biến hóa nhanh như vậy.

Chỉ đành phải mặc cho huyết tiêu hướng tới động mạch cổ của mình.

Không đề ý tới điều đó, trông mặt Lạc Hàn Y vẫn còn vì bất ngờ mà sáng choang, Lãnh Vô Tâm nhân nhát thu hồi chiếc huyết tiêu, xoay người bay mất.

Gió mát phơ phất, khuấy động cảm giác của Lạc Hàn Y, đã là sáng sớm.

Mặt trời bắt đầu hé lộ.

Thiếu nữ một thân áo lam, nhẹ nhàng, thoải mái. Thời điểm nàng đi qua xích sắt, nàng đi vô cùng chậm, thật chậm rãi, hoàn toàn không giống như là đang đi trên xích sắt mà phía dưới là một vực sâu vạn trượng.

Phong hoa tuyệt đại!

Lạc Hàn Y không biết tại sao, đột nhiên nhớ tới một từ như vậy.

Hắn say mê võ nghệ, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có cái gì có thể giống như võ công mà đã động hắn, hoặc là thu hút sự chú ý của hắn. Trong ngày thường, tại học viện cũng có không ít sư muội xinh đẹp, tìm đủ các loại lý do đến gần hắn.

Hắn tuy mê đắm võ nghệ, nhưng cũng không phải kẻ ngu.

Ngược lại, hắn rất thông minh.

Tâm của những sư muội kia, hắn cư nhiên hiểu.

Nhưng là lại làm bộ như không hiểu.

Hồng nhan bắt quả cũng như Bạch Cốt Tinh, hắn từ trước đến giờ đối với dung mạo không có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Quỷ y Hàn Phi

Nhưng thời điểm hắn bị một chiêu của nàng đánh bại, hắn đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh. Cái loại đó cảm giác tim đập nhanh đó, vốn chỉ phát sinh khi hắn đang luyện “tuyệt kĩ tất sát” nhưng sao. . .

"Một chiêu ta đã có thể giết người!"

Đi tới vách đá đối diện, thiếu nữ đột nhiên xoay người, nhẹ nhàng mỉm cười.

Ánh mặt trời tựa như ảo mộng, trong nháy mắt, không biết khiến bao nhiêu người trầm luân?

Thời điểm Lãnh Vô Tâm trở lại tiểu viện, thức ăn đã bày sẵn trên bàn. Bất quá vẫn như cũ, hoàn toàn không nhìn thấy Lãnh U Nguyệt.

Lãnh Vô Tâm cẩn thận kiểm tra thức ăn, xác định không độc, nàng mới bắt đầu dùng bữa.

Gió buổi sáng thổi vào những cây đào yếu trong viện, thỉnh thoảng một hai cánh hoa rơi xuống, tạo nên một khung cảnh màu xanh in phần hồng, xa hoa mà kiều mị.

Nhưng, nàng không thể bình thần thưởng thức bữa ăn sáng trong khung cảnh yên bình này

Một tiểu đồng từ đầu lâu đảo chạy vào tiểu viện, hét thây gió êm, sóng lặng âm âm sụp đổ.

"Sur tý ——"

"Sur tý ——"

Tiểu đồng mặt đỏ phấn hồng nhưng nghiêm túc chạy vào, mồ hôi ướt đầm chiếc váy của nàng.

Bốn tiểu viện riêng biệt của Lư Nguyệt, bình thường cách xa chỗ ở học viện rất nhiều, bởi vì chủ nhân của chúng không cần tham dự khóa học. . ., để an tĩnh luyện tập hoặc nghiên cứu võ công. Hơn nữa nơi này đều không có người nào tới. Tương đương nơi này là cấm địa. Đây cũng là lý do vì sao ban đầu khi Lãnh Vô Tâm ban đêm thăm dò Nam Cung Vô Thương, lâu như vậy học viện mới phát giác nơi này có điểm không bình thường.

"Chuyện gì?"

Lãnh Vô Tâm không nhanh không chậm, để xuống chén sứ men xanh, nhấp nhẹ hớp trà.

Không thể không nói, bữa cơm Lãnh U Nguyệt chuẩn bị cho nàng rất hợp khẩu vị.

"Quý Y —— quý Y ——"

Nói quý y hồi lâu, nàng ta vẫn chưa nói tiếp.

Nhưng chỉ hai chữ “Quý ”, cũng đã đủ để cho thiếu nữ thất thần.

Quý Y Hàn Phi.

"Quý Y tới, Quý Y tới học viện, viện trưởng đại nhân bảo ta tới thông báo cho sư tỷ."

Tiểu đồng thở mạnh một cái, rốt cục cũng nói rõ ràng.

Quý Y.

Quý Y Hàn Phi.

Hắn vì sao tới Lư Nguyệt học viện?

Chén trà nhỏ trong tay nàng bỗng nhiên rơi xuống.

Năm ấy, nàng theo Bạch Y công tử tiến vào sơn cốc lạ. Người đời nói, đó là Quỷ Cốc. Là nơi ở của một yêu nghiệt giết người không chớp mắt.

Nàng không tin.

Nàng vì sao phải tin?

Làm nữ vương trong bóng tối, quý quái gì nàng cũng đã thấy nhiều, nhưng nàng cũng vẫn mãi lạnh nhạt. Người đời vốn dối trá, so với tiếng xấu của yêu nghiệt còn đáng sợ hơn không phải sao?

Năm ấy, nàng chỉ mới mười tuổi đã làm Dong Binh. Xuyên qua nơi này, trừ chiếc túi da trên người ấu nữ, tâm nàng cũng như nàng ta đã sớm tang thương.

Cũng vào năm ấy, nàng biết, nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo Bạch Y công tử cũng chính là Quý Y Hàn Phi.

Quý y Hàn Phi.

Bị thế nhân sợ vì xem hắn như quý quái, nhưng hết lần này tới lần khác lại tặng cho hắn danh hiệu Thần Y.

Hắn dạy nàng võ công của thời đại này. Dạy nàng Bát Quái Tứ Tượng. Dạy nàng phân biệt độc vật. Dạy nàng mọi kỹ năng để sinh tồn trên đời này .

Thời gian sáu năm, nàng học những gì mà người khác cần cả đời để học được.

Đoạn thời gian đó là địa ngục.

Vậy mà, Hàn Phi lại nói: Địa Ngục của nàng còn chưa có bắt đầu.

Ba ngày trước khi xuất cốc, nàng theo thường lệ đi luyện công thì gặp hấn.

Hấn đang cô đơn, một mình uống rượu dưới ánh trăng.

Nàng không biết tại sao, đột nhiên có cảm giác xung động.

Có lẽ hấn cũng đã say.

Nàng hỏi.

Hấn đáp.

Cả đêm Như Mộng.

Hấn đáp, chính hấn đã đập tan giấc mộng của nàng, nhưng nàng lại vui vẻ chịu đựng.

Thời gian sáu năm, nàng chưa từng gọi hấn là sư phụ. Hấn cũng không ép nàng mở miệng gọi hấn.

Đối với Lãnh Vô Tâm mà nói, Hàn Phi là cái gì? Hấn biết bí mật màu mắt của nàng, bảo vệ nàng, vậy với nàng Hàn Phi là thân nhân, hay có thể là nhiều hơn. Nhưng cũng với bí mật màu mắt này, Hàn Phi cũng có thể là địch nhân, một địch nhân không thể tha thứ!

Không người nào có thể lừa gạt nàng tận sáu năm, về sau lại bình yên thối lui, người khác không thể, Hàn Phi càng không thể!

Tiểu đồng đại khái là giết mình, luống cuống trước Lãnh Vô Tâm, tìm nàng ta như đang muốn ngừng đập.

"Sư tỷ, viện trưởng bảo tỷ lập tức tới."

Lãnh Vô Tâm rốt cục cũng định thần lại, nhìn về phía tiểu đồng. Trong con ngươi như có khói mù lượn lờ, không thấy rõ, thật... không rõ.

Hiện tại, Lưu Nguyệt học viện từ lâu đã tám mươi tuổi phụ trách quét dọn, cho tới những đứa trẻ nhỏ phục dịch, người nào không biết thân chủ nhân mới tới của Đào Yêu - Lãnh Vô Tâm, là đồ đệ của quý y Hàn Phi?

Tiểu đồng nghi ngờ, phản ứng khi này Lãnh Vô Tâm là do nghe tin sư phụ Quý Y của mình hạ cố tới chăng?

Phản ứng kia, quá mức phức tạp.

Cho dù nhiều năm về sau, hấn cũng không quên được.

Lãnh Vô Tâm cúi đầu như đáp lại.

Nhưng thân thể lại không có động tĩnh gì.

Tiểu đồng đối với hành động này của Lãnh Vô Tâm, chỉ có thể thắc mắc ở trong lòng, hấn còn chưa dám quấy rầy thiếu nữ.

Cục diện bế tắc.

Mãi cho đến khi Nam Cung Vô Thương xuất hiện.

Hôm nay, Nam Cung Vô Thương mặc một bộ áo đen, mái tóc đen như mực của hấn được một sợi dây màu vàng kim buộc lên thật cao. Lộ ra cái trán bạch ngọc, lông mày đen dày, như có thể đọc thấu tâm người đối diện.

Trích tiên. (tiên giảng trần)

Cho dù đang mặc hắc y, hấn vẫn làm cho người ta cảm thấy mười phần tiên khí.

"Thế nào? Sư huynh cũng muốn tham gia góp phần nào nhiệt sao?"

Vuốt vuốt chén ngọc trong mầy, gương mặt lạnh nhạt. Nào còn bộ dáng luống cuống vừa rồi? So về thời gian gia nhập học viện, Lãnh Vô Tâm tuyệt đối không thể không gọi Nam Cung Vô Thương là sư huynh. Nhưng là... , so về võ công tại Lưu Nguyệt học viện, nơi chỉ có võ công làm chủ, tự nhiên có thể đối xứng hồ.

Nam Cung Vô Thương cư nhiên xuất hiện ở nơi này, tuyệt đối là bởi vì chuyện của Hàn Phi.

Nam Cung Vô Thương ngược lại không vì vẻ mặt không hoan nghênh của thiếu nữ mà tỏ thái độ bất mãn. Hấn phối hợp lắc đầu, cười yếu ớt: "Sư muội

đa nghi. Tại hạ chẳng qua là vì phải nói cho sư muội biết, Lệnh sư phụ đã bị thương thật nặng, chỉ sợ

Chỉ sợ. . .câu nói kế tiếp không hề nói ra.

Người ngu nghe xong cũng biết, ý tứ câu phía sau.

Lãnh Vô Tâm không phải người ngu, ngược lại, nàng rất thông minh, nàng nhìn hấn.

Trong mắt của Nam Cung Vô Thương có vẻ tiếc hận, thật không phải là giả.

Đáng tiếc

Thiếu nữ vẫn tĩnh tọa thưởng thức trà, vẻ mặt vô hi vô bi. Trong mắt nàng, sương mù lượn lờ, cùng vẻ sương mù trong mắt Nam Cung Vô Thương giống nhau như đúc. Nhưng, ánh mắt của Nam Cung Vô Thương làm cho người nhìn cảm nhận được vẻ ôn nhu vô biên, còn ánh mắt của Lãnh Vô Tâm lại giống như ý tứ trong tên nàng, vô biên vô hạn - Lãnh Mạc Vô Tâm.

Cánh hoa Đào Yếu bay tán loạn.

Khóe miệng Nam Cung Vô Thương cong lên một nụ cười có chút khó xử (cứng ngắt).

Hắn đã lường trước qua hàng loạt phản ứng của Lãnh Vô Tâm, nhưng không nghĩ tới, Lãnh Vô Tâm có thể làm được tới mức này.

Bất quá, như vậy càng thú vị không phải sao?

Nụ cười càng thêm thâm trầm.

Tiểu Đồng nhìn qua vẻ mặt của hai người, nhưng nàng vẫn không giải thích được, bèn gãi gãi đầu.

Mặc dù nàng (trong convert ghi lúc “hấn”, lúc “nàng” quả thật ta cũng không chắc về giới tính của tiểu đồng này, vậy nên thống nhất là “nàng” nhé) không biết được rằng dòng nước ngầm giữa hai người bắt đầu khởi động, nhưng trực giác lại nói cho nàng biết hiện tại tốt nhất nên rời đi.

"Sư huynh, sư tỷ.Ta trở lại chỗ viện trưởng trước nhé."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hàn Phi chi thác (ủy thác), hoàng hậu tôn sư

Tiểu đồng chấp tay, ý muốn cáo biệt.

"Đợi chút."

Lời còn chưa dứt, một vật đã nằm trong tay tiểu đồng. Lực đạo cực chuẩn xác, khiến người nhìn sợ hãi.

May mắn không phải là ám khí, nếu là ám khí

Món ám khí công phu này: tuyệt chỉ có một mình nàng làm được

"Nói cho hấn biết có thể đã chết, hấn muốn, ta tất nhiên sẽ làm được!" (chỗ này khá khó hiểu, nhưng convert cùng QT đều dịch vậy, muốn biết chính xác mời tiếp tục đón xem các chương sau ^^)

Thiếu nữ quay lưng lại, khẽ nhấp một ngụm trà.

Tiểu đồng vâng lời, lui ra ngoài.

Hấn “trong lời nói của nàng”, là chỉ ai, trong lòng mọi người liền hiểu.

Nam Cung Vô Thương nhìn tiểu đồng đi xa, chẳng nói gì.

Hoặc là nói, ngay thời điểm Lãnh Vô Tâm đem vật kia giao cho tiểu đồng, hấn đã không nói gì nữa.

"Sư huynh cũng là người Nam Quốc, hấn biết hoàng đế Nam Quốc?"

Hồi lâu, Lãnh Vô Tâm đột nhiên cất lời.

Nam Quốc hoàng đế, sáu tuổi kế vị, từ xưa tới nay ấu đế vốn khó thoát khỏi số “khổ mệnh”. Nhưng vị hoàng đế này lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Mười tuổi dùng đủ các loại phương thức mua chuộc nhân tài, âm thầm bố trí thế lực.

Mười ba tuổi tự giết Thái hậu nhiếp chính, cũng chính là mẹ đẻ của hắn. Thắng tay xử lý ngoại nhân cùng thích khách.

Mười lăm tuổi, dùng rượu tước binh quyền (lấy tước cao bằng lộc làm điều kiện để tước bỏ quyền lực), đem quân quyền Nam Quốc toàn bộ nắm trong tay.

Đồng dạng mười lăm tuổi, hắn đột nhiên biến mất, chỉ lưu lại đất nước Nam Quốc đang trong thời kì cường đại. Kỳ quái, Nam Quốc cũng không vì hoàng đế mất tích, mà nhĩ động loạn quyền, cả nước vẫn trên dưới đầu vào đây. Thừa Tướng cùng năm nội các đại thần đồng loạt cảm quyền.

Trọng yếu nhất chính là hoàng đế Nam Cung có một đôi tròng mắt khiến cho người trong thiên hạ khiếp sợ.

Cùng màu với tròng mắt của Lãnh Vô Tâm!

Màu xám tro!

Bụi mầu thiên hạ, nam là vương, nữ là tôn!

Vào đêm trăng tối đen ấy, Hàn Phi đã nói ra một bí mật kinh thiên, chính là đoạn truyền thuyết về đôi con ngươì mầu bụi mầu (xám) này .

Chính vì đoạn truyền thuyết này, Lãnh Vô Tâm liền khẩn cấp rời đi sơn cốc.

Truyền thuyết, trăm năm trước việc thống nhất đại lục này, do một gia tộc có thế lực cực kỳ khổng lồ nắm quyền, thành viên gia tộc có rất nhiều người. Hoàng đế khi ấy, vốn là gia trưởng của gia tộc , đã ngoài sáu mươi tuổi. Việc lập nên thái tử liền được đề cập, lẽ dĩ nhiên, một hồi cung đình khuynh trái (sự đổ) ngay lập tức bắt đầu.

Cùng năm đó, một vị gia thần (người nhà) tại phủ Ngũ Hoàng Tử cũng biến mất, không bao giờ xuất hiện trước mắt mọi người nữa.

Đế vương năm đó họ Hàn.

Họ Hàn, tức thuộc dòng dõi Vương gia, đương nhiên cũng là vương giả!

Không ai biết vào ngày xử tử vương phi cùng tiểu hải tử mang đôi mắt bụi mầu, một vị gia thần đã theo lệnh vương phi cùng thái tử, cố ý đánh tráo tiểu oa nhi vào phút cuối cùng.

Hôm đó Hàn Phi nói: ngọc bội này ta cho ngươì, ta phóng thích ngươì lần này, là vì lòng trung thành đối với dòng họ Hàn gia. Mà ngươì, nhất định phải nhớ, khi ngươì đem ngọc này trả lại ta, ngươì đã hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó, sau đó sẽ phải hoàn thành lời thề độc của tổ tiên ngươì. Trở thành Nam quốc hoàng hậu tôn sư, đây là nguyện vọng cuối cùng của ta. Nhớ! Nam quốc chi tội, tội không thể tha thứ!

Nam quốc chi tội, tội không thể tha thứ!

Hàn Phi hiểu rõ nàng, cũng giống như nàng hiểu rõ Hàn Phi. Nàng hiểu Hàn Phi, cho nên nàng biết Hàn Phi nhất định sẽ để nàng rời đi sơn cốc. Hàn Phi hiểu rõ nàng, cho nên biết Lãnh Vô Tâm nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói ra nhất định sẽ làm được!

Cánh hoa bay múa, tiểu viện vẫn yên bình như cũ.

Nhưng tại phòng khách của học viện, sự yên bình ấy không tồn tại.

Từ viện trưởng, cho tới người gác cửa, tất cả mọi người đều xem chừng phút cuối cùng của Bạch Y công tử. Tóc đen xõa, hô hấp tại ngực sớm đã rất khó khăn, ai cũng có thể thấy được, tâm mạch của hắn đã đứt, nếu là thường nhân, hắn đã sớm chết. Quý y Hàn Phi có thể chống cự đến lúc này, đã là cực hạn.

Vậy mà, khi cửa phòng khách lần nữa mở rộng ra, họ vẫn không thấy được bóng dáng của vị nữ tử kia.

Chỉ thấy bóng dáng của tiểu đồng vội vã chạy đến, đem ngọc bội bỏ vào tay Hàn Phi.

Khi ngọc bội được đặt vào tay hắn, bạch y công tử rốt cục cũng nhắm mắt lại.

Công nguyên năm 564, quý y Hàn Phi chết tại Lưu Nguyệt học viện, nguyên nhân cái chết không rõ. Thiên hạ đại chấn, kèm theo là tin tức về đồ đệ của Quý y Hàn Phi, tiểu nữ của Lãnh Kiến Quốc - Cố tú Quận chúa, tàn nhẫn vô tình. Lãnh Vô Tâm, được người giang hồ phong tặng danh hiệu ‘Huyết Tiêu Vô Tâm’. Dĩ nhiên, cái tên ấy chỉ là vẻ ngoài, không ít người bí mật gọi nàng là Tuyệt Sát!

Tuyệt Sát xuất thủ, một chiêu giết chết ngươì!

Hôm đó, Lãnh Vô Tâm hỏi rất nhiều, Nam Cung Vô Thương cũng đáp rất nhiều.

Phần lớn là tin đồn về chuyện tình của đế vương Nam Quốc.

Câu hỏi cuối cùng, Lãnh Vô Tâm hỏi với ý vị sâu xa.

Nàng nói: "Nam Quốc là quốc họ, tựa hồ cũng chính là Nam Cung? Như vậy, công tử Vô Thương là người phương nào?"

Ý hỏi, thăm gây sự!?

Là người bị chất vấn, nhưng Hắc Y công tử cũng chỉ phe phẩy cánh quạt giấy, tư thái ưu nhã thường thức trà lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đột nhiên xuất hiện biến cố

Hai người nhìn nhau, nâng ly rượu mời nhau uống. Đồng thời mượn cái cớ này, che lại ánh nhìn cuộn cuộn sắc thái trong mắt.

Ngay lúc đó, bọn họ cũng không hề biết rằng, hậu thế đã thông qua cuộc đối thoại này, mà viết nên những ràng buộc giữa hai người. Lãnh Vô Tâm kiểm soát vô tình, tâm như thu thủy. Nam Cung Vô Thương tâm tư thâm trầm, bất động thanh sắc, bình tĩnh không chế.

Hai người cùng nhau uống rượu, thoáng cái đã tới buổi chiều.

Lãnh Vô Tâm có lẽ vì chuyện của Hàn Phi nên rời đi trước.

Nói đúng hơn, là vì Hàn Phi đã chết.

Lúc Thiếu nữ rời đi, bước chân nàng không hề nhẹ nhàng, nhưng tiểu đồng dẫn đường cho nàng vẫn không nhìn ra, ngược lại Nam Cung Vô Thương nhìn thấy rõ ràng. Người người, ai nấy đều nói Lãnh Vô Tâm vô tình, nhưng Nam Cung Vô Thương lại biết, Lãnh Vô Tâm không phải là Vô Tâm, chẳng qua là tâm nàng ẩn nấp quá sâu.

Vô Thương - Vô Tâm, nghĩ vậy, Hắc Y công tử nhin không được bật cười.

"Chủ nhân."

Nụ cười còn chưa ngừng, một bóng dáng đen đã bay vút đến.

Nhìn cách ăn mặc của hắn, liền hiểu ngay hắn là {Ám Vệ} (điệp viên, thám tử).

Thu liễm khí tức, vừa nhìn liền biết chính là cao thủ tuyệt đỉnh. Có thể ở Lưu Nguyệt học viện ẩn nấp mà không bị phát hiện, tuyệt đối không thể xem thường.

"Chuyện ta bảo người điều tra đã có tin tức gì chưa?"

Nam Cung Vô Thương thu hồi nụ cười, phe phẩy nhẹ chiếc quạt giấy trong tay.

"Thưa có"

{Ám Vệ} đáp rất chắc chắn.

Nam Cung Vô Thương kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Sao?"

Không trách hắn hoài nghi, sáu năm nay, {Ám Vệ} vẫn không thể tra ra nửa điểm tia tức về người ấy. Hiện nay hắn đột nhiên lại nói có, hắn không kinh ngạc mới kỳ quái.

"Chủ nhân, mười sáu năm trước quả thật có một tiểu oa mang đôi mắt màu bụi mầu ra đời." {Ám Vệ} dừng một chút, rồi tiếp tục nói: "Đứa bé kia chính là người mới vừa cùng chủ nhân nói chuyện phiếm. Cố tú Quận chúa - Lãnh Vô Tâm!"

Hắc Y công tử đột nhiên thu lại chiết phiến trong tay, thần sắc vui mừng.

"Tin tức này là do thuộc hạ mới vừa lấy được, mà kẻ khai ra nó chính là phụ thân của Lãnh Vô Tâm, Đại tướng quân Lãnh Kiến Quốc. Hắc bảo đảm tin tức này tuyệt đối chân thật. Để trao đổi tin tức này, hắc"

{Ám Vệ} có chút khó cất lời.

Nam Cung Vô Thương nhếch mày, ý bảo hắc nói tiếp.

"Lãnh Kiến Quốc yêu cầu chúng ta đem tin tức này truyền ra ngoài, để cho người trong thiên hạ bạo loạn, tựa hồ hắc có ý muốn đưa Lãnh Vô Tâm đến chỗ chết. Điểm này, thuộc hạ không hiểu"

Dưới vẻ bề ngoài của Nam Cung Vô Thương sẽ là gì? Yêu nghiệt, phúc hắc, máu lạnh, hay âm áp.

Hắc Y công tử trầm ngâm trong chốc lát, khép lại chiết phiến (quạt giấy), cười yếu ớt: "Không cần hiểu, ngươi chỉ cần quản lý Trích Tinh Lâu cho tốt là được. Còn nữa, nên cố áp chế tin tức này, ta không muốn nghe đến bất kỳ điều nào nói đến việc Trích Tinh lâu đem tin này bán đi."

Trích Tinh lâu, là cơ mật tình báo bậc nhất của giang hồ.

Vô luận là tin tức gì, Trích Tinh lâu cũng sẽ có cách trực tiếp tìm được chúng. Hơn nữa, độ chuẩn xác về chúng cực kì cao. Trích Tinh lâu trên căn bản không có hắc bạch chi phân (không phân thiện ác), vô luận là thiện hay ác, chỉ cần có tiền, liền mua được tin tức.

Cho dù, tin tức ấy sẽ khiến sanh linh đồ than.

Nhưng là, Trích Tinh lâu cũng có ngoại lệ.

Tất cả những bí mật thuộc về quốc gia, Trích Tinh lâu là tuyệt đối sẽ không giao dịch.

Đây cũng là bí quyết khiến Trích Tinh lâu có thể đứng vững vàng ở giang hồ nhiều năm như vậy.

Vô luận tin tức gì, chỉ cần dính dáng đến triều đình cùng quân sự, cũng sẽ gây ra nhiều phiền toái không cần thiết.

"Vâng"

{Ám Vệ} cung kính cúi đầu.

Nam Cung Vô Thương giống như muốn đứng lên, nhưng hắc lại ngồi xuống tiếp tục nói: "Nghĩ biện pháp, để cho Lãnh Kiến Quốc tuyệt sẽ không lần nữa nói ra điều bí mật này."

Chính xác, cho dù Trích Tinh lâu phong tỏa tin tức. Vẫn còn một tai họa ngầm —— Lãnh Kiến Quốc.

Đừng tưởng rằng hắc không biết Lãnh Kiến Quốc có chủ ý gì.

Vài ngày trước Kiến Quốc cùng thái tử Mộ Dung Dạ được mời trở về hoàng cung, hắc là vì chuyện của Thái Tử Phi. Lãnh Kiến Quốc chắc có ý định đánh một võ lớn, nếu Lãnh Vô Tâm bị mọi người trong thiên hạ biết được bí mật về tròng mắt màu xám tro, như vậy trăm phần trăm chức vị Thái Tử Phi sẽ rơi vào tay của Lãnh U Nguyệt.

Nếu Lãnh Vô Tâm vẫn còn là Cố Tú Quận chúa, như vậy chức Thái Tử Phi, vẫn chưa thể rơi vào tay Lãnh U Nguyệt, còn có thể thuộc về nàng.

Đáng tiếc đôi mắt màu bụi màu, liền nhất định, là. . .số mệnh của nàng.

Lãnh Vô Tâm đem thi thể Hàn Phi chôn tại trong cốc, sau nàng liền ở trong đó 7 ngày, rồi mới xuất cốc. Trong cốc một ngày, bên ngoài cứ như đã một năm.

Gần 10 ngày này tại bên ngoài, mọi thứ đã sớm thay đổi như nghịch thiên chuyển địa (trời đất hay đổi vị trí)

Đầu tiên là Nam Quốc hoàng đế rốt cục cũng trở về nước, chấp chương quyền lực.

Tiếp nữa là Nam Quốc huy động lực lượng, ý muốn độc chiếm Hợp Quốc (Hợp Quốc là quốc gia mà Vô Tâm đang sống).

Cuối cùng là tin tức trọng yếu nhất, hoàng đế Hợp Quốc – Nhất Dạ băng hà. Thái tử Mộ Dung Dạ lên ngôi, theo di chiếu tiên đế, vị trí của hoàng hậu thuộc về Cố Tú Quận Chúa - Lãnh Vô Tâm.

Lãnh Vô Tâm trên đường đi liền nghe được người dân bàn tán, chân mày khẽ nhếch. Hiện tại nàng đang ở tại biên giới của Hợp Quốc, bởi vì là biên giới, hơn nữa do hai nước đối chọi lẫn nhau, người dân ở Bát Quái này rất là thưa thớt. Nhưng lại không ảnh hưởng tới việc đưa tin tức về nơi đây, rất đơn

giản, địa phương càng nhạy, thì người cũng càng nhạy cảm. Đối với việc ảnh hưởng tới sinh tồn của bọn họ, họ càng chú ý tới.

"Nghe tin gì chưa? Tin tức mới về chuyện tình của Tân Hoàng Đế ấy."

Một phụ nữ mặc áo tang bằng vải thô nói, người dân tại Bát Quái ngay lập tức hứng thú.

Thiếu nữ áo lam đi bên cạnh các nàng đột nhiên ngừng đầu lên, như có điều cần suy nghĩ.

"Sao ta lại không biết, Tân Hoàng Đế muốn lập quý phi chứ gì?" Một phụ nữ khác háng hái dồi dào bắt đầu câu chuyện.

"Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Nói nghe một chút ——"

"....."

Một đám phụ nữ khác chạy tới, đại khái là mới vừa giặt xong y phục, một đám phụ nữ, tam tam lưỡng lưỡng (gộp lại), vây tại một chỗ.

"Còn là Quý phi đấy ch , vậy mà các ngươi còn không biết?" Cô gái kia nhìn một cách khinh thường, khi dễ bọn đồng bạn xung quanh, "Chính là người chân chính trong lòng Tân Đế - tiểu thư của Lãnh gia - U Nguyệt Quận chúa, việc này các ngươi đây cũng không biết sao?"

"Có ai không biết ư ——"

"Biết"

"Không biết a ——"

"Ngươi cứ nói đi."

Trong khoảng thời gian ngắn, có phản bác, có tán đồng, vô cùng náo nhiệt.

"Bình tĩnh, hãy nghe ta nói!"

Nghe tiếng cô gái kia, mọi người mới an tĩnh lại.

Lãnh Vô Tâm khẽ cong lên khóe miệng.

"Người được phong làm quý phi chính là U Nguyệt Quận chúa, 49 ngày của Tiên Đế còn chưa qua. Tân hoàng liền công khai cải lời di chiếu của tiên hoàng, quả nhiên là làm cho người khác sợ hãi, cũng bất bình ah." (cải di chiếu ở đây theo ta nghĩ là . . lý do Cô Hoàng Đế muốn phong Lãnh Vô Tâm làm hoàng hậu, là vì không muốn U Nguyệt vào hậu cung, ai ngờ Tân Hoàng lại phong U Nguyệt làm quý phi cho nên)

Người phụ nữ kia một bộ dáng thất vọng đau khổ.

Lãnh Vô Tâm nghe đến đó, cố che dấu nụ cười phía sau khăn che mặt, nàng tiếp tục quan sát người phụ nữ kia.

Vốn nàng cho rằng đây chỉ là một cuộc tán gẫu bình thường của nữ giới, thật không nghĩ tới, nơi này cư nhiên đại hữu văn chương (hiểu biết văn chương, chuyện tình). Bất kì người phụ nữ nào cũng có thể nói ra những câu nói mang tính kích động quốc gia tới như vậy.

Lời nói này có thể nói, là đại nghịch bất đạo chí cực! (phản quốc)

Bỗng dưng, trong mắt người phụ nữ kia chợt lóe lên ánh nhìn quý dị, xót thương cho Cố Hoàng Đế.

Mọi người yên tĩnh, không tiếp lời, nhưng trên mặt ai cũng có vẻ đồng tình.

"Nhưng là thế nhân ai cũng biết Cố Tú Quận chúa - Lãnh Vô Tâm vốn ác độc vô cùng, hoàng thượng không thích cũng là bình thường a." Rốt cục cũng có một nông phụ nhần không được, phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nam quốc kế sách, hoàng hậu gấp phong

Lãnh Vô Tâm sắc mặt cứng đờ.

Đúng vậy, trong lòng thiên hạ nàng chính là độc phụ (phụ nữ ác độc). Ngay cả vào phút cuối cùng của sự phụ mình, nàng vẫn không thêm tới gấp hán,

cách hạ thủ của nàng lại tàn nhẫn, nàng quả thật là một độc phụ.

Lông mi che kín tròn mắt, không nhìn ra thiếu nữ đang suy nghĩ gì.

Bất quá, nàng khi nào lại thêm chú ý cách người khác nhìn mình? Không quan tâm, cho nên không chú ý.

Che dấu đi về luồng cuồng vừa rồi, nàng tiếp tục lắng nghe.

"Người nói vậy là sao, U Nguyệt Quận chúa cũng không phải là người tốt, các người không biết ư? Lần này phong phi, là do U Nguyệt Quận chúa nói ra. Chính người hầu ở trong cung tức thúc phụ nói cho ta biết đấy, nghe nói, thời điểm di chiếu của tiên hoàng được công bố, U Nguyệt Quận chúa còn té xỉu tại chỗ." Dừng một chút: "Nhưng là, nàng ta có thể không té xỉu sao? Nàng ta cho là ngôi vị hoàng hậu đã ở trong tay, không nghĩ tới nửa đường tuôn ra cả Trình Giao Kim (giã trắng xây cát). Nghe nói, khi U Nguyệt Quận chúa tỉnh lại liền muốn hoàng thượng phong nàng làm quý phi, tận quý phi cơ đấy. Còn phải cầu xin Tân Hoàng là nàng chấp chương hậu cung, đây không phải là quyền lợi của hoàng hậu sao? Còn xin Tân Hoàng phong danh hiệu nàng là Quý Phi, thực tế đây không phải danh hiệu của Hoàng Hậu sao?"

"Đúng vậy a ——"

Mọi người gật đầu.

"Cũng không biết hoàng thượng nghĩ như thế nào, cứ nhiên đáp ứng, khoan, ngày mai sẽ là ngày phong phi. Các người có từng nhìn thấy đất nước nào chưa lập hoàng hậu, liền phong phi? Đây chính là trong lịch sử chưa từng có!" (thông thường khi chưa có hoàng hậu, vua chỉ có thể lập phi tần (cơ thiếp), không được lập phi)

Lời nói này rất không lọt tai, thâm ý của nàng ta rõ là nói Mộ Dung Dạ là một tên hôn quân háo sắc.

Lãnh Vô Tâm liền hiểu được hơn phân nửa lai lịch của người phụ nữ này, nàng ta đã nói tới đây, nếu nàng còn không biết rõ người phụ nữ là ai, chỉ sợ nàng cũng không có tư cách làm lính đánh thuê (ở thế kỉ 21 nhé).

Không thể không nói. Nam Quốc - thiếu niên đế vương (tức vua trẻ), thật sự là kinh tài tuyệt đỉnh

Ở thời đại nàng, những tên quân sư chỉ biết lợi dụng lòng thương cảm của mọi người, không như hần.

Hần đã chân chính làm cho nàng cảm thấy bội phục, hần thật biết cách khống chế lòng người, chỉ sợ là ngay từ lúc hần lên ngôi, đã biết cách sử dụng chiêu này. Người phụ nữ này, rõ ràng đã sống ở đây rất lâu, nên ai cũng tin tưởng lời ả. Nói cách khác, từ lúc mấy năm trước, cuộc chiến tranh đã được lên kế hoạch một cách chi tiết.

Căn cứ trong tài liệu Hàn Phi ghi lại, Nam Quốc hoàng đế bây giờ đã mười sáu tuổi, sáu năm chưa từng vào triều, chưa từng dừng lại ở bốn quốc. Nói cách khác, ngay từ lúc hần mười tuổi, liền lên kế hoạch thôn tóm Hợp Quốc!

Một tiểu hài đồng mười tuổi ——

Thời điểm nàng mười tuổi, bất quá cũng chỉ có thể làm được nhiệm vụ sơ cấp của Dong Bình, mà người kia, đã có thể vận trù duy ác (làm việc lớn), quyết thắng ở ngoài ngàn dặm! (chinh chiến và chiến thắng nơi chiến trường)

Nàng bây giờ, không thể không suy nghĩ và nghi ngờ nguyên do vì sao Hàn Phi nhất định muốn nàng trở thành Nam Quốc hoàng hậu?

Hoàng đế thiếu niên Nam Quốc, thật sự là một người không thể xem thường, nàng cũng không có đủ tự tin đùa bỡn hần, sau liền có thể toàn thân trở lui.

Nhưng, trong đầu Lãnh Vô Tâm đột nhiên hiện ra bóng dáng của một thiếu niên áo lam, tóc đen nhẹ nhàng tung bay, tròn mắt hẹp dài. Vẻ mặt tự phiêu, môi mông như hoa.

Nam Cung Vô Thương!

Không tệ, ở trong cốc bảy ngày nay, nàng không chỉ túc trực bên linh cửu của Hàn Phi, quan trọng hơn là tìm kiếm tư liệu về Nam Cung Vô Thương. Tài liệu mà Quý y Hàn Phi lưu lại có chút bề bộn, nhưng cứ nhiên không có bất kỳ một tư liệu nào về Nam Cung Vô Thương. Trong gia phả của Nam Cung thị tộc, căn bản cũng không có người này.

Những ghi chép của Hàn Phi tuyệt không giả dối.

Vậy cũng chỉ có thể nói rõ, Nam Cung Vô Thương căn bản cũng không phải là tên thật của hần, hoặc là, . . .

Thiếu niên đế vương, người trong thiên hạ cũng chỉ biết truyền kỳ về hần, tuyệt không biết tên của đế vương truyền kỳ này.

Đám phụ nữ kia sau một lúc liền dời đi chỗ khác, sau lại bắt đầu một màn “đấu khẩu” mới.

Lãnh Vô Tâm cũng không nán lại nữa, nàng liền sải bước rời đi.

Hiện tại việc nàng cần làm, chính là giải quyết vấn đề của Hợp Quốc.

Quý phi sao? Lành U Nguyệt, người quả nhiên là không muốn an phận đây?

Nàng bởi vì một lòng lên đường (có mục đích), tốc độ dĩ nhiên là rất nhanh. Ở trấn nhỏ, nàng mua chiếc xe ngựa, lại mướn một phu xe, nàng một đường bình an vô sự, ít nhất là cho đến bây giờ. Nghĩ cũng đúng, một cỗ xe ngựa bình thường như vậy, vừa nhìn liền biết không phải là của người giàu. Cho nên, không gặp cường đạo.

Lãnh Vô Tâm cũng vui vẻ tự tại, ngồi ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng chạy ba ngày đường, ông trời có chút bất công, nửa đêm liền tặng cho nàng một trận mưa to.

Phu xe không có cách nào, chỉ có thể xin phép Lãnh Vô Tâm, nghỉ ngơi nửa ngày, đợi mưa tạnh lại.

Lãnh Vô Tâm dĩ nhiên là đáp ứng.

Bởi vì, phu xe đối với chung quanh rất tinh tường, rất nhanh liền đi tìm một nhà trọ gần đây. Bên trong cái khách sạn cũ rách chỉ có ánh đèn chập chờn như hoàng hôn, cùng tiếng dọn bàn ghế một cách mỗi một của tiểu nhị.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hắc điểm cướp cô dâu

Nhận thấy có người.

Tiểu nhị ngáp một cái thật sâu, buồn ngủ nhưng lại đứng thẳng chào đón Lãnh Vô Tâm.

"Khách quan, đến nghỉ ngơi?"

Mưa gió róc rách, bóng đêm mê ly.

Lãnh Vô Tâm chợt nhăn mày, có gì đó không đúng!

Thân thể của nàng phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, cước bộ của nàng bỗng dừng ngừng lại.

Có cái gì không đúng!

Quá không bình thường!

Phu xe ngược lại không phát hiện điều gì, khinh xa thực lộ (thần nhiên) cùng tiểu nhị phân đàm (nói chuyện).

Hai người nói chuyện rất thân thiện, hiển nhiên có chút quen biết.

Trong tiểu điểm, ánh nến càng thêm giống màu hoàng hôn, đến mức không thể nhìn rõ.

Lãnh Vô Tâm quét mắt nhìn bốn phía, cư nhiên dừng lại ở một góc của không hề thu hút của tiểu điểm!

Bởi vì cũ rách, quán trọ này không mấy người đến, ở một số góc hẹp trên trần nhà hiển nhiên phủ lớp bụi dày. Nhưng là, thứ nàng chú ý tới, chính là một góc trần ở phía nam, nơi đó nào có nửa điểm bụi bặm?

Mà những vết chổi mờ mờ vẫn còn ở đấy, rõ là vừa quét dọn không lâu.

Không lâu.

Địa phương ấy lại không có bất kỳ dấu chân nào.

Vậy cũng chỉ có thể chứng tỏ một chuyện, người này cực kỳ cẩn thận.

Cực kỳ cẩn thận, cho nên không có chút dấu vết, nhưng là, rõ ràng, người nọ có thân chức rất cao, cho nên, cực thích sạch sẽ, thậm chí không chịu được một góc bụi bặm.

Vô luận là loại người nào, điều duy nhất mà Lãnh Vô Tâm có thể khẳng định, người nọ tuyệt đối sẽ gây chiến với nàng!

Tròng mắt lạnh như băng khề nhưu một cái, bất động thanh sắc đến gần. . .

Phu xe vẫn đang tán gẫu cùng tiểu nhị, chợt chú ý tới vẻ trầm mặc không nói của Lãnh Vô Tâm, cùng sắc mặt đột nhiên biến đổi, thật nhanh.

"Khách quan, đây là gian phòng của chương quý tiểu điểm, không thể đi vào."

Giang phòng của chương quý?

Tròng mắt của Lãnh Vô Tâm khề lưu chuyển, vẻ mặt của tiểu nhị bỗng thoáng qua ý sợ hãi.

Hắn cả đời gặp qua không ít sóng to gió lớn, rất ít khi bị người khác đe dọa, người ấy là người đầu tiên, và cô gái đang ở trước mặt hắn là người thứ hai.

Quả nhiên không hổ là bụi mầu tôn giả (tôn giả = người quyền quý), up pháp vô hình, không thể dùng ngôn ngữ bày tỏ.

"Phải không?"

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng bởi âm lượng của nàng chợt cất cao, mùi phản ý vị.

"Dạ!"

Về uy quyền của nàng vốn làm cho người nghe không thể hô hấp, nhưng tiểu nhị vẫn như cũ cắn răng, gắt gao không chịu khai ra sự thật.

"Hừ!"

Lãnh Vô Tâm nổi giận, ống tay áo vung lên, một hồi kinh phong trực tiếp hướng tiểu nhị đánh tới.

Thân thể tiểu nhị ý thức được nguy hiểm liền di động, cư nhiên tránh thoát một kích kia.

Bang ——

Một tiếng vang thật lớn, địa phương phía sau tiểu nhị thuận lý thành chương (hiển nhiên) bị đánh nát.

Trong giây lát đó, gỗ vụn bay đầy trời.

Ngón đòn này rõ là có ý uy hiếp hắn.

Tại Hợp Quốc, không! Ở toàn bộ đại lục, không có mấy người có thể địch nổi Lãnh Vô Tâm về việc mượn nội lực mà xuất ra kinh phong, chiêu này vốn chỉ có cao thủ xếp hạng nhất mới có thể làm được.

Nếu như •••••

Ý tưởng trong đầu tiểu nhị còn chưa kịp thành hình, sống lưng hắn đã toát ra mồ hôi lạnh, rồi rơi xuống.

Nếu như ••••• vừa rồi, không phải thân thủ hắn mau lẹ, tránh thoát kịp một kích kia, chỉ sợ, không phải chỉ có gỗ vụn nổ tung mà là. . . .

Lãnh Vô Tâm! Tuyệt Sát Lãnh Vô Tâm!

Mặc dù cửa phòng phía sau lưng tiểu nhị đã mở rộng ra, kỳ quái, Lãnh Vô Tâm cũng không động, cũng không có bất kỳ động tác gì, chẳng qua là chỉ bấu môi, như có điều suy nghĩ.

Bỗng tiểu nhị cùng phu xe lườm trước xông vào chắn phía trước nàng.

"Hiện tại, các người có thể gọi chủ nhân đi ra chứ?"

Âm điệu nhẹ nhàng cùng mạn điều tư lý* của thiếu nữ chợt vang lên.

(*): tràn đầy lễ phép

Đến nước này rồi, nếu Lãnh Vô Tâm vẫn còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, thì nàng không phải Lãnh Vô Tâm!

Người có thể né tránh một kích kia của nàng, mặc dù không ít, nhưng là cũng không nhiều. Mà tại một nơi hoang giao dã ngoại (hẻo lánh) như vậy, một tiểu nhị, cư nhiên có thể ở tại thế không có chút phòng bị, lại có thể né tránh một kích của nàng, vậy thì càng không đơn giản.

Rất rõ ràng, phu xe kia cùng tiểu nhị căn bản là cùng một hội.

Có thể nói, từ lúc nàng ngồi lên xe ngựa, mọi thứ đã bắt đầu, hoặc là nói, thời điểm nàng xuất cốc, mọi thứ đã được sắp đặt trước!

Dám can đảm đùa bỡn nàng, hắn sẽ là. . . !

Tiền lễ hậu binh (trước phải lễ phép chào hỏi, sau mới chiến đấu) đối với bọn họ hẳn không dùng được, hẳn tên kia cũng như nàng, trước binh sau lễ rồi!

"....."

"....."

Tiểu nhị cùng phu xe liếc mắt nhìn nhau, ý tứ trong phút chốc sáng tỏ.

"Chủ tử nếu không trả lời, tiểu nhân quả thật không dám tự tiện hạ quyết định."

Hai người trả lời trăm miệng một lời, trong lời nói mang theo chiến âm*, lại có chút run rẩy, rõ ràng họ đang sợ.

(*) : ý đồ khiêu chiến

Bọn hắn đã lường trước được nếu bọn họ sợ chết mà khai ra, nhất định là so với chết còn kinh khủng hơn.

Ha ha —— Lãnh Vô Tâm cười yếu ớt, nàng đột nhiên khuây khoả.

Nếu như bọn họ cúi người cầu xin tha thứ hoặc là bán đứng chủ nhân của bọn họ, như vậy bọn hắn bây giờ đã là người chết.

Hiện tại bọn họ có thể sống, bọn hắn mặc kệ đe dọa của nàng một mực trung thành với chủ nhân, không sợ hãi cái chết, đáng để nàng làm vậy.

Đây cũng là lời thề mà nàng lập tại thế kỷ hai mươi mốt.

Nhưng là

Có một chút không thể không nhắc nhở hai người này, cũng coi như là phần thưởng nàng tặng cho hai người bọn hắn.

"Đủ trung thành, đáng tiếc không có đầu óc, nuôi người như vậy, còn không bằng ta nuôi một người có năng lực, không trung thành cũng không sao, vật tận kỳ dụng (vật gì tất cũng sẽ có lúc hữu dụng), chỉ cần có thể khống chế nó. Ta nghĩ như vậy, chủ nhân các ngươi hẳn cũng muốn như vậy."

Lãnh Vô Tâm nói không chút tình cảm.

"Bành bạch ——"

Vừa dứt lời, sắc mặt hai người liền tái nhợt như tuyết, mà trong cửa phòng lại vang lên một tràng pháo tay.

Đó là tán thưởng.

Tiếng vỗ tay thật lớn, nhưng lại làm cho mặt bọn họ tái nhợt như tuyết, càng thêm khó coi.

Phảng phất, một giây kế tiếp sẽ chết.

Cũng may. Lãnh Vô Tâm vô tình hay cố ý chột cắt đứt tiếng vỗ tay kia.

"Đi ra đi, nếu muốn tìm ta, cũng phải nhanh chút, ta không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí với ngươi."

"Ha ha ——"

Trong không khí, tiếng cười mơ hồ phiêu tán ra, như có như không.

Con ngươi Lãnh Vô Tâm chột co rút, người khác có lẽ không biết, nhưng là nàng là ai? Là đệ tử duy nhất của Quý y Hàn Phi, từ lúc nghe đến tiếng cười của hắn, nàng liền biết rõ người này cùng nội lực của hắn

Chẳng lẽ

Tìm nàng bỗng chốc đập mạnh, theo bản năng mà lui hai bước.

Bên trong, tiếng cười càng thêm vang dội, vì hai bước lui của nàng, nó càng lúc càng hàm súc.

"Điện hạ, biệt lai vô dạng a (người vẫn khỏe chứ) ——"

Ngữ điệu kéo dài, âm cuối cư nhiên nhếch lên, có chút lười biếng, thờ ơ, làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ, mà yêu mị.

Là thanh âm của một nam tử.

Xen vào thanh âm của nam tử, là một khoảng lặng bất ngờ.

Điện hạ!

Điện hạ!

Điện hạ!

Cước bộ của Lãnh Vô Tâm chợt dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyết Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thiếu niên đế vương

Thiếu niên cuối cùng đã đi ra ngoài, mỗi một bước lại vô cùng chậm, chiếc áo màu lửa chói ôm quanh cổ của nam nhân, da thịt hần trắng nõn lại có chút kì dị, cả người toát ra một loại khí thế khiếp người, trông mắt sáng quanh năm có chút hàm chứa khói mù, bất quá hần chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, đã có một loại tư thái nghiêng nước nghiêng thành.

Chốc lát không khí xung quanh chợt âm đạm, trong thiên địa chỉ còn lại một màu đỏ chói mắt của chiếc áo kia.

Thật chói mắt.

Lại giống như một con rồng đang giương nanh múa vuốt.

Khiến cho không người nào có thể nhìn thẳng.

"Thế nào, điện hạ, chẳng lẽ người thấy tại hạ liền không có chút mừng rỡ sao?"

Thiếu niên ngân nga nói.

Ngoài cửa sổ nổi lên một màn khiêu vũ giữa hoa và gió.

Mưa đã tạnh, gió nổi lên.

Lãnh Vô Tâm không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Nụ cười trên mặt thiếu niên càng thêm sâu.

"Điện hạ lần này thật không có phản kháng à. Chẳng lẽ là người cũng suy nghĩ giống như tại hạ?"

Hần vừa dứt lời, Lãnh Vô Tâm liền động thủ.

Tốc độ cực nhanh.

"Cẩn thận!"

"Hoàng thượng!"

Tiểu nhị cùng phu xe cùng kêu to, hướng phương hướng nơi thiếu niên đứng mà phi thân đi.

Bọn họ nhanh, nhưng là làm sao có thể nhanh bằng Lãnh Vô Tâm?

Thiếu niên cười.

Một nụ cười vô cùng lạnh nhạt.

Lại có chút nhạt nhẽo .

Nụ cười phảng phất, không thật hết như Hồng Liên (hoa sen), đang tỏa hương mềm mại

Trong thiên hạ người nào không biết, Tuyết Sát xuất thủ, tuyệt không người sống.

Thiếu niên lại cứ bất động.

Cho dù trong tiếng cười hân hân chứa nội lực.

Nhưng hân tuyệt đối vẫn không thềm tránh một chiêu này của nàng.

Đã qua một khoảng thời gian, nhưng hân vẫn không nhúc nhích.

Trong thiên hạ liệu có ai có thể tránh được một chiêu xuất thủ của nàng.

Người nghe xong liền biết được câu trả lời này, •••••

Nhưng, bóng dáng bay vút của thiếu nữ trong nháy mắt ngừng lại, bình thân đứng ở trước mặt của thiếu niên. Thiếu nữ áo la , từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhìn chăm chăm thiếu niên ấy.

Tiểu nhị cùng phu xe trong nháy mắt cũng đến gần hân.

Trong nháy mắt đó, con ngươi của thiếu niên bỗng có chút rung động.

Tay hân khẽ hạ xuống, vòng qua eo thon của nàng.

Căn bản không để ý tới hai người kia tròn mắt, Lãnh Vô Tâm chậm rãi vươn tay, nhẹ xoa lên gương mặt thiếu niên, thật tư thái, vô luận người nào nhìn, đều hiểu rằng họ là một đôi thương yêu lẫn nhau.

Một bức họa tuyệt đẹp.

Thanh lệ thiếu nữ cùng tuyệt điểm thiếu niên giống như đang ôm nhau.

Chẳng qua là, nếu họ nhìn thấy đôi con ngươi của hai người, bầu không khí ảm áp kia trong nháy mắt liền ảm ảm sụp đổ.

Chúng thật lãnh mạc.

Vô tình.

Tàn khốc.

•••••

Vô luận là loại nào, họ cũng không nhìn thấy một chút thâm tình.

"Ta phải gọi ngươi là Nam Cung Vô Thương hay Bách Dao? Gọi ngươi là sư huynh, hay là Nam quốc hoàng đế - đệ hạ? Hoặc là ••••• là người đã từng ở bên tận sáu năm rồi lại biến mất - vị hôn phu?"

Ba chữ vị hôn phu vừa rơi xuống, thiếu niên đột nhiên mỉm cười .

Nụ cười dâng đến tận sâu trong đáy mắt.

Hệt như Thủy quang Liễm Diễm (thác nước cao đẹp đẽ)

Thời điểm Lãnh Vô Tâm vừa mới vào trong cốc, sơn cốc vốn chỉ có nàng cùng Hàn Phi. Nhưng sau một tháng, Hàn Phi liền mang đến một hài tử cùng tuổi với nàng, đứa bé kia có một đôi mắt trong suốt như nhìn được tâm người đối diện, ngay ấy tuyết trắng ngập tràn sơn cốc. Trên thực tế, ngày đó chính là đông chí, bầu trời khi ấy giống như được phủ một lớp lông ngỗng trắng muốt.

Hàn Phi nói: Bách Dao, là vị hôn phu của ngươi.

Khi đó, nàng kinh hãi.

Nhưng tiểu hài tử Bách Dao lại lạnh nhạt đứng đó, phảng phất như đang nhìn nàng, lại phảng phất như từ đầu đến cuối không hề lướt qua nàng.

Sau đó không lâu Hàn Phi đã có cho nàng mọi chuyện liên quan đến đôi tròng mắt màu xám ấy .

Nào là về cách để quốc thần bí điều khiển được tận 5 quốc gia, rồi là kinh thiên tài phú, rồi là ••••• thuần chánh huyết thống.

Con mắt màu xám tro thể hiện sự thuần chánh huyết thống, Hàn Phi còn kể cho nàng về lịch sử của đế quốc. Cùng lời nguyên - Bội mẫu thiên hạ, nam là vua, nữ là tôn. Nàng là huyết mạch cuối cùng của đế quốc tưởng như chỉ có trong truyền thuyết ấy.

Lãnh Vô Tâm vẫn tiếp tục vuốt ve gương mặt của Nam Cung Vô Thương. Hân cũng nguyện ý đứng im mặc cho nàng hành động

Phi hoa cuộn cuộn nổi lên phong trần. (cánh hoa lại tiếp tục được gió mời khiêu vũ)

Ở trong một tòa khách điểm nhỏ nhoi, sắc thái đơn sơ, nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp của phong hoa.

Hai người họ tựa như bị điểm huyết, trọn to mắt, quá nhiều điều vốn không thể tin được, hiện nay lại •••••

Bọn họ là thù hạ của Nam Cung Vô Thương, nói chuẩn xác, bọn họ là tâm phúc của hắn.

Thiếu niên đế vương, năm tuổi lên ngôi, mười tuổi ổn định Nam Quốc. Cũng vào thời điểm hắn mười tuổi, liền đột nhiên biến mất. Sau lưng sự cường đại của Nam Quốc, chính là vị thiếu niên kiêu ngạo này, không! Hiện tại phải gọi là nam nhân! Thế nhưng •••••

Truyền thuyết vốn chỉ truyền tụng một ít về vị đế vương trẻ tuổi ấy. . .

Thực tế cô tú Quận chúa, tàn khốc vô tình, mới thật sự là ••••• điện hạ của bọn họ.

Khi bọn hắn hiểu rõ điều này mờ hồ lạnh ngay lập tức thấm ướt lớp áo trong của bọn hắn.

Một bí mật “nhỏ”, biết càng rõ, chết càng mau.

Bọn họ chưa bao giờ cho là, đế vương của mình có một trái tim nhân từ. Nhưng, thiếu nữ bên cạnh, càng nằm ngoài ý nghĩ của bọn hắn!

"Vô Tâm không phải là đã sớm phát giác sao? Bách Dao vốn chính là Nam Cung Vô Thương ta." Thiếu niên mạn điều tư lý, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay của Lãnh Vô Tâm, "Hay là, Vô Tâm còn biết rõ hơn, người cùng người ở trong cốc sáu năm Bách Dao, bắt quả cái tên Bách Dao ấy chẳng qua là một cái tên mà Vô Thương ta mượn tạm."

Tròng mắt Lãnh Vô Tâm chợt lóe.

Đúng là, nàng đã sớm biết điều ấy.

Lúc mới bắt đầu, nàng quả thật không có đem Nam Cung Vô Thương chân chính cùng tên Bách Dao đột nhiên biến mất liên hệ, nhưng cuộc đối thoại cuối cùng với hắn trước khi nàng rời đi Lưu Nguyệt học viện, vô tình. . .

Nam Cung Vô Thương lộ ra sơ hở.

Một sơ hở trí mạng

Lúc hắn bùng ly trà nhỏ, đột nhiên lộ ra nốt chu sa giữa bàn tay.

Vết chu sa kia, là nàng tự tay tạo nên để làm món quà tặng cho vị hôn phu tương lai của mình.

Một năm kia, nam hài bắt quả mười một tuổi. Nàng cũng mười một tuổi.

Nàng nói. Bách Dao, nếu như người nhất định phải quán lấy ta cả đời, vậy thì người phải có một dấu hiệu. Người có dấu hiệu, chính là người của ta.

Người của ta hàm nghĩa rất rộng, nàng không có nói rõ, nam hài cũng không quan tâm.

"Vô Tâm nếu như không biết, hắn thư phòng sư phó chắc cũng sẽ không rối loạn như vậy, Vô Tâm chắc là tìm được mọi tư liệu về Bách Dao rồi chứ?"

Nam Cung Vô Thương thấy Lãnh Vô Tâm trầm mặc, liền tự cắt lời.

"Giả mạo một trong bộ Tam Công Tử của Bách gia —— Bách Dao. Nam Cung Vô Thương, người cũng thật là có lá gan lớn, người không sợ ta lúc ấy liền phát giác ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Canh bạc kinh thiên

Không tệ, Bách Dao quá mức nổi tiếng. Nếu như Nam Cung Vô Thương đủ thông minh, hắn sẽ không dùng cái tên này, quá dễ dàng bị phơi bày. Nhưng, Nam Cung Vô Thương thông minh hay không, trong lòng Lãnh Vô Tâm rõ ràng nhất. Người này, mỗi một động tác, mỗi một câu nói, từng ánh mắt cũng có mục đích của hắn, người như vậy, làm sao có thể không thông minh?

Như vậy, hắn giả mạo Bách Dao có mục đích?

Tận sáu năm, hấn vẫn luôn giả mạo Bách Dao vậy hấn có mục đích gì?

"Bởi vì thế gian không có ai có thể hiểu người rõ hơn ta ——"

Bách chuyển ngàn dài, lượn quanh xà không ngừng (chỗ này ta không hiểu lắm, nên để nguyên)

Nàng thở dài, mang theo luồng khí lạnh, có chút bất đắc dĩ.

Người này, quá yêu nghiệt!

Nhưng, . .nếu là một cô gái bình thường, chi sợ đã sớm bị hấn mê hoặc. Chỉ tiếc, hấn đã gặp phải Lãnh Vô Tâm, tận sáu năm, hấn cũng vẫn không thể mê hoặc nàng, lúc này càng không thể.

Dung nhan Bạch Cốt Tinh (ý xinh đẹp).

Nhưng vì sao Bạch Cốt Tinh.

Lại có thể mê hoặc được người trần?

Là bởi vì nhục niệm của người trong nhân gian quá nặng, hay bởi vì cốt khí của nàng ta.

"Ha ha"

"Cáp cáp cáp cáp"

Thiếu nữ đột nhiên cười lớn, đầu tiên là nhỏ giọng, sau lại càng lớn tiếng, điên cuồng tư thái.

"Hừ!"

Lãnh Vô Tâm đột nhiên dừng lại, hừ lạnh một tiếng.

"Đã như vậy, chúng ta đánh cuộc một lần đi!"

Nụ cười của thiếu nữ tĩnh như mây trôi, thật mềm mại rồi lại mang theo sát khí.

Động tác tay Nam Cung Vô Thương trong nháy mắt cứng ngắt. Rồi lại mềm nhũn. Ánh mắt quá sâu thẳm, không thể nhìn rõ ý niệm bên trong.

"A? Điện hạ muốn cùng ta đánh cuộc gì?"

Hấn bắt quá, chỉ là vô tình may mắn được đế vương của Nam Quốc chọn trúng làm phò mã thôi

Cho dù kinh tài tuyệt đỉnh, cho dù mưu mô cách mấy, hấn bây giờ vẫn như cũ không có đủ lực lượng mà chiếm được quốc gia kia. Hấn vẫn đang cố tụ tập lực lượng, cùng chờ đợi, và chờ đợi cố nín thở mà ở trong bóng tối, chờ đợi lông cánh đầy đủ, liền Nhất Phi Trùng Thiên. (ngay lập tức hành động)

Xét trên bản chất mà nói, Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương là một loại người.

Thời điểm phải đối mặt cường địch, họ đều lựa chọn sự chờ đợi một điều gì đó, cho đến lúc nắm chặt phần thắng trong tay.

Hơn nữa, mục đích của bọn họ cũng rất giống nhau.

Điểm này từ lúc họ gặp nhau lần đầu vào sáu năm trước, đã rất rõ ràng.

Chẳng qua là, bọn họ không thể liên thủ với nhau.

Cũng không có biện pháp liên thủ.

Hai người đều là vương giả.

Vương không thể bắt tay với vương.

Vương nếu gặp vương, không chết thì bị thương.

Hết lần này tới lần khác, hai người bọn họ không thể thoát khỏi cái gông xiềng ấy.

Cho nên, đến lúc này, mặc dù giữa hai người vốn đã có sóng ngầm mãnh liệt, rất muốn đánh bại đối phương, nhưng vẫn là không thể chân chính vạch mặt nhau.

"Ta muốn đánh cuộc, nhưng ngươi dám sao?"

Lãnh Vô Tâm nhanh chóng rút tay ra.

Sắc mặt của Nam Cung Vô Thương bèn trầm ngâm. Không giống như một tiểu tử lớn bị khích tướng. Chỉ trầm ngâm, hần hiểu Lãnh Vô Tâm giống như Lãnh Vô Tâm hiểu rõ hần, sáu năm sớm chiều bên nhau, không rời nửa khắc. Lãnh Vô Tâm không phải là người chột nôi hứng mà đánh cuộc, nàng nói hần không dám đánh cuộc, tất nhiên có lý do.

Huống chi, cô gái đứng trước mặt hần, vốn can đảm hơn người!

Hần có chút trầm mặc, suy tư hết thấy có đáng giá hay không.

Hần là thượng vi giả (người đứng đầu một thứ gì đó), hần biết, đây không chỉ là ân oán cá nhân. Mà là nhiều hơn.

Hần muốn thấy rõ, giờ khắc mà tâm Lãnh Vô Tâm mơ hồ, phiêu bạt.

"Vì sao không dám? Điện hạ đã mời, ta tất nhiên phải phụng bồi."

Nam Cung Vô Thương đột nhiên nở nụ cười.

Khi đó, bọn họ đều chẳng qua chỉ mới mười sáu tuổi tràn đầy phong hoa, cho dù hai người đều đã lường trước được mọi tình huống có thể xảy ra, nhưng vẫn không lường trước được, trận đánh cuộc hôm nay, sẽ khiến cho cuộc đời họ có bao nhiêu rung chuyển, tới mức thiên hạ đại loạn.

"Chúng ta đánh cuộc, xem Nam quốc hoàng thượng, đến tốt cùng có thể hay không sẽ cưới hoàng hậu của Hợp Quốc?" Lãnh Vô Tâm giống như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nàng sáng choang, phảng phất có thể thấy rõ con ngươi màu xám tro ẩn nấp phía bên trong. "Một trận đánh cuộc như vậy, sư huynh hần cũng nên cảm thấy vui mừng, khi nhận ra được việc kia sắp thành công phải không?"

Nam Quốc dẫn binh đến sát biên giới của Hợp Quốc, tân hoàng của Hợp Quốc cũng chỉ vừa lên ngôi, căn bản vẫn chưa yên vị.

Thời khắc này, thật phù hợp với chiến tranh.

Chiến tranh, chắc chắn phải có.

Nếu là có thể đánh một trận mà thành, ván này liền thắng chắc. Nếu là thua ***** cũng không có bao nhiêu tổn thất. Chỉ bất quá, Nam Cung Vô Thương cũng vẫn không tin tưởng, Lãnh Vô Tâm có thật sự chỉ vì muốn tiền mà đánh bạc hay không.

Thứ nàng muốn, cho tới bây giờ đều không đơn giản.

Chẳng qua là đến tốt cùng là vì cái gì đây? Hần cũng không rõ ràng, hoặc là nói đúng hơn, hần vẫn chẳng bao giờ đoán được tâm ý của nàng.

"Vô Tâm muốn gì?"

"Muốn một con đường."

Lãnh Vô Tâm trả lời vô cùng dứt khoát.

Nam Cung Vô Thương ngây người, sau lại đột nhiên nở ra một nụ cười.

"Đường" trong ý Lãnh Vô Tâm là gì, hần dĩ nhiên là rất rõ. Quốc gia thần bí "Thiên La" kia, từ thuở lập khai, không biết khi nào đã có một điều quy định trong hoàng thất, con gái chưa đầy hai mươi tuổi, không thể trở về nước. Nhưng là nữ nhân khi có đôi mắt thuần chính màu "bụi mờ", vừa sinh ra liền có quyền lợi cao nhất. Thiên La quốc không thịnh hành việc lập thái tử. Ở trong lòng bọn họ, chỉ có người sở hữu con mắt màu "bụi mờ", mới là "vương".

Mà hoàng thất Thiên La quốc vẫn nhân khẩu đơn bạc (ít tôn, hiếm tử), đặc biệt là chánh thống hoàng gia. Đời trước, chỉ sinh ra một nam một nữ, nam hài lại đặc biệt kỳ dị, cư nhiên đôi mắt không phải là màu "bụi mờ", mà là màu đen, Thiên La quốc xem người sở hữu đôi mắt màu đen là yêu nghiệt.

Cư nhiên, theo quy củ, không thể thừa kế vương quyền.

Lưu lại, cũng chỉ có bé gái kia. Vừa sinh ra sẽ để cho thế nhân sợ hãi, cặp mắt màu xám tro, cực kỳ giống ánh mắt của đế vương thuở khai quốc.

Nhưng vì là bé gái, cho nên vẫn phải rời khỏi đế quốc theo quy định.

Bé gái được giao cho trưởng công chúa của Hợp Quốc, vốn cũng là một trong những trung thần của Thiên La Quốc (trong convert lúc ghi Thiên Hợp Quốc, lúc là Hợp Quốc, thời thống nhất là Hợp Quốc nhé).

Thần tộc* Thiên La rất mực trung thành với đất nước.

(* :viết tắt của Trung Thần Tộc)

Đây cũng là lý do tại sao trải qua nhiều chuyện như vậy, trưởng công chúa dù phải dùng cái chết để đánh đổi, cũng vẫn che chở nàng.

Quan hệ căn bản giữa hai người cũng không phải là mẹ con!

Hết thầy hết thuốc, mọi thứ đều đã được định sẵn, từ một khắc nàng chuyển kiếp. Con đường nàng phải đi, tất nhiên tràn đầy máu tanh. Và hẳn nhiên là ràng buộc.

Và nàng cũng không thể trở lui.

Nàng chỉ có thể nhắm hai mắt, mà tiến lên!

Người bây giờ có thể đưa nàng đi vào quốc gia ấy, giải thoát nàng ra khỏi gông xiềng của sự ràng buộc, cũng chỉ có Nam Cung Vô Thương. Lãnh Vô Tâm chưa từng trở lại cái quốc gia kia, mặc dù Hàn Phi có để lại cho nàng tài liệu, nhưng... Hàn Phi dù sao cũng chỉ là người ngoài, biết cũng không nhiều. Nam Cung Vô Thương đến tốt cùng là ai, nàng vẫn không thể xác định.

Nhưng là, có một điều rất rõ ràng.

Người có thể trở thành vị hôn phu từ tám bé của nàng, đương nhiên phải có lai lịch không đơn giản!?

Lãnh Vô Tâm chắc chắn, Nam Cung Vô Thương có thể đem nàng trở về, chẳng qua là nàng phải trả một cái giá cao, nhưng nàng không biết đó là gì, và cũng không muốn biết.

"Vô Tâm quá tính toán rồi, cuộc đánh cược này, tựa hồ đối với người và ta có ích lợi gì đây?"

Thiếu niên ngưng cười, nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc đen óng, lại thật xinh đẹp không giống như người nhân gian nên có.

"Hợp Quốc. Ta thua, cho người Hợp Quốc."

Đại lục tuy có năm quốc nhưng chỉ có một Hợp Quốc, vậy mà thiếu nữ lại nói nhẹ nhàng hết như nó chỉ là chút thức ăn dư thừa tại nhà.

"....."

Nam Cung Vô Thương trầm mặc, không nói gì.

"Thế nào, không tin ta có thể đưa người cái nước Hợp Quốc kia ư?"

Thiếu nữ nhàu mày, lúc này mới chú ý tới đôi mi thanh tú của hắn, phần đuôi lông mày tựa như một thanh đao, lại giống nước thu thủy, vẻ thanh tú trên mặt lại bỗng dưng tăng thêm mấy phần sát khí.

"....."

Nam Cung Vô Thương vẫn trầm mặc.

"Nam Cung Vô Thương, người sẽ đáp ứng đúng không? Cần gì lãng phí thời gian suy nghĩ?"

"Đúng, ta sẽ đáp ứng."

Nam Cung Vô Thương gật đầu một cái, vẻ mặt hắn như có điều cần suy nghĩ, hoàn toàn không có chút thư giãn.

Lãnh Vô Tâm không quan tâm tới phản ứng của hắn, trong lòng nàng chợt dâng lên một tia phiền não. Nàng bước nhanh ra ngoài, trong giây lát đã biến thành một cái bóng nhân nhật.

"Người không chạy thoát được đâu, cả đời này người phải là thê "

Thiếu niên nói quá chậm, nhẹ giọng, chỉ có mình mình nghe được, lông mi hắn quá cong, tròn mắt của hắn như có quá nhiều sương mù, lúc bắt chợt, lại làm cho người ta cảm thấy, chẳng phải quá xa xôi, nhưng cũng chẳng phải quá gần. Hắn bắt quá cũng chỉ là một thiếu niên mới 17 tuổi, nhưng lại thật khó nắm bắt theo một ý gì đó

Thật ra thì, trong đáy lòng của Nam Cung Vô Thương đối với Lãnh Vô Tâm đã sớm có tình cảm, nhưng chính hắn cũng không hiểu rõ tình cảm ấy. Không tới tình yêu, nhưng lại lớn hơn thích. Không thể so sánh với vạn dặm giang sơn cùng tự do, nhưng lại không muốn nhẹ nhàng buông ra.

Thời gian sáu năm, sớm chiều bên nhau, lại gần tuổi nhau. Hướng chỉ đối phương lại là một kì tử thế gian hiếm thấy, nói không động tâm, đó là không thể. Chẳng qua cái động tâm ấy, lại quá mơ hồ.

Hai người đều chưa từng biết được thích hay tình yêu là cái gì, chẳng qua là chỉ đi theo chỉ dẫn của trái tim, nó thế nhưng thật khó nắm bắt.

Mười tuổi năm ấy, khi Lãnh Vô Tâm còn là một cô gái nhỏ, tại lúc nửa đêm, nàng chợt xoay người cười một tiếng, đem lòng bàn tay hắn ấn xuống tạo

nên một đoá chu sa, khi ấy giữa bọn họ, đã nhất định sẽ có dây dưa cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoàng hậu giận dữ

Một khắc kia, tâm của hắn đã động.

Rất ít.

Nhưng động chính là động.

Ánh mắt của hắn hiện giờ quá mức phức tạp, hai người kia vốn đã bị Lãnh Vô Tâm điểm huyết, nhưng vẫn thủy chung không dám nhắc nhở Nam Cung Vô Thương, giờ đây vẫn phải đứng im một chỗ, hệt như hai bức tượng.

Không biết sau đó đã bao lâu, lâu đến mức bọn họ cho là mình thật đã trở thành một bức tượng vô tri vô giác thiếu niên trầm mặc kia, rốt cục cũng cười một tiếng, phát tay áo, giải huyết đạo cho hai người.

Tĩnh hán vốn lạnh nhạt, đối với bản thân mình còn có phần hơn. Thất thần một khoảng lâu như vậy, đã là kỳ tích. Hiện tại, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn cần giải quyết, hắn nên đi thôi.

Không bị Nam Cung Vô Thương cố ý ngăn trở, tốc độ đi của Lãnh Vô Tâm nhanh thêm không ít. Ước chừng khoảng hơn hai ngày, nàng đã đến được quốc đô thành (kinh đô)—— Điện Kinh.

Vì hoàng đế vừa lên ngôi, thủ vệ Điện Kinh nghiêm nghị hơn rất nhiều. Đặc biệt là tại cửa thành này, trên căn bản đã tạo thành một quy tắc “người đã được phép vào thì không cho phép ra”, đồng nghĩa việc không cho “dân chúng” vào thành, ngoại trừ những người giàu có, hoặc có phận sự.

Lãnh Vô Tâm lúc này đã cải trang thành nam, trên đai lưng còn được xuyết vào một màu vàng kim, ngọc bội cẩm thạch được đeo tại eo, cộng thêm một mái tóc đen óng như thác nước, chiết phiến che nửa che mặt, như có như không lộ ra tròng mắt màu xám tro, thật làm cho người dân tại đây có cảm giác khinh bỉ.

Loại trang phục này, đối với Hợp Quốc, có thể nói là dấu hiệu của con cháu trực thuộc tầng lớp quý tộc, có tính phong lưu. Con cháu quý tộc, một khi phong lưu, lẽ dĩ nhiên là bị dân chúng ganh ghét. Tuy dân chúng, ngoài miệng vẫn như cũ không dám nói gì, to gan lắm, cũng chỉ dám lộ ra ánh mắt có chút khinh bỉ.

Lãnh Vô Tâm vẫn vậy không để ý tới ánh mắt của người ngoài.

Đối với người không có chút quan hệ gì với nàng, nàng từ trước đến giờ đều như thế.

Ngoài cửa thành, sớm đã có một hàng dài người đang đợi. Trên căn bản là dân chúng, thỉnh thoảng lại có mấy cỗ xe thương hào (xe buôn), nhưng cũng chỉ một ít. Đại khái là vì thời gian chờ quá dài, trên tóc của họ đã có thủy châu (hạt sương). Bên ngoài, sương gió ngày một nhiều, làm cho thân thể bọn họ, nhất là những người già yếu ngày càng run rẩy.

Những binh sĩ canh giữ ở cửa thành, béo mập, dửng mẫn, bễ nghễ, ngạo mạn. Thờ ơ với tình cảnh đói lạnh của dân chúng, thỉnh thoảng lại còn ra vẻ ta đây. Dân chúng giận mà không dám nói gì, chỉ lên tiếng thở dài liên tiếp.

Lãnh Vô Tâm lạnh nhạt nhìn tình cảnh trước mắt, nếu nàng là họ, hẳn nàng sẽ không dễ yên cho bọn binh lính lớn lối như thế, nhưng trên thế giới có quá nhiều người mềm yếu, nếu từng người cũng chỉ mong đợi người khác tới cứu. Vậy sẽ có rất nhiều anh hùng được sanh ra, rồi cư nhiên vì mọi người mà làm nô dịch suốt đời ư?

Đại đa số anh hùng đều vì thế mà mệt mỏi, nàng thật xem thường.

Nhưng... tình cảnh trước mắt cũng đã thể hiện phần nào hiện trạng quốc gia bây giờ. Coi như là nàng không làm gì đi nữa, hẳn Nam Cung Vô Thương cũng có thể đánh bại nó.

Rất đơn giản.

Bề ngoài càng hoa lệ, bên trong càng thối nát, Hợp Quốc bất quá cũng chỉ là con cọp giấy mà thôi.

Nam Cung Vô Thương chắc cũng biết được tình thế bây giờ của Hợp Quốc, nhưng sao hắn vẫn chưa tấn công? Hơn nữa nếu đã biết được, hắn vì sao lại còn đáp ứng trận đánh cược kia?

Hắn thật sự muốn gì?

Nơi này thật sự cất giấu cái gì?

Lòng nàng tuy rối bời, nhưng cước bộ không vì thế mà dừng lại.

Nàng đi nghênh ngang, không chút kiêng kỵ, thật chậm rãi. . . Vệ binh vẫn không có hành động muốn ngăn cản nàng, thân nhiên cho nàng đi qua trước mặt.

Vệ binh không phản ứng, nhưng dân chúng lại không như thế.

Bọn họ từ mấy ngày trước đã ở chỗ này nghiêm túc xếp hàng, người đứng kẻ ngồi chật kín hai bên đường, mãi mà vẫn không đến phiên bọn họ đi vào. Thế nhưng người thiếu niên quý tộc này chỉ mới vừa đến trong chốc lát, lại không theo quy củ, trực tiếp có thể vào thành.

Phân biệt đối xử như vậy, họ tại sao lại không thể không thất vọng đau khổ? Tại sao không thể không tức giận?

"Người kia là ai?"

Một lão nhân cực kì bất bình, lão lắc đầu một cái. . . thanh niên này rậm mắt to bên cạnh lão nghe xong liền khinh thường liếc nhìn thiếu niên. Sau đó, quệt quệt khóe môi.

"Gia gia, thứ người như thế còn phải đoán sao? Nhất định là con nhà quý tộc!" Hắn dừng một chút, cất cao thanh âm: "Ta không có nghe nói tới việc vào thành không cần tra thân phận nha!"

Thanh âm của hắn xào xạc trong gió thu, lại cực kì rõ ràng.

Cước bộ Lãnh Vô Tâm đột nhiên dừng lại.

Vệ binh lập tức phản ứng lại, hướng về phía thanh niên mà trừng mắt. Sau đó liền ngăn lại cước bộ của Lãnh Vô Tâm.

"Tiểu nhân đây có thể biết khuê danh của công tử không?"

Người lãnh đạo trong đám Vệ binh mở miệng, giọng nói có phần cung kính.

Hắn đảm đương chức vụ vệ binh ở cửa thành này nhiều năm, có thể sống vững vàng tại nơi này, nói cho cùng cũng nhờ vào tính cẩn thận cùng tính cách “biết ứng nhân đôi xử” của hắn. Cộng thêm một đôi mắt biết nhìn người. Thiếu niên này, một thân Phú Quý, vừa nhìn là biết không phải là người bình thường, nên biết điều một chút thì hơn.

Lãnh Vô Tâm đối với giọng nói có ý lấy lòng của hắn, cũng không có quá nhiều cảm thụ, nàng nhanh chóng đưa lên tay áo rồi lấy ra tấm lệnh bài.

Lệnh bài vừa đưa lên, ánh mắt mọi người xung quanh ngay lập tức ánh lên tia nhìn bất ngờ.

Vệ binh chấn động.

Theo bản năng nhìn về phía lệnh bài.

Là màu đỏ!

Là lệnh bài của Lãnh gia, có thể nhờ màu sắc mà biết được địa vị.

Màu đỏ đại biểu gia chủ.

Thiếu niên này hẳn là gia chủ của Lãnh gia.

Hắn âm thầm kinh hãi, đồng thời cũng cảm thật may mắn, khi mới vừa rồi mình biết ý mà cẩn thận. Nếu khi nãy hắn tùy tiện đắc tội với thiếu niên này, chỉ sợ hiện tại đầu đã không giữ được.

Ở Hợp Quốc, có người nào mà không biết tới Lãnh gia?

Hoàng hậu cùng Quý phi được phong hiện giờ đều là nữ nhi của Lãnh gia.

Còn về phía binh quyền, cơ hồ tất cả các tướng quân trong hoàng cung đều là con cháu hoặc thuộc hạ của Lãnh gia .

Lãnh Vô Tâm không chờ hắn lấy lại tinh thần, sải bước vào thành.

Hiện tại đã là giữa trưa.

Nhưng mây đen lại dày đặc, che kín cả ánh mặt trời.

Phía bên trong Đô Thành lẽ dĩ nhiên là xa hoa, vốn nơi này đã là địa phận trù phú nhất Hợp Quốc, cư nhiên hôm nay lại có thêm chuyện Tân Đế lập hậu, khiến khắp Đô Thành như được nhuộm một màu đỏ, giữa đường đi còn được trải một lớp thảm cùng màu, hai bên đường dân chúng liên tục hoan hô. Quả nhiên là so với lễ cấp phong hoàng hậu còn có phần long trọng hơn.

Giờ lành đã đến, theo quy củ. Lãnh U Nguyệt cùng Mộ Dung Dạ phải đi du lãm* Đô Thành một vòng, ra mắt dân chúng

(*): tham quan, đi dạo

Họ không biết rằng phía trên thảm đỏ đã đột nhiên xuất hiện một thiếu niên.

Dân chúng gần đó nhanh chóng hướng ánh mắt về Lãnh Vô Tâm với ánh nhìn hoảng hốt.

Vệ binh lập tức phản ứng, vây quanh Lãnh Vô Tâm.

Hoàng đế sắp tới nơi này, thời điểm máu chốt như vậy, tuyệt đối không thể để cho thiếu niên này làm hư đại sự.

Hàng chục nam tử vai u thịt bắp cứ như vậy bao vây quanh nàng, tỏ ý muốn gây chiến.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chết một lần

Dân chúng liếc nhìn thiếu niên gầy gò đứng vững trên chiếc thảm đỏ, rồi âm thầm thay hân đồ mồ hôi lạnh.

Nhưng, kỳ tích đã xảy ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức ngất người.

Thật quá mức kỳ tích. . .

Tên vệ binh đầu tiên xông tới bên thiếu niên, hắn như đã bị một thứ gì đó cản trở, trực tiếp bay ra ngoài, tên to béo lực lượng tiếp theo, cư nhiên không người nào có thể ngăn hắn dừng lại. Nhưng. . . dân chúng trợn to cặp mắt, nhìn từng vệ binh vốn hoành hành ngang ngược tại nơi này, từng tên, từng tên ngã gục xuống. Nằm trên nền đất đầy bụi bặm.

Yên tĩnh ——

Yên tĩnh ——

Quá mức yên tĩnh ——

Chỉ có thanh âm của những cánh hoa rơi cùng với tiếng vó ngựa ngày một gần.

Lộc cộc lộc cộc

Hàng chục bảo mã chạy tới. . . Mộ Dung Dạ cũng đã tới.

"Người đằng trước là ai?"

Phía trước Hoàng Đế là một lão nam nhân, người mặc một bộ áo giáp, cực kỳ uy vũ.

Hắn chính là Lãnh Kiến Quốc.

Lãnh Vô Tâm nở ra một nụ cười lạnh. Hoàn toàn không mở miệng.

"Hiện đang là tân hôn của Hoàng Thượng, bọn đạo chích các ngươi cũng dám đứng ở chỗ này mà cản đường ah, khôn thì cút đi đi!"

Dù sao cũng là đám cưới hoàng tộc, không nên để huyết nhuộm đỏ nơi này, nếu không hắn không phải chỉ là một lời cảnh cáo đơn giản như vậy.

Lãnh Kiến Quốc ngồi trên ngựa, xa xa nhìn về phía thiếu niên không nhúc nhích kia. Cảm giác không an toàn trong lòng hắn ngày một lớn. Kể từ lúc sáng

sớm ngày hôm nay hần đã có chút linh cảm không hay.

Lãnh Vô Tâm vẫn không nói gì, chỉ lấy ra lệnh bài từ trong ngực.

Bốn phía nhanh chóng vang lên tiếng ầm ồ.

"Bốn cung ở chỗ này, ai dám can rờ?!"

Nàng lấy ba phần nội lực, đem thanh âm phóng đại.

Bốn cung ở chỗ này, ai dám can rờ!?

Thanh âm ấy như muốn chấn động cả kinh thành.

Người đầu tiên phản ứng kịp là người đang ngồi ở trong xe ngựa - Mộ Dung Dạ.

Mặc dù hần và Lãnh Vô Tâm cũng không có bao nhiêu giao tế*, nhưng ấn tượng về người thiếu nữ ngày đó vượt qua Tam Quan của Lưu Nguyệt học viện đã quá mức khắc sâu trong lòng hần.

(*): quen biết, gặp mặt

Khi hần còn đang hồi tưởng, khuôn mặt của thiếu nữ vẫn cứ thế vĩnh viễn lạnh như băng, lúc nói chuyện, lại mang theo ba phần lãnh ý. Thanh âm của nàng tuy không lớn. Nhưng giọng nói rõ ràng xen lẫn lửa giận.

Căm giận ngút trời, loại tức giận này, hần chỉ gặp một lần tại Lãnh phủ.

Chỉ có lần đó, khí chất ấy chỉ có thiếu nữ dám chất vấn Lãnh Kiến Quốc mới có.

"Nguyên lai là Vô Tâm."

Lãnh Kiến Quốc cũng không phải là nhân vật đơn giản, khi hần thấy Mộ Dung Dạ đột nhiên từ trong xe ngựa ra ngoài, hần liền hiểu mọi thứ, trước chào hỏi Lãnh Vô Tâm.

Nhưng là, rất hiển nhiên, người kia hoàn toàn không để ý gì tới hần.

"Tục danh của Bốn cung, bọn đạo chích có thể gọi ư?"

Lãnh Kiến Quốc nhàn nhàn đề xuống gân xanh đã sớm nổi lên ở tay. Cố gắng duy trì vẻ mặt như cười như không.

"Ta là phụ thân của ngươi."

"Bốn cung có phụ thân sao? Bốn cung thế nào lại nhớ tới năm mười sáu tuổi cũng chưa từng nghe nói qua cái từ phụ thân a?" Không chút lưu tình, đây mới là Lãnh Vô Tâm.

Không hề nộ khí trùng thiên, không hề khúm núm. Mà chỉ nói trúng tim đen của đối phương.

Gương mặt Lãnh Kiến Quốc liền tái đi.

Tay không thể kiềm chế run rẩy.

Lãnh Vô Tâm cũng không tiếp tục để ý tới hần, nàng trực tiếp quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Xe ngựa Minh Hoàng, là dấu hiệu của hoàng gia. Rèm cửa đỏ cùng rèm cửa sô đỏ, ý báo "hĩ".

Đứng ở phía trước cỗ xe là một thiếu niên.

Không.

Thiếu gia Mộ Dung Dạ mà nàng gặp gỡ lần đầu tiên cực kì non nớt. Nhưng giờ này mười phần khí phách Đế Vương, phục hỉ màu đỏ dù cổ che giấu nhưng vẫn lộ ra thân thể cường tráng. Cộng thêm ngũ quan thâm thúy, khiến cho hàng ngàn cô gái phải thét chói tai, ngưỡng mộ.

Từ công tử Lưu Nguyệt học viện.

Hần như vậy cũng thật xứng đáng.

Chẳng qua là nếu so với Nam Cung Vô Thương, hần cũng không thể sánh bằng. Vô luận là về dung mạo, hay khí chất. Cũng vẫn không thể.

Nhưng là, có mấy lời cũng không phải không nói thật.

Nam Cung Vô Thương cùng Mộ Dung Dạ nguyên bản chính là hai loại khí chất cực kì khác nhau.

Nhưng, ở trong mắt Lãnh Vô Tâm, hai người chẳng khác gì nhau cả.

Ở trong mắt nàng, đơn giản chỉ có hai loại người.

Một loại người chết, một loại người sắp chết.

Và Mộ Dung Dạ thuộc về tuýp người sau.

Nàng cùng Nam Cung Vô Thương đang cùng nhau đánh cuộc, và điều tất yếu lúc này, là Mộ Dung Dạ phải còn sống, mặc dù nàng hiện tại cực độ muốn giết hắn!

Chà đập tôn nghiêm nàng, phải giết không thể tha!

Tròng mắt nàng chột co lại.

Khóe miệng Lãnh Vô Tâm chậm rãi giờ lên: "Tôi tớ của Bồn cung đâu, muốn để Bồn cung tự mình mời ra ngoài sao?"

Hai chữ “tôi tớ”, thật kinh thiên liệt địa.

Chuyện tại phủ Giang Lăng của tướng quân đã sớm truyền khắp thiên hạ, việc Quận chúa - U Nguyệt là tôi tớ của Lãnh Vô Tâm, ai mà chẳng biết.

Tân nương ngồi trong xe ngựa vẫn bất động, chẳng qua là móng tay của nàng đã bám thật sâu vào trong da thịt của mu bàn tay.

Máu tươi từ từ rỉ ra, thật đẹp.

Nhưng vị phu quân của nàng - Mộ Dung Dạ vẫn đang một lòng hướng lực chú ý của mình lên người Lãnh Vô Tâm, hắn làm sao sẽ chú ý tới nàng?

Cũng chính bởi vì Mộ Dung Dạ vẫn không có chú ý tới nàng, ngón tay bám vào da thịt của nàng lại càng thêm sâu.

Không người nào trả lời.

Lãnh Vô Tâm cười lạnh. . .

Ý định của Lãnh U Nguyệt sao thật dễ đoán, nàng biết nàng ta muốn lợi dụng tình cảm mà Mộ Dung Dạ đối với nàng ta, cố ép hắn phong nàng từ Quý Phi thành Hoàng Hậu, nếu nàng ta có thể trở thành Hoàng Hậu trước Lãnh Vô Tâm, nàng ta có thể hảo hảo sử dụng cái uy quyền ấy, từ từ đối phó với nàng.

Chẳng qua là Lãnh U Nguyệt không nghĩ tới, nàng có thể nhanh như vậy mà trở lại, lại ở thời điểm mấu chốt mà xuất hiện. Cắt đứt tất cả mộng đẹp của nàng.

Hiện tại nàng – Lãnh U Nguyệt phải đi ra ngoài ư?

Thứ chờ đợi nàng tại bên ngoài là cái gì?

Là thân phận tôi tớ của Lãnh Vô Tâm. Ai cũng biết tôi tớ Hoàng Hậu không đủ tư cách trở thành Quý phi.

"Còn chưa cút ra ngoài!"

Âm lượng của nàng thật cao.

"Lãnh Vô Tâm, trầm cảnh cáo ngươi, đừng khinh người quá đáng! Coi như ngươi có là hoàng hậu đi chăng nữa, thì người bên trong xe đây cũng là quý phi!"

Hoàng hậu cùng quý phi chỉ có khác biệt một chút xiu về phẩm cấp cùng tên gọi. Theo lễ nghi, Hoàng quý phi rất gần với Hoàng Hậu.

Nhưng chỉ là rất gần.

Khoảng cách dù thế nào cũng vẫn là khoảng cách.

Huống chi, hôn lễ này, vẫn chưa hoàn thành.

Nụ cười bên khóe miệng của Lãnh Vô Tâm càng thêm sâu.

"Hoàng thượng là đang muốn dạy bảo Bồn cung về gia pháp sao? Tốt lắm, Bồn cung giờ đây sẽ lấy những hiểu biết cơ bản của dân chúng, hảo hảo cùng hoàng thượng nói chuyện."

"Lãnh Vô Tâm!"

Mộ Dung Dạ giận dữ.

"Hừ!"

Thiếu nữ chợt phất tay áo.

"Thứ nhất: Bôn cung chính là hoàng hậu do tiên hoàng chọn, nhưng khi Bôn cung vẫn còn chưa được hoàng thượng phong chức, hoàng thượng đã liên lập quý phi, ban cho nàng quyền quản lý hậu cung. Người đã không tuân thủ di chiếu của tiên đế, đồng nghĩa với việc đã phạm vào tội bất hiếu!"

"Thứ hai: việc lập Lãnh U Nguyệt làm quý phi, người cũng không thêm cùng Bôn cung thương lượng. Làm tổn hại tới tình cảm vợ chồng, đây là bất nhân!"

"Thứ ba: thiên hạ đều biết, ta Lãnh Vô Tâm hiện đã đảm nhiệm chức gia chủ Lãnh gia, cũng là chủ nhân của Lãnh U Nguyệt. Khi Hoàng Thượng cưới người kia, người cũng chưa từng hỏi qua quyết định của ta, thẳng tay chiếm đoạt một cô gái đang hoàng. Đây là bất nghĩa!"

"Thứ tư: hoàng thượng mới vừa lên ngôi, không vì nước mà tận tụy, mà lại tham niệm sắc đẹp. Đây là bất trung!"

Yên lặng, một sự yên lặng trước nay chưa từng có.

Không có ai cãi lại.

Ngay cả Mộ Dung Dạ, căn bản cũng không tìm ra bất kì lý do nào có thể cãi lại nàng.

Chớ đừng nói chi là những dân chúng “kém hiểu biết” kia.

Lãnh Vô Tâm nhìn thẳng vào ánh mắt sớm đã đông cứng của Mộ Dung Dạ: "Bất trung, bất hiếu, bất nhân. Bất nghĩa! Hoàng đế bệ hạ. Ngươi đã như thế thì có thể làm sao dạy bảo Bôn về lễ nghi đây!"

Bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa!

Tám chữ.

Đủ để hủy diệt danh dự của bất kì kẻ nào!

Một màn này, chắc hẳn sẽ bị sử quan ghi chép trong lịch sử về vị hoàng đế Mộ Dung Dạ, cho dù về sau Mộ Dung Dạ có tạo ra bất kỳ điển tích kinh thiên thiên hạ đi chăng nữa, thì cũng không thể xóa đi “tám chữ” trên!

Đây là ác mộng của bất kì đế vương nào của Hợp Quốc.

Nhưng, như thế vẫn chưa đủ để Lãnh Vô Tâm chịu buông tha cho hắn.

"Thiên hạ, không phải chỉ cần ngươi ngồi lên đế vị, thì thiên hạ sẽ là của ngươi. Nhớ, một khi ngươi đã đánh mất “tâm dân”*, ngươi liền mất đi thiên hạ. Thời điểm ngươi quyết định cưới Lãnh U Nguyệt, Mộ Dung Dạ, đế vị của ngươi đã sớm mất rồi!"

(*): lòng dân chúng

Đây là nguyên rủa.

Lãnh Vô Tâm đang nguyên rủa hắn.

Nếu Lãnh U Nguyệt dám đứng ở trước mặt thiên hạ chà đạp tôn nghiêm của nàng, dám khiêu chiến quyền uy của nàng, như vậy. Nàng không ngại để cho nàng ta, đòi đòi kiếp kiếp không thể thoát khỏi danh tiếng “hồng nhan họa thủy”!

Ngươi không phải là muốn ngôi vị hoàng hậu ư?

Khi những lời này truyền khắp thiên hạ, nàng cũng muốn xem xem Mộ Dung Dạ có dám lập nàng ta làm “hậu” không?

Lãnh U Nguyệt chỉ có thể là tôi tớ, vĩnh viễn là một người tôi tớ ti tiện của nàng!

"Ngươi chết đi!"

Thân ảnh màu đỏ bỗng nhào tới hướng của Lãnh Vô Tâm

"U Nguyệt! Nhanh chóng lui lại ——"

Kèm theo là tiếng hô hoảng sợ của Mộ Dung Dạ.

Lãnh U Nguyệt đã sớm không thể khống chế, cư nhiên lớn mật* dám đánh lên Lãnh Vô Tâm

(*): to gan, liều lĩnh

Hôm nay, nếu Lãnh Vô Tâm đã dám đem danh dự nàng phá hủy, vậy thì. . . Lãnh Vô Tâm ngươi hãy chết đi!

Lãnh Vô Tâm vẫn không nhúc nhích.

Thân ảnh quý mị của nàng vẫn đứng đó.

Nhưng Huyết Tiêu của nàng đã xuất thủ từ khi nào.

Thăng tấp xuyên qua giữa không trung, hướng thẳng tới tim của nữ nhân kia ——

Một kích giết người.

Đây chính là Tuyệt Sát!

"Không!"

Mộ Dung Dạ bỗng chốc kêu thảm thiết.

Trơ mắt nhìn Lãnh U Nguyệt bị ngọc tiêu đâm trúng trái tim.

Máu ——

Màu đỏ của máu ——

Đang dần ——

Theo Huyết Tiêu chảy dọc xuống.

Máu rơi vào chiếc thảm đỏ, càng thêm chói mắt. Thứ màu đỏ này sao thật giống một nơi nào đó tại Lãnh gia vào 6 năm trước đây!

Đó là Địa Ngục.

Địa Ngục Trần Gian năm ấy.

Rốt cục cũng đã được rửa sạch.

Hiện tại rốt cục cũng đã được rửa sạch.

Dùng máu của Lãnh U Nguyệt, dùng huyết mạch của hung thủ chân chính, rửa sạch đi tội ác của nam nhân kia.

Đôi mắt của Lãnh U Nguyệt mở thật to.

Đây là lần đầu tiên mà Lãnh Vô Tâm trực tiếp nhìn thấy hình dáng chân thực của nàng ta. Quả thật rất Diễm lệ Vô Song.

Ánh mắt lưu ly to tròn, lại lộ ra tia máu, thật đẹp.

Lãnh Vô Tâm ngược nhìn Lãnh U Nguyệt, xong khoe miệng nàng đột nhiên nở ra một nụ cười.

"Cảm giác chết như thế nào?"

Đôi môi Lãnh U Nguyệt giật giật, nhưng không còn kịp trả lời nàng nữa •••••

Chết như thế nào?

Câu trả lời không quan trọng, quan trọng là, ngươi đã tự mình tìm chết!

"U Nguyệt! Không!"

Mộ Dung Dạ cũng không còn đứng nổi, chột ngất đi.

Loại người không dám đối mặt với cảnh tượng mình không muốn, thì luôn theo bản năng mà lựa chọn trốn tránh. Lãnh Vô Tâm cho tới bây giờ luôn xem thường loại người ấy.

Sinh sinh từ từ, yêu hận tình cừ.

Nếu trốn tránh có thể hữu dụng, thì người ta cần chi phải đặt tên cho chúng?

Sau khi ta trốn tránh nó, liệu còn dám đối mặt hay không?!

Đem Huyết tiêu còn đang cắm trên người Lạnh U Nguyệt lấy ra, nàng từ trong ngực lấy ra chiếc khăn gấm nhẹ nhàng lau sạch.

Bản, thật bản.

Hành động của thiếu nữ thật bình thản, không đau khổ cũng chẳng vui vẻ.

Phảng phất như cổ thi thể đang nằm trên đất kia, hoàn toàn không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đại hội Lưu Nguyệt

Thân sắc hờ hững không quan tâm của nàng, làm cho mọi người không có cách nào sinh ra ý định ghét bỏ, ngược lại lại có sinh ra sự ngưỡng mộ nàng. Nếu.

Sự ngưỡng mộ mà người đời dành cho Nam Cung Vô Thương.

Là bởi vì khí chất.

Mặc dù tuy không bằng trich tiên*, nhưng lại có vẻ Phiêu Miêu Xuất Trần*.

(*) : tiên giáng trần, tiên mắc nợ

(*) : chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm vào

Thì khí chất mà Lãnh Vô Tâm làm cho người đời ngưỡng mộ lại hết sức hồng trần, hết sức tiêu soái phong lưu*

(*) : quá mức tự do, không để ý ánh mắt người đời, thoải mái sống theo ý mình.

Màu sắc vui mừng đỏ hồng của tòa thành so ra vẫn kém xa so với màu hồng chói của Huyết Tiêu trong tay thiếu nữ. Cách đó không xa, những dãy xe ngựa của hoàng gia bắt đầu nhốn nháo, một vị thái y công theo rương y dược vội vã mà chạy đến, còn vị Đại Tướng Quân của Hợp Quốc trong chớp mắt dường như đã già đi rất nhiều.

Không biết qua bao lâu sau, thiếu nữ rốt cục cũng đã đem Huyết Tiêu thu lại vào bên trong tay áo.

Nàng không có vẻ gì như muốn nhìn những vị quan chức vội vã đem Mộ Dung Dạ về cung chăm sóc, chỉ lặng lẽ đi tới bên phía Lãnh Kiến Quốc.

Nàng tựa như đang đi thật chậm, nhưng cũng trong giây lát đó đã đứng ngay trước mặt hắn.

Không chờ Lãnh Kiến Quốc kịp phản ứng, ống tay áo nàng đã vung lên, và người đang ngồi trên lưng ngựa, ngay lập tức thẳng tắp mà rơi xuống.

Lãnh Kiến Quốc ngã một cách chật vật, Lãnh Vô Tâm vẫn tiếp tục đi tới phía hắn.

Hoàn toàn không dừng lại, nàng trực tiếp bước qua người của Lãnh Kiến Quốc.

Lời của thiếu nữ tựa hồ như đang phiêu tán trong gió.

"Như vậy mới đúng, dù là với thân phận nào..... người cũng không đáng để ta ngưỡng mộ hay khâm phục hại người cuối cùng hại mình Lãnh Kiến Quốc, người vẫn thế, không bao giờ thay đổi..... không biết mẫu thân ta có hay không đang sốt ruột chờ đợi người đến bên bà?"

Câu hỏi cuối cùng, làm cho người ta rợn cả tóc gáy

Lãnh Kiến Quốc vẫn duy trì tư thế từ khi ngã xuống, hắn nằm trên mặt đất. Vạn dân chăm chú ngắm nhìn hắn, lạnh lẽo mà phá hủy uy danh hắn xây dựng mất gần cả đời người.

Công nguyên năm 756 , Tần Đế Hợp Quốc vừa lên ngôi liền lập U Nguyệt Quận chúa làm quý phi. Ngày rước dâu, hoàng hậu Lãnh Vô Tâm đột nhiên xuất hiện, thẳng tay lên án Tần Đế bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa. Tần Đế không thể cãi lại, U Nguyệt Quận chúa đột nhiên muốn đánh lên hoàng hậu, liền bị hoàng hậu dùng một kích mà giết chết ngay tại cửa thành, sau ba ngày mà vẫn không có người dám thu liệm hài cốt. Người trong thiên hạ từ văn nhân cho đến chí sĩ ai nấy đều kinh hãi, đối với đại sự này liền phân thành hai cách nhìn. Nhóm thì cảm giận nói hoàng hậu thật tàn nhẫn, nhóm còn lại thì tán thưởng nói hoàng hậu thật mưu trí (thù đoạn).

Nhưng cho dù hoàng hậu là loại người nào đi chăng nữa, thì Tần Đế sau năm tháng vẫn không có cách nào phế nàng

"Không có cách nào phế hậu sao?"

Trong một đình viện trong trẻo lạnh lùng, một thiếu niên với áo sam Lư Nguyệt tư thái tư do tựa tại trong rừng trúc. Tay cầm một chiếc thiết phiến (quạt giấy).

Gió nhẹ thổi lên.

Lá trúc nhẹ nhàng bay, từng chiếc lá va đập vào nhau tạo nên một khúc nhạc Đinh Đinh Đang Đang thật êm tai, cùng với thanh âm vang của những đôi lục lạc. Một khúc điệu thiên nhiên thật tuyệt vời.

Thiếu niên cũng không để ý.

Nhẹ nhàng đem Thiên Giấy* đặt ở trên bàn đá.

(*) : tờ giấy hoặc bức họa tùy hoàn cảnh

Nâng chung trà mình (Mọi sự đều có khởi đầu, mà ta không thể quên)

Trà Hương dâng đặc, công tử Như Ngọc. (Hương trà thì khoan thai, công tử nào đó thì âm trầm)

Mỹ nhân, thật chỉ xuất hiện ở trong tranh.

Người được vẽ trong bức họa này tuy không thể cử động. Lại có vẻ khó nắm bắt như sương mù, nhưng khí thái như phong hoa tuyết nguyệt của nàng vẫn không thể che giấu.

Hệt như trích tiên*

(*): tiên giáng trần, tiên mắc nợ

Thiếu niên nhẹ nhàng hớp trà, nhưng chân mày đã có chút nhíu lại.

"Thanh Phong, người theo ta lâu nhất, vậy người cảm thấy hành động lần này như thế nào?"

Bên cạnh thiếu niên áo sam Lư Nguyệt, đột nhiên xuất hiện thêm một người.

"Thanh Phong nghĩ hành động lần này quá mức tuyệt diệu."

Tuyệt!

Nam Cung Vô Thương ngẩng đầu, nhẹ nhàng quét mắt qua phía nam tử đang quỳ.

Nam tử gọi là Thanh Phong , một thân áo màu đen. Giống như một thanh kiếm sắc bén. Đúng, hắn là một trong những {ám vệ} được bồi dưỡng từ nhỏ. Người hoàng tộc, trên căn bản đều có {ám vệ} bảo vệ sự an toàn của riêng mình.

Thanh Phong là thủ lĩnh của {ám vệ}, cũng là tâm phúc của hắn. Hơn nữa, tính tình Thanh Phong vốn trầm ổn, trung thành, lại cực kì cảnh giác. Ước chừng nhược điểm duy nhất của hắn là khá tự cao, tự đại.

Nhưng chính nhược điểm này của hắn. Lại là điều khiến cho Nam Cung Vô Thương giữ hắn thật lâu bên mình.

Người không có nhược điểm. Thì càng không thể giữ bên mình .

Đấy chính là quan điểm của Nam Cung Vô Thương .

Người như vậy, chỉ có thể có một con đường —— chết!

Một người tự cao, tự đại như Thanh Phong lại nói ra một chữ “tuyệt” với hành động của Lãnh Vô Tâm, Lãnh Vô Tâm, nàng quả nhiên không giống với người thường.

Đúng vậy, nàng là vị hôn thê của hắn.

Thì làm sao lại có thể “bình thường” chứ?

Người con gái trong tương lai sẽ thừa kế đế quốc thần bí kia, thì làm sao có thể bình thường?

Khát máu, vô tình.

Một người thủ đoạn như Lãnh Vô Tâm, mới có thể có đủ tư cách trở thành một vị đế vương!

"Đúng, là rất tuyệt. Tuyệt đến mức, khiến cho ta không thể tìm được cách để hóa giải. Trận đánh cuộc này sợ là ta phải thua?"

Nam Cung Vô Thương nói thế, nhưng trên mặt hắn lại không có chút gì gọi là “sầu lo”.

Hành động lần này của Lãnh Vô Tâm quả thật rất tuyệt vời, chẳng những có thể phá hủy danh tiếng đế vương của Mộ Dung Dạ, cùng lễ lập hậu. Còn có thể khiến cho Mộ Dung Dạ không thể phớt đi danh chức “hoàng hậu” của nàng, dù Mộ Dung Dạ có muốn đi nữa, thì lòng dân hắn cũng sẽ không phục, hắn không thể. . . . Về phần Lãnh U Nguyệt, cho dù nàng ấy đã chết, nhưng có lẽ sẽ mãi “sống” trong lịch sử Hợp Quốc, với danh hiệu “tội nhân”.

Xét về mặt đạo đức, Mộ Dung Dạ đã không có cách nào phớt nàng. Còn về cục diện chính trị, thì càng không thể.

Nàng là gia chủ của Lãnh Gia cực kì tiếng tăm.

Phải chăng từ khi ở Giang Lăng, nàng đã lường trước được mọi việc này?

Bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa.

Lãnh Vô Tâm thật sự rất hung ác trong mắt mọi người.

Một cô gái như thế, thật sự xứng với cái tên của nàng —— Vô Tâm?

"Chủ tử"

Thanh Phong tự biết mình nói sai lời, có chút trầm mặc.

Nam Cung Vô Thương chợt mỉm cười, nụ cười hết như những đợt sóng nước nhẹ nhàng.

"Không sao, Đại Hội Lưu Nguyệt cũng dần tới ngày bắt đầu rồi. Giúp ta truyền nha hoàn, bảo nàng ta cầm chút giấy bút tới đây, ta muốn viết thư, chút nữa nhờ thay ta đưa vào hoàng cung Hợp Quốc, nhớ, phải đưa tận tay cho nàng."

Nửa câu sau có chút hời hợt.

Thanh Phong hiểu, đó là mệnh lệnh, dù chết cũng phải hoàn thành.

Đưa đến tận tay nàng, nàng là ai. Hắn dĩ nhiên biết.

Nhất định là hoàng hậu Hợp Quốc - Lãnh Vô Tâm.

Lá trúc phiêu phiêu, phong lâm muốn muốn. (lá trúc đã nhẹ bay đi, lá phong lần nữa trở lại)

Thiếu niên nâng lên cốc trà, khẽ hớp. Phảng phất như đoạn đối thoại kia, không liên quan gì tới hắn.

Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử đời Vô Song. (Người đứng đầu (thủ lĩnh, người cao quý, bậc thượng nhân) quý giá như ngọc, nhưng một vị công tử lại độc nhất vô nhị)

Mà lúc này nay, tại hoàng cung kề cận Nam Quốc, tức Hợp Quốc lại cực kì yên lặng.

Một sự vắng lặng như chỉ dành cho người chết.

Tại nơi hoàng cung cực kì rộng lớn ấy, người người cảm thấy bất an.

Kể từ khi hoàng thượng tỉnh lại, ngài vẫn cứ ở trong cung điện, hoàn toàn không bước ra ngoài.

Đã ba ngày rồi!

Ba ngày!

Không ăn không uống.

Vô luận là người phương nào đi chăng nữa, chỉ sợ đã không chịu được?

Nếu là người bình thường, thì người thân ít nhiều cũng đã khuyên nhủ, sau cũng liền để yên. Nhưng hấn vốn là đế vương, một vị đế vương đứng đầu quốc gia, nếu hấn chỉ vì một cô gái mà ngã xuống, từ bỏ sự sống. Sợ rằng tôn nghiêm của nước Hợp Quốc, sẽ mất hết, rồi trở thành trò cười cho 4 nước còn lại.

Từ khi hoàng thượng tỉnh lại, đã có không ít đại thần quỳ gối ngoài cung điện, cầu xin Tân Đế nên lấy thiên hạ làm trọng nhưng hoàng thượng vẫn không chịu ra ngoài.

Bọn họ cũng đã như vậy quỳ ba ngày liên tiếp.

Mỗi giờ đều có một vị đại thần cảm cực không nổi, sau đó liền được đưa tới Thái Y Viện chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoàng hậu cùng Hoàng thái hậu

Có thể nói, hiện tại cả hoàng cung, đều giống như “người ngã ngựa đổ”.

Nếu như hỏi, hiện tại nơi nào tại Hợp Quốc vẫn còn đáng về “bình chân như vại”.

Như vậy chỉ có thể là Phụng Điện của Hoàng Hậu.

Tại Phụng Điện mọi thứ vẫn ngay ngắn trật tự, không chút nào bị hỗn loạn tại hoàng cung làm cho ảnh hưởng. Mà chủ nhân của cung điện, mỗi ngày đều làm chuyện mà theo mình gọi là nên làm, phảng phất như không hề nghe thấy hay nhìn thấy những tấu chương mà các đại thần kia nhờ giúp đỡ.

Những người này, là các đại thần đã phát hiện việc quỳ xin đế vương là một phương pháp hoàn toàn không có hiệu quả. Hơn nữa Mộ Dung Dạ đã ba ngày không có xuất hiện, bọn họ đã sắp điên.

Và ai nấy dĩ nhiên đều nhớ đến người đã khơi dậy mọi chuyện —— Lãnh Vô Tâm.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy mọi chuyện diễn ra, và hiểu rằng hoàng hậu có thể áp chế đế vương.

Sau đó mới nghĩ tới việc nên tìm hoàng hậu và nhờ nàng ta nghĩ cách khiến đế vương xuất cung.

Tấu chương, tự mình thỉnh tới Phụng Điện nhưng

Mọi phương pháp có thể cầu xin dường như cũng đã dùng hết

Nhưng toàn bộ đều vô dụng, chớ nói đến thỉnh cầu, ngay cả mặt hoàng hậu bọn họ còn chưa nhìn thấy.

Vậy mà.

Ngày thứ tư.

Thời khắc mà tất cả đại thần đều tuyệt vọng, quyết định liều chết xông vào cung điện, hoàng hậu chưa từng lộ diện - Lãnh Vô Tâm, rốt cục cũng đã xuất hiện.

Không hề mặc Phụng Y của Hoàng Hậu.

Chỉ búi một búi tóc đơn giản, cùng bộ quần áo màu lam, cực kì phóng khoáng.

Vẫn là cách ăn mặc trước kia .

Bên người nàng lại chẳng có bất kì cung nữ nào.

Chỉ có một mình, thẳng tắp mà đi tới cung điện của Mộ Dung Dạ.

Lãnh Vô Tâm nàng vốn không muốn quan tâm tới chuyện này, việc mà Mộ Dung Dạ làm, là loại hành động tro trên mà hèn nhất nhất. Hiện tại, nàng xuất hiện, là bởi vì sự xuất hiện của một nam tử áo đen cùng phong thư mà hấn đưa tới qua.

Lá thư này, chính là của Nam Cung Vô Thương.

Người nọ đã sớm lường trước đến cảnh tượng lúc này, càng biết nàng sẽ không quan tâm tới sinh tử của Mộ Dung Dạ. Dĩ nhiên, trong thơ cũng không bảo nàng nên cứu Mộ Dung Dạ.

Trên tờ giấy lớn như vậy, chỉ có hai câu.

Câu thứ nhất, Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu vốn “nhất niệm chi gian*”).

(*): có địa vị như nhau

Câu thứ hai, Lư Nguyệt Đại Hội đang lặng lẽ đợi điện hạ chỉ giáo.

Lư Nguyệt đại hội.

Đại Hội tận 3 năm mới có 1 lần.

Trong sự kiện lựa chọn minh chủ võ lâm tại đại hội lần này. Chỉ cần là học viên cùng đệ tử Lư Nguyệt học viện thì đều phải tham gia. Phàm là chủ nhân của Đào Yêu Quán tại Lư Nguyệt, Lãnh Vô Tâm nhất định phải tham dự.

Mà câu nói thứ nhất, cũng chính là nguyên nhân khiến nàng phải xuất hiện ở nơi này.

Coi như nàng khinh thường việc cứu mạng Mộ Dung Dạ, nhưng là Mộ Dung Dạ hiện tại nhất định phải sống vì . . .

Chính là vì cái nguyên do đơn giản ấy.

Thị vệ hai bên khi nhìn thấy Lãnh Vô Tâm, liền hành lễ.

Lãnh Vô Tâm cũng không để ý tới bọn họ.

Chợt nàng giờ chân lên.

Dùng một cước mà đá văng cửa cung điện ——

——

Cửa ngoài cung điện tuy đã đóng được tận bốn ngày, nhưng thiếu nữ cứ như vậy không thêm để ý một chút nào, dùng một cước mà mở tung ——

Xóc xếch ——

Khi cảnh tượng này đập vào mi mắt, thật chỉ có thể dùng cái từ này mà hình dung.

Quá nhón nháo, ngổn ngang cùng bẽ bộn

Trong cung điện đầy rẫy những thứ đồ cổ bẽ nát. Ghế ngồi cũng sụp đổ

Thật biến chất cùng loạn lạc ——

Đây là cảm giác thứ hai mà các đại thần không muốn thừa nhận.

Tư thái của Mộ Dung Dạ bây giờ sao có thể gọi là tư thái uy nghi, hăng hái của một bậc Tân Đế , rõ ràng so với những kẻ say còn không bằng.

Hắn “vô tư”, tê liệt mà ngã xuống mặt đất, thần sắc cực kì chập chờn .

Lãnh Vô Tâm không để ý đến việc các đại thần, cùng bọn thái giám nghĩ như thế nào. Trong lòng nàng, chỉ cần Mộ Dung Dạ hiện tại còn sống sót là được, về phần hắn thân là hoàng đế mà mặt mũi lại ..., hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của nàng.

Cho nên, nàng mặc cho cửa cung điện cứ thế mà mở rộng ra.

Con người Mộ Dung Dạ híp lại, mấy ngày rồi hắn không có nhìn thấy ánh sáng, hôm nay thế nhưng lại phải đối mặt với luồng sáng mạnh như vậy, ánh mắt có chút không thể chịu nổi.

Cho dù là như vậy.

Nhưng hắn vẫn không muốn nhắm mắt lại.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ đang đứng ở nơi ngược sáng kia.

Dung mạo của người thiếu nữ ấy, vẫn giống hệt lúc lần đầu hắn gặp gỡ nàng.

Không kinh diễm.

Vậy mà từ chỗ sâu trong tâm hấn bắt đầu rung động.

Cũng là cô gái xem việc giết người là một chuyện đương nhiên, sau khi giết đôi mắt nàng lại còn vẫn trong suốt như vậy, không chút hối hận.

Huyết tiêu ngày hôm đó, so với bất kì thứ gì vào ngày ấy còn chói mắt hơn.

Sau, liền trực tiếp đâm vào trái tim cô gái sắp trở thành phi tử của hấn.

Hấn hận.

Hận đến mức cắn răng nghiêng lợi!

Hấn hận huyết mạch nghịch lưu của nàng ta! Nhưng, hấn rõ ràng hiểu, việc hấn cầm giữ thiếu nữ này hoàn toàn không thể. Vạn dặm giang sơn cùng Bạch Cốt hồng nhan (người con gái đẹp như Bạch Cốt Tinh).

Mỗi đế vương đều phải trải qua một sự lựa chọn.

Hấn đã trải qua, so với bất kỳ một đế vương nào còn phải nhanh hơn, còn phải quyết tuyệt* hơn.

(*) : dứt khoát

Thời gian bốn ngày nay đã đủ.

Hấn rốt cục đã lựa chọn giang sơn.

(Để các nàng dễ hiểu hơn, theo ta nghĩ, ý của tác giả muốn nói là Mộ Dung Dạ vì biết mình không đấu lại Lãnh Vô Tâm cho nên hấn không dám quyết đấu cùng nàng để trả thù cho Lãnh U Nguyệt vì như thế hấn sẽ chết, đồng nghĩa với việc hấn sẽ mất giang sơn vào tay của hoàng hậu là Lãnh Vô tâm)

Vì vậy, hấn hận mình.

Hận tại sao mình chọn giang sơn? Tại sao không dám dứt khoát lựa chọn vì Lãnh U Nguyệt mà báo thù?

Hấn từ đầu đến cuối không cách nào đổi mặt, lý do không phải là ở Lãnh Vô Tâm, mà là ở hấn, là bản chất của hấn. Là bản chất ảm núp rất sâu trong hấn.

Là bản chất của hấn!

Lãnh Vô Tâm đột nhiên hành động, nàng giơ cao bàn tay lên.

‘ Chát ——’

Thanh âm giòn nhẹ, vang vọng khắp đại điện, cũng vang vọng trong tâm trí của mỗi người.

Gương mặt của Mộ Dung Dạ chợt sưng lên.

Sưng đỏ đến mức dọa người.

Lãnh Vô Tâm không nói gì, trực tiếp xoay người rời đi!

Không có chút ý định ở lại.

Nàng đột nhiên không muốn cứu một người như vậy. Cho dù là canh bạc đánh cuộc của nàng thua, nàng cũng không muốn cứu hấn. Với thân sắc vừa nảy của Mộ Dung Dạ, về căn bản hấn đã buông thả cho chính bản thân mình.

Hấn không có cách nào đối mặt với sự hèn nhát của bản thân .

So với việc hấn không thể báo thù mà uất ức, thì sự hèn nhát của hấn, càng tệ hại hơn!

Thứ gì có thể gây khó khăn cho bóng tối?

Là mình ở trong lòng bóng tối.

Coi như nàng hiện tại cứu hấn, cho hấn một tín niệm (niềm tin).

Coi như nàng nói nếu là hấn là một người đàn ông, thì nên đứng lên, sau đó báo thù.

Nhưng như vậy Mộ Dung Dạ dù là sống thì vẫn không đứng lên được.

Thứ hấn cần đối mặt là chính bản thân mình, là linh hồn đang thối nát từ sâu trong tâm hấn.

Cho nên, nàng rời đi, không có chút muốn ở lại.

Bởi vì, thứ người như thế, cho dù là nàng đi nữa, cũng không cứu được!

Thiếu nữ sai bước rời đi, cho đến khi bóng dáng (bóng dáng) từ từ biến mất ở tại cung đình .

Mọi người vẫn còn khiếp sợ, còn chưa kịp thu hồi lý trí.

Bọn họ cho là nàng sẽ khuyên can? Bọn họ cho là nàng sẽ nhẹ nhàng, dịu dàng? Cho dù không phải là nàng không ôn nhu đi nữa thì hấn cũng sẽ cho Tân Đề một lời khích lệ? Nhưng lại là không có gì cả.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Trận khuyên can này của hoàng hậu, làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được, hoàn toàn không nghĩ qua.

Đây coi là cái gì?

Một bạt tai.

Sau khi cho một bạt tai, nàng cái gì cũng không nói mà rời đi?

Đây là khuyên can sao?

Mọi người đưa ánh mắt lần nữa tập trung trên người đế vương của bọn hấn. Vậy mà, cảnh tượng đập vào mắt họ, lại thêm làm cho mọi người càng hóa đá.

Mộ Dung Dạ đã đứng dậy.

Chẳng biết lúc nào để cho bọn nô tỳ đã nối đuôi nhau vào dọn dẹp cùng rửa mặt cho hấn.

Hành động này của hoàng đế.

Đã bắt đầu khiến cho hấn vào giờ khắc này trở thành một con người bí hiểm, không thể lường trước.....

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bỏ Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gặp lại mỹ thiếu niên thần bí

Còn về Lãnh Vô Tâm, thì nàng vẫn chẳng để ý gì đến cách nhìn của mọi người sau này về nàng, vẫn thoải mái phóng mình ra ngoài

Nếu như người giang hồ nhìn thấy bộ pháp này, nhất định sẽ kinh diễm tới cùng.

Đấy chính là thể khinh công đã thất truyền từ lâu ‘Đạp Tuyệt Vô Ngân’.

Khinh công này, chỉ có nàng - Lãnh Vô Tâm tại sườn đồi Lưu Nguyệt học viện đã sử dụng qua.

"Rốt cuộc đã tìm được người!"

Mọi thứ khi này vẫn còn bình tĩnh, không chút tiếng động

Vậy mà, thanh âm sau lưng nàng đã cắt đứt chúng.

Lãnh Vô Tâm không quay đầu lại, Huyết Tiêu trong tay nàng đã xuất thủ, nàng quý dị mà thay đổi thân thủ, sau một khắc, Lãnh Vô Tâm đã đứng đối diện với thiếu niên.

Trọn bộ động tác này đều rất nước chảy mây trôi, hoàn toàn không cho người ta bất kỳ cơ hội đánh lên nào.

Lạnh lùng cau mày. Lãnh Vô Tâm có chút tức giận.

Khoảng cách gần như vậy, vậy mà nàng cứ nhiên không hề phát hiện ra sự tồn tại của đối phương. Không thể không nói, đây là một thất sách lớn. Nếu như thiếu niên này không lên tiếng, mà là trực tiếp xuất thủ, vậy thì chắc chắn nàng sẽ bị thương tổn ?

Không phải là chết.

Mà là bị thương.

Lãnh Vô Tâm có cái tự tin này.

Coi như thiếu niên trực tiếp đánh lên nàng, nàng cũng có thể ứng phó, chẳng qua là việc bị thương có thể khó tránh khỏi.

Sau khi xác định thiếu niên kia không có ác ý, Lãnh Vô Tâm để xuống Huyết Tiêu, nhưng bây giờ nàng có chút không muốn nhìn thấy đôi mắt trong suốt như Tiểu Cầu trông thấy thức ăn ngon của hắn.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi ấy, có lông mi thật dài hơi nhếch lên, da thịt trắng mềm. Nón nà, đôi môi phơn nộn nhưng có chút rách nát. Thiếu niên cong lên đôi chân mày đẹp mắt, như muốn chống lại ánh mắt Lãnh Vô Tâm, ánh trắng khúc xạ lên con ngươi màu tím hiếm thấy.

Không giống với tính cách thẳng thắn, lại có chút khó nắm bắt của Mộ Dung Dạ, không giống với Nam Cung Vô Thương thần bí mà mỉa mai. Thiếu niên này, có vẻ đẹp tinh tế, khéo léo của một đứa trẻ con lại sạch sẽ đến mức rối rắm.

Một thân tử y*, cùng màu với đôi mắt, càng làm tôn thêm vẻ đẹp cùng thứ ánh sáng phát ra từ thiếu niên. Rất động lòng người.

(*) : áo tím

Được rồi, mặc dù không muốn thừa nhận.

Nhưng là không thể không nói.

Thiếu niên này, là người duy nhất khiến cho nàng từ trong đáy lòng không có cách nào sinh ra ý đề phòng.

Cái gì cũng có thể gạt người.

Nhưng là ánh mắt chắc là sẽ không gạt con người.

Coi như là giới nguy trang như Nam Cung Vô Thương, nhưng hắn cũng không cách nào che giấu tâm tình từ sâu trong ánh mắt. Chẳng qua là, con người của Nam Cung Vô Thương tràn đầy lớp sương mù thâm trầm, làm cho người ta nhìn không rõ thôi.

Mà đôi mắt của thiếu niên, thuần túy không có bất kỳ tạp chất nào.

Người như vậy a, thật là rất may mắn cùng tốt đẹp.

Không thể làm cho người ta có ý muốn hủy diệt hắn.

"Rốt cuộc tìm được người. Ô ô ô •••••"

Thiếu niên đột nhiên nhào tới bên Lãnh Vô Tâm, trong nháy mắt hắn đã ở trên người thiếu nữ, hắn gắt gao ôm lấy không buông tay. Phảng phất như không hề cảm giác được thân thể của người thiếu nữ ấy đã lập tức trở nên cứng ngắt.

Trong hai kiếp này của nàng, vốn vẫn chưa có người nào dám đến gần nàng như thế.

Người bình thường, nếu không phải bị khí chất lạnh như băng phát ra từ thân nàng làm cho khiếp sợ, thì cũng chính là bị cách nàng giết người mà sợ hãi. Người duy nhất dám đến gần nàng vốn chỉ có hai người, Hàn Phi cùng Nam Cung Vô Thương. Còn những kẻ có mục đích mà tới tiếp cận nàng, coi như là hắn dám đến gần đi nữa, cũng không dám có loại động tác thân thiện như vậy.

Vậy mà thiếu niên này, lại dám trực tiếp nhào tới trên người nàng.

Hãy còn nhớ, một khắc trước, nàng còn vừa muốn xuất thủ với hắn.

Hơn nữa, câu nói trong miệng hắn vẫn nhắc đi nhắc lại này giờ, đến tột cùng là có ý gì? Ở trong trí nhớ của nàng, tựa hồ chưa từng có một người thiếu niên như vậy xuất hiện.

Nhưng là, vẻ mặt của người thiếu niên này trông không giống như là giả tạo. Biểu tình của hắn rõ ràng là đang muốn nói cho nàng biết, bọn họ có quen biết .

Lãnh Vô Tâm liều mạng đè nén xuống nghi ngờ trong lòng. Lãnh mạc (hờ hững) mà đẩy ra thiếu niên.

"Ta không biết người." (trong convert chỉ ghi "không biết" nhưng ta nghĩ nên edit như vậy thì hay hơn)

“Ta không biết ngươi”, ba chữ* vừa được nói ra.

(*) : chữ “không biết” trong tiếng hoa gồm ba chữ “bất nhận thức” (“不认识.”)

Biểu tình đầu tiên của thiếu niên là ngẩn người, rồi bỗng nhiên lộ ra thần thái bi thương như muốn chết. Bộ dáng vốn tinh xảo đặc sắc của hắn cứ như vậy mà bị những giọt nước mắt giàn giụa phủ lên, càng làm cho người ta đột nhiên sinh ra loại cảm giác đau lòng.

Lãnh Vô Tâm hơi có chút mất tự nhiên, không muốn nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Nàng không muốn đối diện với cái ánh nhìn chỉ trích của người thiếu niên kia.

"Sur ty, chúng ta có quen biết."

Ý vị mười phần là muốn lên án.

Sur ty ——

Sur ty ——

Lãnh Vô Tâm khẽ nhú mày, trong đầu tựa hồ thoáng qua một đoạn kí ức ngắn nhỏ nhất.

Vào canh tư buổi sáng, sườn đồi, xích sắt, mỹ thiếu niên quý dị mỹ thiếu niên. Tỷ thí.

Liên tiếp những hình ảnh từ từ xuất hiện ở trong đầu nàng.

Chợt chống lại ánh mắt của thiếu niên, khẩu khí của Vô Tâm lạnh đi không ít: "Nguyên lai là ngươi."

Nguyên lai là người của Lưu Nguyệt học viện.

Ở nơi này, lại trong lúc mấu chốt, người của Lưu Nguyệt học viện lại đi theo nàng, mục đích hẳn là không đơn giản? Theo bản năng cảnh giác của riêng mình, Huyết Tiêu trong tay nàng càng được nắm chặt hơn.

Thiếu niên này chính là Lạc Hàn Y chủ nhân của Mai Quán.

Lạc Hàn Y si mê võ học, người tại Lưu Nguyệt học viện đều biết, thậm chí người trong thiên hạ cũng biết chuyện tình này. Lạc Hàn Y đứng ở vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng 4 cao thủ tại học viện, về phương diện võ học vốn đã có thiên phú không ai bằng.

Hôm đó ở sườn đồi lúc hắn vô ý gặp được Lãnh Vô Tâm, hắn đã dốc sức đánh một trận với nàng nhưng vẫn không có biện pháp đánh lại dù chỉ một chiêu. Trước đây, thì không cần phải nói, hắn vốn chưa từng thua ai, nhưng giờ lại bại trận dưới tay nàng. Không giống với Nam Cung Vô Thương thần bí khó lường, hay Mộ Dung Dạ kiều ngạo. Lạc Hàn Y nổi danh với việc bất khả chiến bại thể nhưng . . .

Mỗi một lần hắn thua, hắn cũng sẽ tiếp tục khiêu chiến đối thủ mạnh hơn kia. Sau đó tại mỗi lần thua, hắn cũng sẽ dần tích lũy kinh nghiệm, vẫn dây dưa khiêu chiến cho đến khi đánh thắng người kia mới thôi.

Đây là lẽ thường, ai cũng biết.

Đại khái là bởi vì Lãnh Vô Tâm quá ít xuất cốc, nên đối với những chuyện lạ kì quái trên giang hồ, nàng không biết hết được.

Lần này, đánh bại hắn là Lãnh Vô Tâm.

Vậy mà, Lãnh Vô Tâm lại bởi vì chuyện của Hàn Phi mà đột nhiên rời đi, nhanh đến mức để cho hắn ứng phó không kịp. Rồi sau đó, bởi vì hành trình của Lãnh Vô Tâm thực sự quá mơ hồ, cho đến khi tiên đế Hợp Quốc lưu lại di chiếu để công bố thiên hạ, hắn mới biết nàng sắp trở lại, rồi hằng đêm đến hoàng cung, xuất chiêu “ôm cây đợi thỏ”. Vì thế mới có một màn kia.

Lạc Hàn Y đối với phản ứng của Lãnh Vô Tâm có chút kinh ngạc, nhưng là cũng may, trời sinh hắn có tính đơn thuần, cho nên cũng không để ý gì mấy.

"Sur ty, ngươi cũng nên tới tham gia Đại Hội Lưu Nguyệt đi? Nếu được chúng ta đi cùng nhau?"

Hắn bắn khoả, vụn vụn hai tay.

Quá mức đơn thuần, làm cho Lãnh Vô Tâm mới vừa rồi còn phát ra vẻ đề phòng, muốn có địch ý với hắn, giờ lại không biết làm sao.

Rốt cuộc người thiếu niên này . . .

Tận trong đáy lòng Lãnh Vô Tâm khẽ thở dài.

Thôi cũng coi như là nàng gặp xui vậy.

Bởi vì cách thức xuất chiêu của Lạc Hàn Y cực kì nhỏ nhất, Lãnh Vô Tâm ngằm cho phép hắn đi theo nàng.

Nếu Lạc Hàn Y giống như Nam Cung Vô Thương hoàn mỹ đến mức không tỳ vết, như vậy thì Vô Tâm tuyệt đối sẽ không ngằm cho phép hắn đi theo.

"Sur tỷ, khinh công người sử dụng có phải chính là Đạp Tuyết Vô Ngân vốn đã thất truyền hay không?"

"Sur tỷ, ta nghe hội sư phó nói người là đệ tử của quý y Hàn Phi?"

"Sur tỷ, người thật sẽ gả cho Mộ Dung Dạ sao?"

"Sur tỷ, Tam Quan của Lưu Nguyệt học viện người làm sao vượt qua được?"

"Sur tỷ"

"Sur tỷ"

"Sur tỷ"

Nàng vốn có thể chạy như bay, nhưng giờ đây lại có một kẻ không biết sống chết gì mà đi theo nàng, khiến cho con đường yên lặng, tĩnh mịch thường ngày của nàng giờ đây đã không còn nữa

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyết Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mỹ nhân đệ nhất võ lâm

Đến thị trấn gần nhất, Lãnh Vô Tâm mua hai con ngựa.

Lạc Hàn Y rất tự giác dắt đi một.

Khóe miệng vẫn còn mang theo nụ cười thuần túy, ấm áp, khiến cho không ít thiếu nữ phải mờ to con mắt mà nhìn.

Dĩ nhiên, Lãnh Vô Tâm cảm thấy, nếu như ánh mắt kia không có tùy tiện cất lời của nàng, thì càng thêm đẹp. May là vì nhiều ánh mắt ngược nhìn hắn như vậy, cho nên ai đó, không để ý.

Khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo, lần nữa quay lại, rồi đôi môi hắn hé mở.

"Sur tỷ."

Khóe miệng Lãnh Vô Tâm không chút gì như muốn co giật, đáp lại.

Hiện tại thứ nàng sợ nhất phải nghe thấy, đại khái chính là hai chữ này.

Đường xá không phải là thật yên tĩnh, nhưng là cũng không ồn ã như vậy .

Tại thế kỷ 21 mọi người thường nói một nữ nhân tương đương với năm trăm con vịt. Hiện tại nàng thật muốn thay đổi sửa lại, một Lạc Hàn Y, tương đương với một vạn con vịt.

Phim truyền hình không phải từng chiếu, đối với những người đam mê võ học, không phải chỉ nên say mê với võ học sao? Lúc nào thì, lại bắt đầu kiêm chức tra hộ khẩu?

Vậy mà, trong lòng Lãnh Vô Tâm tuy đã “bách chuyển ngàn dài*”, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như nước. Dù sao Lãnh Vô Tâm, tại thế kỷ hai mươi mốt, vẫn là một Hắc Vương, nếu tâm tình nàng đơn giản có thể liên hiện ra ở trên mặt, nàng đã phải chết hàng trăm lần rồi, làm sao có thể trở về mà đứng đây chứ. Lâm Dong Bình (kẻ giết thuê), khóa học đầu tiên của nàng chính là ẩn nấp chính bản thân mình.

(*) : bực bội, rồi rầm

Không có ai có thể so với Lãnh Vô Tâm còn có thể ẩn nấp bản thân hơn.

Bởi vì, dù thế nào, cả một đời, bọn ta chỉ có hai vẻ mặt.

Một tàn nhẫn, một là mỉm cười.

Mỉm cười cũng là tàn nhẫn, tàn nhẫn cũng là mỉm cười. Cho nên, ở trên mặt nàng, những biểu hiện còn lại không phải là vẻ mặt, nếu có cũng chỉ là thuộc về hai vẻ mặt trên?

"Sur tý."

"Sur tý."

"Sur tý."

Lãnh Vô Tâm rốt cục không nhìn được liếc hắt một cái.

"Chuyện gì?"

Âm điệu trong trẻo lạnh lùng, hơi khàn khàn.

Lạc Hàn Y nghe Lãnh Vô Tâm trả lời, hiển nhiên có chút “thụ sủng nhược kinh*”.

(*) : được thương mà sợ hãi

Mấy ngày nay, vẫn chỉ một mình hắt tự độc thoại, Lãnh Vô Tâm từ đầu đến cuối không trả lời hắt. Hắt nguyên tưởng rằng, Lãnh Vô Tâm sẽ không để ý tới hắt, hiện tại nàng đột nhiên trả lời, hắt thế nào lại không kinh ngạc.

Ánh mắt xinh đẹp như hắc bảo thạch, lại giống như trăng lưỡi liềm, nụ cười lộ ra má lúm đồng tiền nơi má trái. Chiếc Tờ Sam* của thiếu niên tung bay, giờ khắc này cực kì đẹp tới mức quái lạ.

(*) : áo ngoài màu tím thông

Người tại trần nhỏ không tự chủ dừng bước lại, nguyên nhân khiến họ nghi chân chính là người thiếu niên này.

Bọn họ chưa từng gặp qua một thiếu niên nào như thế, chưa bao giờ biết con người có thể đẹp tới mức này, chưa từng có cảm thấy thuần túy như vậy cũng có thể làm cho con người ta trầm luân.

Hơi thở thuần khiết.

Đối với những người chỉ sống bằng cách mưu sinh mỗi ngày, thì đó chính là một sự giúp đỡ, cứu nguy.

Hàn Lạc Y hiển nhiên không biết nụ cười ấy mà lực đến thế.

Trong con người đang cong lên của hắt chỉ có người thiếu nữ trong trẻo, lạnh lùng kia.

Không có bất kỳ biểu tình nào, thiếu nữ ấy vẫn chỉ lạnh lùng.

Hắt cũng chỉ như những người dừng chân ngắm nhìn hắt kia, trong con người vẫn chỉ có mỗi hình bóng của người thiếu nữ ấy, chút gọn sóng có chút không hợp với con người ấy, nhưng nhìn xem bên trong lại như ẩn như hiện một nụ cười.

Vì vậy, nụ cười hắt càng long trọng.

Bóng dáng trong con người cũng long trọng thoáng cười châm biếm.

Nhìn một chút

Vẫn nhìn nhìn hắt cười như một đứa trẻ.

"Sur tý."

Lãnh Vô Tâm chú ý tới động tác của hắt, khẽ nhún mi.

"Ừ."

"Người khi này nghe thấy ta đang nói cái gì sao?"

Hàn Lạc Y đột nhiên hỏi.

Lãnh Vô Tâm ngó ngàng.

Khóe miệng rốt cục kéo ra một khoảng.

Không phải là nàng không có cười qua.

Ngược lại .

Lãnh Vô Tâm thường cười.

Đột nhiên gặp phải biến cố khi xuyên qua đến cổ đại nàng cười, nhìn thấy nơi nơi tràn đầy máu tươi nàng cười, gặp gỡ Nam Cung Vô Thương nàng cười, sáu năm gian khổ học võ nàng cười, vì danh nghĩa của mẫu thân của cô thân thể này mà báo thù nàng cười, giễu cợt thất bại của bản thân nàng cười nàng cười quá nhiều, nhiều đến làm cho người ta đếm không hết.

Vậy mà, trong trí nhớ của nàng.

Nụ cười kia mơ hồ không rõ.

Nụ cười kia là băng tuyết sơ tan ra phong hoa. (núi băng tan, hoa nở)

Phong hoa tuyết đại.

So với bất kỳ cô gái nào vẫn đẹp hơn.

Lãnh Vô Tâm cười, cười sự ngu dốt của Hàn Lạc Y. Hỏi nàng có nghe hán cầu nhậu hay không sao? Làm sao có thể không có nghe thấy? Hán vẫn không ngừng nói, coi như nàng không muốn nghe, cũng phải nghe thấy.

Nàng cũng không phải là người điếc.

"Người nói, đại hội Lưu Nguyệt lần này, giang hồ đệ nhất mỹ nhân cũng sẽ tham gia." Giang hồ đệ nhất mỹ nhân, Lãnh Vô Tâm nói không thêm để ý chút nào. Mỹ nhân hay không, cùng nàng có quan hệ gì cơ chứ? Nếu là đệ nhất cao thủ giang hồ, nàng có lẽ sẽ để ý một chút.

Dù sao, chức mình chủ võ lâm lần này, vô luận như thế nào nàng cũng muốn lấy!

"Đúng, ta đã nói nói mỹ nhân đệ nhất giang hồ sẽ tham gia."

Lạc Hàn Y có phần như đang nhảy nhót.

Lãnh Vô Tâm thế nhưng lại nghe lời hán nói.

Hơn nữa còn trả lời.

Mặt hán tràn đầy ý cười, càng làm nền tôn lên nụ cười đích thực khó thấy của Lãnh Vô Tâm, hai thứ này hợp lại với nhau, càng khiến cho “chúng” tăng thêm sức mạnh.

"Giang hồ đệ nhất mỹ nhân, trước đây vẫn luôn là truyền thuyết. Nhưng nghe nói nàng là muội muội của một trong Bộ Tam Công Tử - Bách Dao. Được Bách Dao cưng chiều đến tận trời. Tại lần đại hội võ lâm trước, nàng ta đã dâng lên một điệu múa, hoàn hảo đến kinh diễm. Sau ngày đó, cái tên Bách Lưu Ly liền được thiên hạ biết đến. Gia thế ngạo nghễ, cộng thêm dung mạo tuyệt sắc. Dĩ nhiên là liền được thiên hạ theo đuổi cùng thời phong, sau lại, không biết như thế nào, nàng lại được mọi người ngầm tôn vinh là – Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân. Cũng ngầm nghĩ nàng là khách quý được mời đến để làm khai lễ của đại hội võ lâm."

Lạc Hàn Y rõ ràng là vì Lãnh Vô Tâm mà giải thích.

Lãnh Vô Tâm vốn là cũng không thêm để ý, khi nghe thấy hai chữ Bách Dao thì ruột cuộc lại lỏng tai mà lắng nghe.

Thấy trong mắt nàng có ý nghiêm túc, Lạc Hàn Y cũng thu hồi vẻ quá hưng phấn vừa rồi, sau liền đem một ý nghĩ của mình vào trong.

"Sur tỷ, ta đã từng nghe qua danh tiếng của đệ nhất mỹ nhân giang hồ - Bách Lưu Ly, bắt quá không biết đại hội lần này gia tộc họ Bách Lý có tham gia, hay hành động gì không!?. Bách Lưu Ly mặc dù là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, nhưng tính khí dù gì vẫn khá được nuông chiều, quan trọng hơn người nuông chiều nàng lại cực kì đáng xem." Dừng một chút, hán suy nghĩ một thoáng: "Hình như Bách Lưu Ly cùng sư huynh Vô Thương có quen biết."

Con người Lãnh Vô Tâm chợt lóe.

Nam Cung Vô Thương cùng gia tộc Bách Lý tất nhiên là có quan hệ, không cần Lạc Hàn Y nói, nàng cũng biết. Hơn nữa quan hệ còn không tầm thường, nếu không, Nam Cung Vô Thương cũng tuyệt đối không có can đảm lấy thân phận Bách Dao ở bên người nàng sáu năm. Ngay cả quý y Hàn Phi, hán cũng có thể lừa gạt được, nói như vậy gia tộc Bách Lý cũng mất không ít thù đoạn.

Bách Lưu Ly, Nam Cung Vô Thương

Nam Cung Vô Thương nếu là hoàng đế Nam Quốc*, như vậy gia tộc Bách Lý phải giúp đỡ hán cũng là một điều tất nhiên.

(*) : (lời editor – coi bộ lý do mà Vô Thương gọi Vô Tâm là điện hạ, không phải như cách suy nghĩ của ta cùng với các nàng cùng với lối suy nghĩ của hai

người hộ vệ của Vô Thương như ở trong chương trước, có lẽ chúng ta còn phải theo dõi chuyện tiếp mới biết ^^, nhưng theo ta nghĩ lý do mà Vô Thương gọi Vô Tâm là “điện hạ” là vì dù gì Vô Tâm cũng có thể là người thừa kế ngai vị của Thiên La Quốc --> nàng là nữ vương --> gọi là điện hạ cũng không sai, còn các nàng thì nghĩ sao)

Danh tiếng của Bách Lư Ly lớn như vậy là vì nguyên do gì.

Là vì vị trí Nam Quốc Hoàng Hậu sao?

Muốn lập công thật nhiều để làm vững chắc vị trí của nữ nhi bọn họ?

Phương pháp của gia tộc Bách Lý cũng không phải là sai, chỉ tiếc là không thể suy chuyển được Nam Cung Vô Thương. Nam Cung Vô Thương sợ là đã sớm phát hiện cái chủ ý này, cũng căn bản không có ý đáp lại.

Lãnh Vô Tâm đột nhiên có loại cảm giác buồn cười.

Giữa cợt cong lên khóe miệng: "Là tương đối quen thuộc, bất quá lập tức liền sẽ không quen."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bảo người cút

Đúng, lập tức liền không quen. Đại hội võ lâm ba năm một lần, thì làm sao có thể thiếu những nhân vật hùng mạnh, tài năng trong chốn giang hồ? Mật thám thì càng không thể thiếu, hần thân là người hoàng tộc!?, chỉ sợ là không thể, cũng như không dám cùng một cô gái tỏ ra quá mức quen thuộc? Hoặc là, nếu thật hần có thể làm như vậy, vậy thì hần rõ là mượn đao giết người giải quyết Bách Lư Ly, để cho mơ ước của gia tộc Bách Lý thất bại.

Đáng tiếc, Nam Cung Vô Thương hần sẽ không nỡ dùng chiêu này, con cờ ấy vẫn còn giá trị.

Nhưng còn có một loại khả năng có thể không đáng kể!

"Không quen? Sư tỷ?" Lạc Hàn Y có chút không hiểu được.

Con người màu tím khúc xạ ánh mặt trời, chột lóe lên một thứ ánh sáng, giống như một loại đá thạch anh.

Ánh mắt hần hơi nghi vấn, nhưng tuyệt đối đẹp đẽ không chút bụi trần, như khí chất của loại đá thủy tinh, khiến cho không biết bao nhiêu thiếu nữ trên đường phải thần hồn điên đảo.

Nhưng bản thân hần, nửa điểm cũng không để ý, thật nhanh đuổi theo người đã không chịu nổi bản chất của hần mà xoay người bước đi - Lãnh Vô Tâm.

"Sư tỷ"

"Sư tỷ"

"Sư tỷ, chờ ta một chút."

Lam y* tung bay, giống như cánh chim Ưng hùng mạnh, quyết không có nửa điểm dừng lại. Lãnh Vô Tâm tự động tạo nên một bức tường thành ảo ngăn cản kẻ đang vội vàng chạy tới bên người nàng - người thiếu niên đang cầu nhau, luyến thoắng không ngừng.

(*) : áo màu tím

"Sư tỷ, tại sao sẽ phải ‘lập tức không quen’?"

"Sư tỷ, chúng ta có thể từ từ trở về không?."

"Sư tỷ, thật lâu rồi chúng ta không so chiêu nào đấy?"

"....."

Hai người đã đi càng lúc càng xa, thật xa, nhưng tựa hồ người đi đường còn có thể nghe được thanh âm người thiếu niên gọi sư tỷ.

Thời điểm đi tới Lưu Nguyệt học viện, đã là chạng vạng tối, dọc đường Lạc Hàn Y đã sớm gửi đi tin tức, để cho người Lưu Nguyệt học viện biết được Lãnh Vô Tâm sắp trở về.

Đây là lần thứ hai nàng đi vào Lưu Nguyệt học viện, cũng là lần đầu tiên Lãnh Vô Tâm lần trở về nơi đây.

Là chủ nhân Đào Uyển (Quán), theo lệ thường Lưu Nguyệt học viện phải phái người tiếp đãi .

Hướng chỉ bên người nàng còn có chủ nhân của Mai Uyển?

Tại Đình Đài Lầu các, hoa đào bay đầy trời, đi qua khu rừng đầy sương, liền nhìn thấy một cảnh tượng đẹp, không thể không nói, cảnh tượng như vậy, vô luận là người nào khi nhìn thấy cũng khó tránh khỏi một phen rung động

Thời điểm Lãnh Vô Tâm cùng Lạc Hàn Y tới nơi, trước cổng học viện đã có không ít người đứng chờ.

Đã gặp, nhưng chưa từng thấy qua .

Hoặc ưu nhã, hoặc xinh đẹp, hoặc hung hãn, đầy những nam nam nữ nữ trong nháy mắt liền chú ý tới bọn họ.

Lãnh Vô Tâm đương nhiên không để ý tới ánh mắt của bọn họ, còn toàn bộ lực chú ý của Lạc Hàn Y cũng chỉ chuyên chú ở trên người thiếu nữ bên cạnh, cho nên cũng coi như không thêm để ý.

"Sur tỷ, nếu chúng ta được phân thành một tổ thì tốt."

"Sur tỷ, nếu như người cùng người đối chiến, chính là ta, vậy người có thể hạ thủ lưu tình hay không ha?"

"Sur tỷ"

Gân xanh liền co quắp, nổi đầy trên trán Lãnh Vô Tâm, bất quá mặt nàng đã được mạn che lại, không người nào phát giác.

"Sur tỷ, người tại sao không lấy xuống cái mạn che mặt?"

Mặc dù là mê võ nghệ, cực kì si mê võ học, nhưng Lạc Hàn Y rất ít tiếp xúc với người ngoài.

Rất đơn giản, người có thể tiếp xúc với hắn, chỉ có thể là người đã đánh bại hắn. Những năm gần đây, người có thể đánh bại hắn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trừ công tử Vô Thương, cơ hồ không còn ai.

Cho nên, người trong giang hồ cũng ít khi nhìn thấy Lạc Hàn Y .

Chuyện về hắn, đại khái cũng chỉ dừng lại ở các tin đồn, cùng “truyền thuyết”.

Trong truyền thuyết, một thân Tử Y khuynh thành là thật, con người trong suốt cũng là thật. Chẳng qua vẻ cao ngạo không chút kèm chế, thì ngược lại chẳng ai biết, một chút cũng không.

Nếu không phải đã sớm biết được thiếu niên trước mắt chính là Lạc Hàn Y..., chỉ sợ đánh chết bọn họ cũng không nguyện ý tin tưởng, cao thủ hạng nhất như hắn, cư nhiên sẽ có tính tình như vậy.

Quá

Nói như thế nào đây?

Lạc Hàn Y không sợ chết tiếp tục.

"Sur tỷ, gương mặt người dưới lớp che mạn tuyệt không xấu xí đâu."

"Sur tỷ"

Lãnh Vô Tâm cau mày, rốt cục nhẫn nại không được mở miệng.

"Câm miệng!"

Vẫn bị coi như bối cảnh (không tồn tại), mọi người sững sờ.

Bọn họ không biết Lãnh Vô Tâm đến tới cùng là người phương nào, nhưng còn Lạc Hàn Y, bọn họ biết.

Trong thiên hạ nổi tiếng nhất chính là Tam công tử, trong võ lâm nổi tiếng nhất chính bộ tứ chủ nhân của Tử Uyển Lưu Nguyệt học viện.

Là chủ nhân Mai Uyển, Lạc Hàn Y là đệ nhất cao thủ trong những người trẻ tuổi nhất. Nếu ở hiện đại mà nói, hắn chính là thần tượng của giới trẻ.

Lạc Hàn Y vẫn làm như không nghe thấy, tiếp tục dây dưa Lãnh Vô Tâm, mà tại bên kia, những tiểu đồng đã chuẩn bị xong việc nghênh tiếp bọn họ đang ngây ngốc đứng ở một bên, không dám tiến lên.

Một đám nhân sĩ giang hồ đang trợn to mắt mà nhìn, bề ngoài thì bình thản nhưng trong lòng thì lao đảo, chấn động một hồi.

Tình cảnh như thế, vẫn tiếp tục cho đến khi một cỗ xe ngựa xuất hiện.

Chính xác mà nói.

Phải là một người một xe xuất hiện.

Xe ngựa rất giản dị, hoa văn điêu khắc cũng đơn giản, màn xe thêu hình hoa Bạch Lan, che phủ khung cảnh bên trong. Cũng không có người lái, nhưng bước chân của ngựa hoàn toàn không chút loạn, vẫn đi theo một đường thẳng đứng.

Bốn phía an tĩnh.

Trong giây lát lại như muốn ồn ào và nổ tung.

"Là Đệ Nhất Mỹ Nhân!"

"Hương Xa Bảo Mã."

"Là Bách công tử, là một trong bộ Tam công tử của nhà họ Bách Lý, cuối cùng ta đã có thể gặp được, lần sau khi cùng bọn kia khoác lác ta nhất định phải nói ra, khiến cho bọn họ phải hăm mộ chết đi!"

"Đúng vậy a, không uống công chúng ta tới đây sớm một chút. Không những gặp được chủ nhân của Mai Uyển, còn có cơ hội nhìn thấy Bách công tử cùng giang hồ đệ nhất mỹ nhân, "

Lạc Hàn Y khó có thể bình thản lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về hướng xe ngựa .

Lãnh Vô Tâm cũng nhìn theo ánh mắt của mọi người

Nam tử tuấn mỹ như một đợt sóng lớn. Ước chừng chừng hai mươi tuổi, một bộ tay áo lễ phục được tạo thành bởi những sợi tơ Thiên Tằm, màu đỏ khi ở trên người hẳn chẳng những không hiện ra khí tức của nữ nhi. Ngược lại càng khiến hắn thêm phần tuấn mỹ —— thứ làm cho người xem càng không thể dời mắt, chính là đôi mắt của hắn! Một màu lam tinh mịch! Thuần túy không có lấy một tia tạp chất! Cực kỳ giống màu của Thiên Không (bầu trời).

Lãnh Vô Tâm chỉ nhìn một cái, sau liền nghiêng đầu.

Một tạo hình hoàn toàn bất đồng với Nam Cung Vô Thương, mặc dù cũng có thể xem là đẹp, nhưng chẳng qua chỉ là đẹp mà thôi.

Người xung quanh nhanh tránh ra, theo bản năng mà nhường đường cho xe ngựa.

Ý muốn đột ngột dừng lại ở trước mặt Lãnh Vô Tâm cùng Lạc Hàn Y càng thêm rõ ràng.

Gió lạnh lay động lá cây, chập chờn sinh ý

Con ngựa chậm rãi ngưng lại cước bộ, xe ngựa phía sau cũng dừng lại.

Bách Dao kinh ngạc nhìn thiếu nữ phía trước rõ vẻ không chút nào muốn dời đi, làn váy màu lam, cùng màu với khăn che mặt, khiến cho nàng trở nên cực kì hư vô, mê ly không rõ.

Thứ hư vô, mơ hồ nhất có thể thấy được chính là đôi mắt bén nhọn, so với nam nhân còn lạnh hơn vài phần, nàng giơ tay hay nhấc chân cũng đã lộ ra tư thái vô định, phong lưu, tiêu sái.

Cực kì kinh diễm——

Bách Dao không nói ra được lời nói biểu lộ cảm giác trong lòng mình.

Ngược nhìn Bách Lưu Ly kiều diễm, rồi nhìn vào Lãnh Vô Tâm

Trong lúc bất chợt cảm thấy vẻ đẹp của Bách Lưu Ly bất quá cũng chỉ là đoá hoa Hồng tươi đẹp, nhưng lại không thừa kế được những chiếc gai sắc nhọn của loài hoa ấy, nàng tuy cũng là tuyệt sắc hiếm có, nhưng dưới đại khí của đoá hoa Mẫu Đơn trước mặt, cũng chỉ có thể thân phục.

Vẻ đẹp của các loài hoa, vốn chính là ở khí chất của chúng.

Mẫu Đơn chính là vua của các loài hoa, trừ vẻ tuyệt diễm của bản thân, nó còn khiến cho người ta cảm giác được khí chất đặc biệt dũng mãnh của chính nó.

Ung dung, lẫm liệt, không thể xâm phạm.

Đó chính là cảm giác bây giờ của mọi người khi nhìn thấy thiếu nữ áo lam.

"Ca, vì sao không đi?"

Sau một hồi lâu trầm mặc, thanh âm ôn nhu bỗng từ trong xe ngựa truyền đến.

Thần sắc của thiếu nữ áo lam không có nửa điểm lay động, phảng phất như nàng hoàn toàn không bị chặn lại đường đi.

"Sự tỷ •••••"

Lạc Hàn Y có chút do dự, sự thật đúng hơn là bọn họ đã chặn đường đi của xe ngựa. Nhưng khi nhìn vào sắc mặt của Lãnh Vô Tâm, dường như, nàng cùng dòng họ Bách Lý có một sự đụng chạm gì đấy?

Lãnh Vô Tâm thật sự đang rất tức giận, nàng hận gia tộc Bách Lý vì họ dám can đảm trợ giúp Nam Cung Vô Thương, dấu điểm nàng tận sáu năm. Sáu năm ấy, khiến cho nàng cảm thấy mình giống như một đứa ngốc, tự mình cho là Nam Cung Vô Thương chính là Bách Dao.

Nàng chưa bao giờ bị người khác lường gạt qua như thế, nói không tức giận đó là không thể nào, hiện nay rốt cục cũng đã gặp được Bách Dao thực sự, nàng tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua cho hắn.

"Ca, chuyện gì xảy ra?"

Trong thanh âm ôn nhu mang theo chút tức giận, người nghe liền hiểu rõ ý của nàng đang muốn bảo người đang đứng trước xe ngựa mau mau tránh ra.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Một người bắt đầu bàn luận.

"Ai biết được?" Tên còn lại nhún vai một cái.

"Người này người nào a?" "Sao lại làm như vậy •••••?"

"Thật đáng ghét!"

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, bọn họ mặc dù đối với thân phận khá ư bí ẩn của Lãnh Vô Tâm có chút kiêng kỵ, nhưng là người giang hồ, ai nấy đều “mau nói mau ngừng*”, trong khoảng thời gian ngắn vốn không thể thay đổi cái thói quen này.

(*) : nói nhanh, làm nhanh

"Cô nương, mắt ngươi mù hay lỗ tai ngươi điếc rồi?"

Rốt cục, một tên lỗ mãng trung niên đứng dậy, run lên bắp thịt của mình. Bề ngoài, giấu cợt nói.

Hắn dĩ nhiên là biết can thiệp vào là không tốt, nhưng cũng phải xem là vì người nào ra mặt chứ?

Giang hồ đệ nhất mỹ nhân cơ đấy .

Nếu diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân thật hoàn mỹ, không chừng Bách Lưu Ly liền coi trọng hắn, đến lúc đó sau một buổi sáng hắn liền trở thành con rể của gia tộc Bách Lý, đệ nhất gia tộc của giang hồ, như thế chẳng phải rất khoái chí ư? Hơn nữa, nhìn sơ qua người thiếu nữ áo lam kia, thì tựa hồ cũng không phải là người trên giang hồ? Về phần Lạc Hàn Y, dưới tình huống này, hắn chắc chắn sẽ không động thủ.

"Cút!"

Một chữ, giống như chủ nhân của nó cực kì bén nhọn.

Đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, mớ hồ lộ ra sát ý.

Sống lưng của Đại Hán không tự chủ phát rét, vẻ phong sương lâu năm trên mặt lộ ra chút đỏ chói, không phải là xấu hổ, là tức giận! Nói giỡn, nếu như hắn bị người thiếu nữ vô danh này trách cứ, sau liền như vậy mà rời đi, thế thì ngày mai hắn cũng không cần lăn lộn giang hồ nữa rồi .

"Ngươi!"

Thanh Lang Nha Bổng trong tay hắn bỗng giơ lên, hướng Lãnh Vô Tâm mà phóng tới.

Lang Nha Bổng dài chừng mười thước, đại khái là do hỗn hợp các kim loại đúc thành, xung quanh Lang Nha Bổng là những chiếc gai đâm sắc bén, một loại vũ khí thâm độc.

Người dùng Lang Nha Bổng không cần tới kĩ xảo nhiều, thứ cần nhất là khí lực. Vóc người Đại Hán này vạm vỡ, cộng thêm tính khí bốc lửa, không sợ chết, nhanh nhẹn, sức lực lại dũng mãnh, ở trên giang hồ lại có chút danh tiếng. Dù gì, cũng chẳng mấy ai muốn trêu chọc tới hắn, dù sao, lợi hại còn sợ vô lại .

Đáng tiếc, Lãnh Vô Tâm chính xác là “muốn chết” .

Hơn nữa, lại không có một ai muốn ngăn cản nàng liều mạng.

"A!"

"Hà ...!"

"Đáng thương!"

"Sao lại hạ độc thủ như vậy!"

"....."

Mọi người cảm khái, trong đáy lòng đã đoán chừng Lãnh Vô Tâm hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ có Lạc Hân Y đang đứng cạnh Lãnh Vô Tâm khẽ cười nhẹ, trong đôi mắt màu tím của hắn tràn đầy hứng thú.

Hắn cao hứng, là bởi vì có thể lại một lần nữa nhìn thấy Lãnh Vô Tâm xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nửa chiêu giết người

Cho dù chỉ là một chiêu, hắn cũng muốn thấy rõ bóng dáng quý mị mà hắn nhìn thấy ngày đó bên sườn đồi.

Vậy mà ——

Ai cũng không lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra!

Lúc Lãnh Vô Tâm sờ lấy Huyết Tiêu chuẩn bị xuất thủ thì thân người Bách Dao chuyển động. Hắn tung người bay vọt tới, đỡ giùm nàng một kích của tên Đại Hán lỗ mãng kia.

Ánh mắt Lãnh Vô Tâm trầm xuống.

Nàng dĩ nhiên có thể thấy rõ được thân pháp của Bách Dao, cũng nhìn ra được với võ công của Bách Dao thì việc chống lại tên lỗ mãng kia tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng lý do nàng nổi giận chính là, Bách Dao đột nhiên chồm vào!

Lui về phía sau nửa bước, Lãnh Vô Tâm né người sang một bên, tay trái đánh ra một chưởng lực, đánh vào sau lưng Bách Dao, vì hắn đang không chút phòng bị, nên liền bị đánh văng ra.

Phi thân bay vòng, dùng ba cước của mình, đá văng Bách Dao ra khỏi sự công kích của Lang Nha Bồng, thay chính bản thân mình vào chỗ hắn.

Bách Dao dùng sức khiến mình chậm dừng lại cách chiếc xe ngựa kia sáu thước.

Mọi người sợ hãi mà thán phục.

Chỉ với thủ pháp đánh nhanh liên tiếp này, đã đủ nhìn ra được, võ công kinh thiên của thiếu nữ áo lam.

Chỉ có một người bức tức nhàu mày.

Mọi người không nhìn thấy, nhưng Lạc Hân Y thì có. Bởi vì Bách Dao rõ là tự mình đa tình, cho nên mới không cho Lãnh Vô Tâm hành động trước, hơn nữa với thủ pháp đánh nhanh khi này, thì cho dù thân pháp Lãnh Vô Tâm quý mị, thì cũng không thể nắm chắc thời cơ mà hành động.

Tình cảnh bây giờ ——

Nếu nàng muốn chế trụ tên lỗ mãng kia, chỉ còn có thể miễn cưỡng!

Một kích của tên lỗ mãng đang giằng dứ đâu chỉ có ngàn cân? Cho dù là hắn đi nữa, cũng không dám nói là mình có thể đón lấy một kích kia mà không bị

thương. So về thể lực, Lãnh Vô Tâm không bằng tên đàn ông kia, nói chi đến việc !

Nhưng mọi thứ đã như vậy, hắc Lãnh Vô Tâm đã sớm nghĩ tới.

Nhưng vì sao nàng lại vô cớ đánh văng Bách Dao, thật không cần bất kì sự trợ giúp nào sao!

Lạc Hàn Y không biết cảm giác của hắc lúc này là gì?

Rung động?

Cảm khái?

Hoặc là những thứ khác?

Song, biến cố kia vẫn còn chưa kết thúc, hoặc là nói, chỉ cần Lãnh Vô Tâm còn đứng ở đây, biến cố kia vẫn mãi không có cách mà kết thúc.

Lang Nha Bồng đột nhiên rơi xuống đầu của thiếu nữ áo lam.

“Keng...”

Bỗng một tiếng động phát ra, tiếng động ấy như đang gõ vào trong lòng người.

Không chỉ mọi người sửng sốt, ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng phải ngây ngẩn.

Nàng vốn đã chuẩn bị xong đề tặng cho tên lỗ mãng này một chiêu, nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất, Lang Nha Bồng tự nhiên rơi xuống!

"Người ngu ngốc đến thế sao?"

Mọi người còn chưa kịp tiêu hóa một loạt biến cố vừa xảy ra, thì một bóng người màu lam chợt xuất hiện ở bên cạnh Lãnh Vô Tâm. Đây là lần đầu tiên, nàng thấy loại khí chất vĩnh viễn lạnh nhạt ưu nhân tại người hắc tan biến.

Tức giận!

Ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng có thể cảm giác được hắc đang tức giận!

Nàng vốn nghĩ sự tức giận sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trên người hắc, hiện tại nó tự dưng lại xuất hiện, còn rõ ràng như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết đối mặt thế nào.

"Công công công tử Vô Thương"

Hai chân tên lỗ mãng run rẩy, còn “móng vuốt” của hắc thì run run chỉ vào người kia.

Thân người cao ráo, thanh nhã tuyệt trần, không phải là Nam Cung Vô Thương thì là ai?

Hắc vẫn còn mang cái mặt nạ da người kia, thanh tú nghiêm chỉnh.

Sự hốt hoảng sâu trong con người đã dần dần bị đè nén xuống, lớp sương mù dày đặc lại xuất hiện, không thấy rõ đến tột cùng hắc đang suy nghĩ những gì.

"Công tử Vô Thương!"

"Chính là công tử Vô Thương!"

"Trời ạ, ta sắp điên rồi! Ta thế nhưng lại may mắn nhìn thấy được công tử Vô Thương!"

"Hôm nay là đại hội của các danh nhân trong võ lâm sao?"

"....."

Tiếng nữ nhân thét chói tai, tiếng nam tử sùng bái vang lên không ngừng.

Thân phận của Nam Cung Vô Thương hắc rất huyền bí, nhưng những lời đồn tốt đẹp về hắc cũng đã đủ làm cho con người ta sùng kính. Hầu như ai cũng công nhận hắc là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

"Người"

Nam Cung Vô Thương không để ý tới phản ứng của mọi người, chỉ kinh ngạc nhìn vẻ mặt quật cường của thiếu nữ.

Hắn đã sớm ở đây , tại ngay thời điểm Lãnh Vô Tâm xuất hiện. Chỉ không xuất hiện thôi.

"Vô Thương ca ca!" Không đợi Nam Cung Vô Thương nói trước, thanh âm uyển chuyển của một thiếu nữ đã vang lên.

Bàn tay trắng nõn vén lên chiếc màn cửa.

Như một dòng sông trong mơ, với những cánh hoa đào thấp thoáng, một cô gái với vẻ đẹp diễm lệ, phong thái ung dung, như tinh linh của sông nước, đang đắm chìm trong cảnh hoàng hôn đỏ rực. Bách Lưu Ly chậm chậm đi tới, mê hoặc tất cả các anh hùng hào kiệt khi nàng đi ngang qua.

Vô cùng đẹp!

Vô cùng mỹ hoặc!

Khí chất hồn nhiên, trong sáng như đang vây quanh thiếu nữ, cực kì phong hoa tuyết đại.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thương, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hắn là ta

"Vô Thương ca ca, người xem giùm ca ca ta một chút đi, cô nương khi này". Câu còn lại ..., nàng tự động lướt đi, dù gì đó không phải là chuyện đáng để kiêu ngạo.

Nàng cũng không thể nói là ca ca bị Lãnh Vô Tâm đá một cước, còn bị điểm trúng ngay huyệt đạo, mà nàng không giải được?

"Vô Thương ca ca, ca ca ta đành nhờ người giúp một tay."

Mặc dù Bách Lưu Ly nói có đầu không có đuôi, lại mơ mơ hồ hồ, thì Nam Cung Vô Thương cũng biết nàng đang nói cái gì.

"Này"

Thanh nhã, cười yếu ớt, có chút chần chờ.

Thủ pháp điểm nguyệt bí truyền của Quý Y Hàn Phi, hắn đã từng nghe qua, trừ phi người điểm huyết nguyện ý giải ngay cho người kia, nếu không, chỉ còn có thể đợi đến hai canh giờ sau để nó tự giải.

Bách Lưu Ly cũng là người rất hiểu chuyện, trong giây lát đã hiểu rằng nàng đã làm khó Vô Thương, lại xoay người lại, nhẹ nhàng cúi đầu về phía Lãnh Vô Tâm: "Cô nương, huynh trưởng ta khi này thật quá mạo phạm cô nương, cô nương có thể nể mặt gia tộc Bách Lý ta, giải huyết đạo cho huynh trưởng ta không?"

Đôi mắt Lãnh Vô Tâm càng lạnh hơn!

Quả nhiên là thứ tiểu thư nhà đại gia quá được nuông chiều!

Nể mặt gia tộc Bách Lý, khá lắm!

Mạo phạm, khá lắm!

Nếu Bách Dao không đột nhiên xen vào, nàng căn bản cũng không cần phải làm ra nhiều chuyện như vậy! Càng không chật vật như thế trước mặt Nam Cung Vô Thương!

Ngược lại, nàng ta thật "tốt", chỉ cần một câu nói "mạo phạm", liền có thể xóa bỏ mọi chuyện!

Gia tộc Bách Lý ?

Gia tộc đệ nhất võ lâm?

Ồ trong mắt nàng, còn không thể được coi là cái rắm!

"Nể mặt gia tộc Bách Lý, hay nể mặt giang hồ đệ nhất mỹ nhân trước mặt ta đây?"

Lãnh Vô Tâm hỏi một cách nhón nhơ.

Rõ ràng là có ý làm nhục nàng ta.

Hiển nhiên, Lãnh Vô Tâm có ý gì, Nam Cung Vô Thương hiểu rõ, Bách Lư Ly càng hiểu rõ hơn, ngay cả những người giang hồ đang làm “cảnh” xung quanh cũng hiểu rất rõ.

Sắc mặt Bách Lư Ly quả nhiên thay đổi, từ hồng chuyển sang xanh. Cánh môi anh đào khê mở, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói không ra một chữ.

Nói gì?

Có thể nói cái gì đây?

Cái gì cũng không thể nói! Cái gì cũng không thể!

Nhưng, hiển nhiên, Lãnh Vô Tâm cũng không định cho nàng có cơ hội thở dốc, tiếp tục chậm rãi nói: "Gia tộc Bách Lý ư, ta chưa từng nghe qua, cho nên ta sẽ không “hề mặt” nó."

Cười nhẹ một tiếng, dịu dàng như Thiên Sứ: "Về phần giang hồ đệ nhất mỹ nhân, dù gì thì cũng chỉ là một nữ nhân như ta thôi, mỹ nhân cũng chính là nữ nhân, ta vì sao lại phải "hề mặt" chứ?"

"Người!"

Sắc mặt Lư Ly trở nên trắng bệch, run rẩy giờ lên bàn tay trắng nõn như ngọc, nhắm thẳng vào Lãnh Vô Tâm.

"Ta?"

Như muốn đổi đầu với nàng ta, Lãnh Vô Tâm mặt vô tội: "Ta thế nào?"

Xung quanh yên lặng, mọi thứ trong nháy mắt như biến mất.

Thủ đoạn giết người của nàng vốn cực kì hung ác, lại vô cùng tàn nhẫn, người bình thường khi nhìn thấy, trong nháy mắt cũng không biết phải đối mặt với nó như thế nào. Nhưng khi nhìn thấy nàng cười như vậy, tựa hồ nàng không phải là loại nữ nhân khó với tới, mà chỉ là một thiếu nữ bình thường. Không! Chính xác mà nói, là một cô gái bình thường nhưng cả người lại tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng thuần khiết.

Vậy mà, nếu có người nhìn thấy nó khi nàng giết người tại thế kỉ 21, nụ cười này lại phảng phất như Lửa Địa Ngục, tượng trưng cho cái chết.

Nàng có thể cười, so với ai khác càng dịu dàng hơn, cũng có thể cười khi xuống tay so với ai khác càng hung ác hơn, và chuẩn xác hơn mấy phần!

"Vô Thương ca ca"

Mất thấy Lãnh Vô Tâm hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ muốn xuống tay giúp đỡ, Bách Lư Ly theo bản năng chuyển sang cầu cạnh người này giờ vẫn chỉ đứng yên, lạnh nhạt ngắm nhìn cuộc vui diễn ra – Nam Cung Vô Thương.

"A nha, người muốn đi nhờ Nam Cung Vô Thương ư?" Nàng giống như đang tiếc hận thay cho Bách Lư Ly, lắc đầu một cái, thấp giọng thở dài: "Thật tiếc, nếu ta không là nữ nhân, mà là nam nhân, thì khi nhìn thấy giang hồ đệ nhất mỹ nhân nhiệt tình như vậy, ta cũng chỉ có thể cùng nàng đi tiêu khiển, vui đùa với nhau".

“Đáng tiếc” Những lời nói khúc sau, ý tứ hoàn toàn không có chút liên kết gì với câu trước đó, nhưng so với không nói còn hung ác hơn.

Liên kết từng câu nói với nhau, không biết tại lúc này đây, trong tâm trí mọi người đã tưởng tượng loại hình ảnh kiểu điểm tới mức nào.

Giết người vô hình. (Giết người không dao)

Đây mới gọi là hung ác!

Đáng tiếc nàng không phải là nam tử.

Lời nói này rõ là mang ý châm chọc, nói giang hồ đệ nhất mỹ nhân chẳng qua cũng chỉ giống như hoa khô thanh lâu thôi, chỉ biết cách khoe khoang nhan sắc của mình, dùng nó để quyến rũ nam tử vào những thứ “mị tặc”. Nhưng lại làm bộ như cao nhả thánh khiết.

Một loại gái điểm điển hình, nhưng lại lập cho mình một đền thờ trình tiết.

Thứ người như thế, ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng xem thường.

Nếu nói hơn một chút là loại nữ minh tinh hạng 3, ngoài mặt thì thuần khiết vô tội, nhưng sau lưng thì “ăn chơi đàng điểm”, có mấy ai biết?

Thứ người như thế, về mặt bản chất, thậm chí còn kém hơn cả kỹ nữ. Kỹ nữ còn không giả dối như vậy, giả dối đến mức khiến con người ta ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người ghen sao?

Nếu không phải đang ở trước mặt Nam Cung Vô Thương, chỉ sợ nàng đã sớm nổi giận, gắng hết sức duy trì hình tượng khuê tú thực nữ của mình. Ngờ đâu Lãnh Vô Tâm lại hùng hồ hăm dọa nàng quá mức, khiến nàng không thể kiềm lại được tính khí tiểu thư!

"Luu Ly!"

Không đợi Lãnh Vô Tâm mở miệng tiếp, Nam Cung Vô Thương đã thấp giọng quát lớn.

"Cần rõ, còn không mau câm miệng."

Bách Lưu Ly nhìn Nam Cung Vô Thương với ánh mắt không thể tin nổi, càng như không thể tiếp nhận thái độ của hắn. Vị công tử Vô Thương ôn hòa, ấm áp, giờ đây lại tỏ thái độ luống cuống những hai lần, hơn nữa đều là vì cùng một người, nàng làm sao lại tiếp nhận đây?

Lãnh Vô Tâm cười lạnh, lý do mà Nam Cung Vô Thương làm vậy người khác có thể không biết, nhưng nàng sao lại có thể không biết chứ?

Thông tuệ như Nam Cung Vô Thương, thông tuệ như Lãnh Vô Tâm, cách giao tiếp giữa hai người, ít người có thể hiểu được.

Mở miệng trách cứ nàng ta trước nàng, chẳng qua là vì muốn giữ được cái mạng cho Bách Lưu Ly mà thôi.

Gia tộc Bách Lý ở trong mắt Lãnh Vô Tâm là gì?

Chẳng là gì cả!

Điều này Nam Cung Vô Thương đương nhiên hiểu.

Lãnh Vô Tâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người dám đùa cợt nàng. Khoảng thời gian sáu năm mà gia tộc Bách Lý giúp hắn lừa gạt Lãnh Vô Tâm, vui đùa với lòng kêu gọi của nàng. Lại thêm, việc Bách Dao hôm nay lại tự nhiên xen vào làm phá hư đại sự của Lãnh Vô Tâm, khiến nàng thiếu chút nữa đã bị thương, càng khiến nàng càng thêm nổi giận. Cuối cùng là việc Bách Lưu Ly khiêu khích nàng.

Chỉ cần mấy điều này thôi, ở trong mắt Lãnh Vô Tâm, gia tộc Bách Lý đã đủ chết ngàn vạn lần.

"Ha ha ——"

Lãnh Vô Tâm đột nhiên bật cười, thanh âm nhàn nhạt, lại tiêu sái*

(*) vui vẻ, thoải mái.

Bách Lưu Ly giật mình, ngay cả Nam Cung Vô Thương cũng thất thần chốc lát.

Không để ý tới phản ứng của mọi người, thiếu nữ áo lam từng bước từng bước đi tới bên người công tử áo lam. Nàng đi vô cùng chậm, mỗi bước đi của nàng càng khiến nụ cười trên mặt nàng càng thêm tươi rói, ánh sáng toát ra từ đôi mắt nàng cũng càng thêm lạnh như băng.

Đưa ra cánh tay trắng như Bạch Ngọc, bàn tay trắng nõn dần dần bao lấy gáy của Nam Cung Vô Thương. Nhẹ nhàng kéo cái khuôn mặt thanh tú, lừa gạt người đời kia qua.

Khoảng cách của hai người bây giờ đã thật gần, thậm chí ngay cả lông mi của đối phương cũng có thể nhìn rõ, nói chi đến từng nét mặt.

Bách Lưu Ly hoàn toàn ngây dại, Lạc Hân Y vốn đang lo lắng, sốt ruột mà đứng yên tại một bên, lại càng ngây dại hơn.

Tựa đầu lên bả vai Nam Cung Vô Thương, Lãnh Vô Tâm như đang nằm trong ngực hắn. Mùi thơm trong trẻo lạnh lùng bay vào cánh mũi, mùi thơm khiến con người ta không tự chủ mà liên tưởng tới hoa sen. Càng thêm liên tưởng đến việc cái khuôn mặt đang ẩn núp dưới lớp da người giả tạo kia chính là một Yêu Liên (yêu quái hoa sen)

Loại sâu mọt hại nước hại dân, không phải ai khác chính là người này!

Nhưng không nghĩ tới, cái loại sâu mọt hại nước hại dân, cũng được dùng ở trên người nam tử.

"Người rất muốn giữ nàng lại sao? Biến giang hồ đệ nhất mỹ nhân trở thành phi tần (cơ thiếp) của người ư, để người tha hồ thưởng thức mùi vị của nàng ta à, chi sợ người sẽ không phúc tiêu thụ thôi?" Nàng khoan thai* mở miệng, thanh âm rất nhỏ, chỉ có Nam Cung Vô Thương nghe được.

(*) : ung dung

Nhưng trong mắt người khác, họ chỉ nhìn thấy thiếu nữ áo lam tựa như đang khiêu khích, cắn cắn đôi tai của thiếu niên.

"A? Phải vậy không?" Nhẹ nhàng đưa tay vòng qua thân thể thiếu nữ, đúng như dự đoán, hẳn liền cảm giác được người thiếu nữ trong tay hẳn bỗng cứng đờ.

"Người cảm thấy người có thể cưới phi sao? Ta không ngại đổi lại Phò mã, chi sợ không tìm được người hợp tác tốt như vậy thôi. Phải biết, dám cãi lời ta, cũng chỉ có người mà thôi"

Lời nói có chút luống cuống.

Ghét cái cảm giác thân mật này, nhưng lại không có cách nào đẩy hắn ra.

Lãnh Vô Tâm cho dù là một người thông minh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nhanh chóng tìm được một biện pháp.

"Người quan tâm ta?" Nam Cung Vô Thương đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời giải thích lộn xộn của thiếu nữ.

"Cái rắm!"

Hốt hoảng phủ nhận.

"Kia, người đang ghen?" "....."

Lãnh Vô Tâm dừng lại, bất thành lĩnh bị rung động.

Sau đó lại giống như bị điện giật, đẩy ra Nam Cung Vô Thương.

Trăng lưỡi liềm đã vọt lên thật cao mà lẳng lặng nằm trên bầu trời, bỗng một ngôi sao chợt ló lên, phía sau là Lưu Nguyệt học viện, nơi có những chiếc đình đài dùng để uống rượu nghỉ chân uyển chuyển, những hòn non bộ với những chiếc lầu nhỏ, cùng trăm hoa đua nở. Trong dãy lang ngoằn ngoẻ là những mái tóc sam với sắc thái riêng của từng tỷ nữ đang đi tới đi lui. Mọi thứ hết thảy đều rất hài hòa như một bức họa.

Lãnh Vô Tâm quật cường xoay người, gió thu bỗng xáo xạc.

Loáng thoáng như có thể nghe thấy một lời nói đang ẩn trong gió.

"Không cần mong đợi những thứ kia, tình cảm vốn không thể nào xuất hiện ở trên người của ta."

Trở lại Đào Yếu Quán, cả đêm nàng chưa chợp mắt.

Theo thường lệ, nàng đi tới sườn đồi luyện tập một phen, đúng lúc lại đụng phải Lạc Hàn Y. Nhưng, Lãnh Vô Tâm biết đó không thể nào gọi là trùng hợp, áo của Lạc Hàn Y rõ là đã dính sương, hẳn đang chờ nàng.

Có lẽ là vì xúc động, cũng thế là vì muốn phát tiết, tóm lại, Lãnh Vô Tâm đã đáp ứng đánh một trận với Lạc Hàn Y. Nhưng không phải ở sườn đồi, mà là tại Đại Hội Lưu Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: LÔI ĐÀI TÁI (CUỘC SO TÀI TẠI LÔI ĐÀ)

Lẽ dĩ nhiên, bọn họ sẽ phải đấu với nhau.

Theo quy tắc của Lưu Nguyệt đại hội.

Cuộc hỗn chiến với mười người

Lạc Hàn Y tuyệt đối sẽ phải chiến đấu với họ, mà Lãnh Vô Tâm, đương nhiên cũng có thể nằm trong số đó.

Đánh một trận với nhau, vốn đã là một chuyện không thể trốn thoát.

Sáng sớm hôm sau, thị đồng đã đứng chờ sẵn ở cửa. Lãnh Vô Tâm cười nhẹ đi theo bước chân của thị đồng, tới lôi đài* của đại hội.

(*) : sàn đấu

Nàng thay đi bộ áo màu lam, cũng như sự luống cuống của mình ngày hôm qua.

Lãnh Vô Tâm mặc một bộ trang phục màu đen như mực. Khiến nàng hấp dẫn không ít ánh mắt của các nam nhân, cùng nữ nhân.

Bởi vì chuyện âm mưu của ngày hôm trước, không ít người đã tra ra thân phận của Lãnh Vô Tâm. Người thì sợ hãi kẻ thì phòng bị. Cố Tú Quận Chúa rất có danh tiếng nhưng tuyệt đối không phải là loại danh tiếng tốt đẹp gì.

Trừ tàn nhẫn, vô tình, càng thêm máu lạnh, Vô Tâm

Huống chi nàng trừ võ công sâu đến mức không lường được ra, còn có thứ trọng yếu hơn, thân phận —— hoàng hậu của Hợp Quốc!

Mặc dù nói tỷ võ thì bất phân thân phận, nhưng liệu có người nào sẽ ngu ngốc tự mình đi tìm chết chứ, chộc ghẹo một cô gái mà sau lưng lại có hậu thuẫn của cả một quốc gia? Lỡ như, nàng bất luận đạo nghĩa sau khi tranh tài thì “ném đá giấu tay”, thì chẳng phải là tự mình tìm phiền toái sao?

Mọi người phần lớn đều ôm cái tâm niệm “không nên chộc vào nàng”.

Cho nên, khi Lãnh Vô Tâm đi qua, thì đám người kia sẽ cơ hồ tự động tránh ra tạo thành một lối đi nhỏ.

Theo lệ thường của đại hội võ lâm, chủ nhân của Tứ Uyển, có thể không cần tham gia vòng loại, trực tiếp vào vòng thứ hai.

Mà tại vòng loại, những người có tư cách tham gia sẽ được minh chủ võ lâm tiên nhiệm công bố.

Danh sách đó được cân nhắc từ danh tiếng của bản thân họ trên võ lâm, cũng như trình độ võ công cùng mọi vài điều kiện khác. Sau đó lại tiếp tục chọn ra 100 người tham gia vòng loại.

Vòng loại sẽ loại đi 50 người.

Năm mươi người còn lại.

Cộng thêm bốn chủ nhân của Tứ Uyển, tổng cộng sẽ có năm mươi bốn người, tham gia vòng thứ hai.

Vòng thứ hai sẽ là một cuộc đối đầu giữa mười người.

Hỗn chiến là một điều đương nhiên sẽ xảy ra.

Vô luận mười người đó chiến đấu như thế nào, đánh nhau như thế nào, chỉ cần còn một người sống sót là được.

Bởi vì là tranh tài, nên cái chết là một điều khó tránh khỏi, đó như đã trở thành một quy định của đại hội võ lâm, chỉ cần không phải trả thù, mà là tranh tài, vô ý thất thủ, sẽ không truy cứu trách nhiệm.

Điểm này rất giống với sự huấn luyện Dong Binh ở thế kỉ 21, đúng sai không quan trọng, miễn sao còn một kẻ sống sót ở phút cuối là được.

Vòng đầu tiên, ngay từ lúc Lãnh Vô Tâm trở về học viện đã tranh tài xong rồi.

Hôm nay đúng lúc là vòng thứ hai.

"Các tỷ muội võ lâm, lão hủ bất tài, nhưng vì lời đề nghị của minh chủ, lão hủ đây đành chủ trì vòng đấu thứ hai, cũng là cuộc đấu quan trọng nhất. Tại cuộc đấu lần này, chúng ta sẽ chọn ra mười người, dĩ nhiên, người bị chọn lựa, cũng có thể tự mình lựa chọn rút lui. Bởi vì trong cuộc hỗn chiến mười người này, sinh tử không quan trọng. Quy củ này chắc các vị đại gia đã sớm biết, lão hủ cũng không nói nhiều nữa. Bây giờ, thỉnh những ai muốn tham gia vòng đấu thứ 2 xin mời lên đây rút số."

Một lão già tóc nâu cười híp mắt mở miệng.

Lãnh Vô Tâm điểm nhẹ mũi chân, một chiêu Đạp Tuyết Vô Ngân, thật nhẹ nhàng, phóng khoáng. Nàng là người thứ nhất bay tới lôi đài.

Lôi đài của đại hội võ lâm, được đặt ngay giữa Lưu Nguyệt học viện, xung quanh là những bãi đất trống bày đầy ghế ngồi, người ngồi ở đây đầu là những người nổi danh, là chương môn của các phái. Phía sau, chằng chịt các đệ tử. Ngay cả trên nhánh cây, cũng không ít người có khinh công khá tốt đang đứng.

Có thể thấy được năng lực triệu hồi của đại hội võ lớn to lớn cỡ nào.

Mà một chiêu Lãnh Vô Tâm mới dùng vừa rồi, đã thành công chiếm được thứ quan trọng nhất, sự ủng hộ của những người phía dưới.

"Tuyệt!"

"Rất đẹp!"

"....."

Người hiểu, thì trầm trồ khen ngợi thứ khinh công thất truyền tuyệt diệu Đạp Tuyết Vô Ngân, người không hiểu, thì trầm trồ khen ngợi tư thái khinh công tuyệt cao của nàng.

Vô luận là loại nào, tóm lại chỉ cần một chiêu này của Lãnh Vô Tâm, nàng đã giành được sự chú ý của mọi người.

Đưa tay lấy từ trong hộp ra một tờ giấy, Lãnh Vô Tâm mở miệng, cười nhẹ: "Số một."

Sau Lãnh Vô Tâm, không ít người cũng bay vọt lên, rồi rít rút số.

"Số năm "

"Số ba mươi bốn."

"Số năm mươi bốn."

"Số chín."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cao thủ so chiêu, người chết!

Không tới nửa nén hương*, đã đem mỗi người mã số ghi chép tốt lắm.

(*) : đơn vị đo thời gian, ta không biết nửa nén hương mất nhiều phút, nhưng nhà ta đốt hương mất khoảng chừng 20 phút hơn --> nửa nén hương khoảng 10 - 15 phút

"Trận đầu tiên, số một - chủ nhân Đào Uyển Quán – Lãnh Vô Tâm cùng Bách Dao."

Không còn ai so tài cùng nàng, nói đúng hơn họ đã nhảy xuống võ đài

Chỉ còn lại hai người.

Áo đen, mắt đen, tóc đen, cực kì khuyếch thành, Lãnh Vô Tâm bất động, Bách Dao cũng bất động.

Cao thủ so chiêu, nửa chiêu đã phân thắng thua.

Bản thân Bách Dao không phải là hạng người vô năng, có thể trở thành một trong bộ Tam công tử lừng danh thiên hạ, trừ binh pháp quý tài ra, bản thân võ công của cũng không kém gì .

Lần trước, nếu không phải là do Lãnh Vô Tâm lợi dụng thời điểm hấn không chút phòng bị mà xuất thủ, thì tuyệt đối, nàng không đơn giản mà chế trụ hấn như vậy.

"Xin chi giáo nhiều hơn."

Người đầu tiên mở miệng, dĩ nhiên là Bách Dao.

Lãnh Vô Tâm cười nhẹ. Không nói gì.

"Hi vọng cô nương biết khi nào là đủ."

Bách Dao không để ý tới sự im lặng của Lãnh Vô Tâm, tiếp tục nói.

"Tại lôi đài, không sống thì chết, không có gì gọi là “biết khi nào là đủ” . " Lãnh Vô Tâm cuối cùng cũng mở miệng, đôi mắt nàng biến thành trắng lười lười, ngữ điệu lười biếng, lời nói ra cùng vẻ mặt máu lạnh của nàng hoàn toàn không hợp: "Đấu với ta, thì công tử phải biết điều này, những điều trong sách võ thuật đều là dối trá , nếu công tử Bách Dao có thể thắng ta, thì công tử chính là người kế tiếp có năng lực sai khiến ta."

Khẩu khí cuồng vọng, không để ai vào trong mắt.

Đơn giản là hoàn toàn không đem Bách Dao để vào trong mắt.

Người nào đó ở dưới đài kia hoàn toàn hiểu, đôi mắt cong lên, không che giấu được sát ý cùng tức giận, rõ ràng là quyết không bỏ qua cho nàng.

"Vậy thì mời."

Bách Dao đột nhiên xếp lại cánh quạt, khóe miệng cong thành nụ cười.

Đối với mỹ nhân, hắn có thể thương thức* nàng, cũng có thể khiêm nhường nàng, nhưng không có chuyện hắn để nàng trèo lên đầu mình. Lãnh Vô Tâm là một mỹ nhân rất khác biệt, ít nhất là ở trong mắt Bách Dao, nàng là một tuyệt đại giai nhân đáng để khiến hắn xao lãng và chịu đựng sự nhục nhã hôm qua.

(*) : ngưỡng mộ, khen ngợi, tán thưởng

Đáng tiếc, nàng quá ngạo mạn, hắn nhất định phải cắt đứt “đôi cánh” của nàng, có như vậy, hắn mới có thể giữ nàng ở bên người.

Hắn thờ dài, Lãnh Vô Tâm cũng thờ dài.

Hắn thờ dài vì phải chặt đứt đôi cánh của mỹ nhân, nàng thờ dài vì sắp sửa biến hắn thành người chết!

Hai người đồng thời tung người về phía trước, Huyết Tiêu cùng Chiết Phiến* kịch liệt va chạm giữa không trung, thân thể hai người cũng vậy. Dần dần cả hai cũng đáp xuống thân thể của mình, đặt một chân lên cọc gỗ.

(*) : quạt giấy

Gió nổi lên.

Mái tóc đen của hai người lay động, đón gió mà tung bay.

Giấy lát đó, bỗng dừng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác sùng kính.

Phía dưới tuyệt đối an tĩnh!

Không ai nghĩ tới, trận đấu đầu đầu sẽ đặc sắc như vậy, sinh tử kề cận trong ngang tấc, cao thủ so chiêu, mỗi một chiêu hai người xuất ra đều sẽ khiến họ nhớ mãi về sau.

Hai mắt ai nấy đều tròn to, sợ sẽ bỏ lỡ bất kỳ một chiêu, một động tác nào của hai người.

Huyết Tiêu tách mở, lộ ra lưỡi đao bên trong, sắc bén, quynh rũ như máu.

Nhắm ngay vị trí trái tim của kẻ họ Bạch đối diện, sau Huyết Tiêu bỗng rời tay nàng, bay nhanh về phía Bách Dao. Ở thời điểm Huyết Tiêu bay tới phía hắn, còn đang chú ý tới Huyết Tiêu, Lãnh Vô Tâm đã chạy gấp về phía Bách Dao, bất ngờ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thân ảnh quý mị!

Dưới khán đài, cặp mắt Lạc Hân Y tròn to.

Là thân pháp hôm đó.

Hắn rất muốn nhìn rõ thân pháp của nàng, tiếc thay, nàng quá nhanh, trừ bộ y phục màu đen bay như cắt, cái gì hắn cũng không nhìn rõ.

Bách Dao cũng không ngồi không, lúc Lãnh Vô Tâm thoáng xuất thủ, hắn đã đoán trước. Chiết phiến trong tay hắn cũng đã bay tới, xuất thủ đối phó với Lãnh Vô Tâm.

Nhanh chóng nghiêng người, Lãnh Vô Tâm giờ đã đối mặt với hắn.

Ánh mắt Lãnh Vô Tâm chợt ngừng lại, đưa lên cánh tay, bắt lấy tay của Bách Dao.

‘ Rệt ——’

Nửa đoạn tay áo bị xé rách. Rồi lại bị Lãnh Vô Tâm dùng nội lực nát thành mảnh vụn.

Những người phía dưới chợt hít vào một luồng khí lạnh.

Nếu Bách Dao không né nhanh, hiện tại thứ bị nát mảnh vụn, có thể không phải là nửa đoạn tay áo khi nãy, mà là ngũ tạng của hắn.

Trên lời đài, Lãnh Vô Tâm căn bản không quan tâm tới phản ứng của mọi người, trong mắt của nàng chỉ có nam tử mặc áo trắng kia, hắn không chết không được!

Bách Dao tung người nhảy một cái, nhận lấy chiết phiến, trở tay quạt.

Nội lực mạnh mẽ bay khắp bốn phía.

Lãnh Vô Tâm cũng nhận lấy Huyết Tuyết đang bay giữa không trung, đón nhận lấy trận gió kinh phong phát ra từ nội lực của Bách Dao đang thẳng tắp nhào tới.

Trận gió kinh phong bén sắc ấy đã cắt đứt vài lọn tóc đen của nàng, khẽ bay múa trên bầu trời.

Nhưng nhanh hơn cả vài lọn tóc đen đang bay múa ấy, bóng dáng của nàng khi nào đã biến mất ở giữa không trung.

Bách Dao thậm chí còn chưa kịp xoay người, một vũ khí lạnh như băng đã đâm vào trái tim của hắn.

Nghiêng nước nghiêng thành.

Khuôn mặt trắng nõn dính đầy máu tươi, thật xinh đẹp, như có thể gây họa cho thế gian.

Cái lưỡi thom tho nhẹ nhàng liếm láp vết máu tươi nơi khóe miệng, quý dị, tuyệt mỹ, chấn động kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ác độc phụ nhân tâm*

(*) : độc nhất là lòng dạ đàn bà

"Ca ca!"

Dưới đài truyền đến Bách Lưu Ly tê tâm liệt phế* kêu thảm thiết.

(*) : đau đớn tận tâm can

Lãnh Vô Tâm chợt rút ra chủy thủ*, cầm lại vào giữa Huyết Tiêu.

(*) : dao nhỏ

Thân thể Bách Dao ầm ầm ngã xuống đất.

"Đáng tiếc, là nguoi chết."

Lấy xuống cái khăn che mặt màu đen đã nhiễm đẫm máu tươi, khóe miệng xinh đẹp tuyệt luân của thiếu nữ cong lên thành một nụ cười lạnh băng.

"A ! !"

"A!"

"Trời ạ!"

"Giết thật?" Khán giả bên dưới ồn ào.

Đại hội võ lâm năm nay quả thật không tầm thường, trận đầu tiên đã là cuộc đối đầu giữa hai cao thủ, lại thêm việc có người tử trận. Nhưng việc khiến người ta không dễ tiếp nhận nhất là, một trong bộ Tam công tử lừng danh khắp thiên hạ - Bách Dao đã chết. Chỉ sau hai mươi chiêu giao chiến cùng thiếu nữ áo đen.

Ngay cả trọng tài cũng quên mất việc phân định thắng bại.

"Bách Dao, Tử công tử của gia tộc Bách Lý, sáu năm trước đã vang danh khắp thiên hạ, cũng vào sáu năm trước lại đột nhiên biến mất trước mắt mọi người." Đôi mắt Lãnh Vô Tâm khẽ quét qua phía dưới, rồi lại dừng ngay trước gương mặt thờ ơ của Nam Cung Vô Thương, ánh mắt phức tạp: "Vì sao ta nói vậy hử ai đó sẽ hiểu, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến ta phải giết hắn. Gia tộc Bách Lý là gia tộc nổi tiếng trong giới võ lâm, nhưng dù

sao cũng là người của nước Hợp Quốc. Tuy cũng được xem là bậc thượng nhân*, nhưng họ lại phản quốc, tư thông với đế vương Nam Quốc. Với lý do này, ta thân là hoàng hậu Hợp Quốc, Bồn cung tuyệt đối sẽ không ngồi yên."

(*) : gia cấp cao

Bên dưới ồn ào. Có tiếng người chồm vào

"Hoàng hậu Hợp Quốc? Là nữ nhân độc ác nhất trong tin đồn kia sao?"

Đơn giản là muốn lật đổ danh tiếng của Lưu Nguyệt Học Viện thôi.

"Là cố tú Quận chúa - Lãnh Vô Tâm!"

"Chính là nàng ta. Ta nghe nói, lần đại náo trước tại phủ của Lãnh tướng quân, nàng ta đã tự tay giết một tiểu thiếp của ngài ấy."

Một người thở dài nói.

"Đây đã là gì? Theo tin tức mới nhất ta vừa nhận được, Lãnh Vô Tâm muốn trở thành hoàng hậu Hợp Quốc, nhưng vì Mộ Dung công tử, cũng chính là hoàng đế Hợp Quốc bây giờ thích muội muội của nàng - Lãnh U Nguyệt, cho nên nàng đã giết nàng ta. Giết muội muội khác mẹ của mình, nàng quả nhiên là độc ác đến mức tâng tọng lương tâm!" Tên còn lại khinh bỉ tiếp tục nói.

Một cục đá nhỏ bỗng được bắn tới, trúng ngay vào miệng người nọ.

"Bồn cung còn đang nói chuyện, chưa tới lượt người xen vào!"

Không phải là ta, mà là Bồn cung!

Áp lực vô hình, đè nặng lên tim của mỗi người.

Thật an tĩnh, đến mức, thanh âm của một cây trúc khi rơi xuống cũng có thể nghe rõ.

Uy nghiêm nhất định phải có, dù không có, cũng phải có. Nàng bây giờ là người đứng đầu cả một quốc gia, không phải là người bình thường. Không phải là Lãnh Vô Tâm tùy tâm sở dục*, mà là hoàng hậu Hợp Quốc - Cố tú Quận chúa.

(*) : thích gì làm nấy, không quan tâm đến ánh mắt mọi người

"Thời điểm Bồn cung tới đây, đã nhận được tin gia tộc Bách Lý có âm mưu tạo phản, ta vốn không định đem việc công giải quyết tại đại hội võ lâm, nhưng vì gia tộc Bách Lý cứ ý vào danh tiếng cùng sức mạnh của mình mà làm tới, cho nên Bồn cung không thể không cảnh cáo, vậy nên hẳn viện trưởng sẽ không có ý kiến gì?"

Viện trưởng Lưu Nguyệt học viện đứng lên, dáng vẻ từng trải: "Đương nhiên là không, trên lời đài, sinh tử vốn do mệnh, huống chi chuyện tham gia đấu võ hay không cũng nằm ở đối phương, hơn nữa ai cũng biết về khế ước sinh tử trên võ đài tại đại hội. Cho nên, sự tình của công tử Bách Dao, mặc dù chúng tôi rất tiếc, nhưng không thể nói đó là do lỗi của người."

Lão cười nhẹ, rồi ngồi xuống.

Viện trưởng Lưu Nguyệt học viện đã lên tiếng. Không ai có thể nói gì, ý trời cũng không thể

Lãnh Vô Tâm tương đối hài lòng với kết quả này, nàng cười nhẹ, xoa người đi xuống võ đài, cả quá trình, nàng hoàn toàn không quay đầu lại một lần để nhìn vào thi thể Bách Dao.

"Trận kế, số ba Nam Cung Vô Thương đấu với Nhữ Hân Nguyệt."

Tiếng của báo trảng* lại vang lên.

(*) : báo trảng = MC, người dẫn chương trình

Bước chân Lãnh Vô Tâm dừng lại trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại tiếp tục đi về phía trước, nàng tung người bay vọt, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bóng người thiếu nữ áo đen dần dần biến mất.....

Gió, vẫn như cũ không ngừng thổi.

Lãnh Vô Tâm vừa đi xong, Lạc Hân Y cũng rời đi.

Hắn rút được số 54, tranh tài vào buổi trưa, nhưng vì muốn nhìn Lãnh Vô Tâm tranh tài, nên mới ở lại đây. Với hắn, chỉ cần Lãnh Vô Tâm thắng, những thứ khác đều không quan trọng. Hai người bỏ đi lúc này, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới tiến độ trận đấu, hơn nữa, lúc Bách Dao chết, trong mắt

hắn*, ngoại trừ rung động, thì chẳng còn gì.

(*) : hắn ở đây chỉ Bách Dao

Lãnh Vô Tâm trở lại Đào Yếu Quán, nàng thay y phục đắp mấu trên người, sau liền bình thần ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thừa nhận đi, người là yêu ta

Hiện tại quan trọng nhất là giữ thể diện, cuộc hôn chiến ngày mai mới trọng yếu nhất, nếu hôn chiến thua, mọi thứ đều trở thành công cốc

Chạng vạng, Lưu Nguyệt học viện cứ theo lễ thường chuẩn bị xong dạ tiệc, tiểu đồng cẩn thận gõ cửa Đào Yếu Quán.

Lãnh Vô Tâm vốn là cận ngủ*, lúc tiểu đồng vào tới cửa, nàng đã tỉnh, đang chuẩn bị đứng dậy, thay đổi y phục.

(*) : dù ngủ nhưng rất dễ thức giấc

Vào đêm hôm qua đã có một trận mưa, mặc dù đã qua một ngày, nhưng những cục đá trên đoạn đường nhỏ vẫn còn lưu lại một màng nước mỏng. Cây cối tại đình viện được bao phủ bởi màu xanh ngắt mát mẻ, màu của ngọc bích lay động lòng người, chỉ có vào mùa thu tại Lưu Nguyệt học viện.

Đi qua dãy hành lang ngoằn ngoề, giờ đây nó đã được treo đầy hoa đăng, nhưng vì trời mới chạng vạng, hoa đăng vẫn chưa được thắp sáng, bù lại, những sợi dây ngọc treo hoa đăng lại được gió thổi bay, lay động khẽ lắc lư.

Tại dãy hoa đăng cuối, Lãnh Vô Tâm ngừng đầu lên liền nhìn thấy người nọ.

Nam Cung Vô Thương một thân áo lam, sáng chói như Dạ Minh Châu, hết như một bức họa tuyệt đẹp. Tay áo thật dài rớt xuống bên eo, đường may nơi vạt áo toàn vẹn và tự nhiên, điểm tuyết tơ vàng quý giá. Dung nhan của mặt nạ da người lại có xinh đẹp tuyệt trần, khí thế凛冽, không thể phạm vào.

Lãnh Vô Tâm cũng không biết hình dung cái cảm giác trong lòng mình như thế nào, không muốn gặp hắn là thật. Không muốn né tránh cũng là thật.

Cước bộ của hai người đồng thời dừng lại, nhìn nhau không nói gì.

"Thủ đoạn hôm nay của điện hạ thật rất được, nhưng trận đánh cuộc kia chỉ vừa mới bắt đầu, về sau còn chưa biết thắng thua."

Nam Cung Vô Thương mở miệng trước, phá đi bầu không khí lạnh băng cho Lãnh Vô Tâm, cũng như tạo ra đề tài nói chuyện cho hai người.

Con người Lãnh Vô Tâm nhú lại.

"Bất quá, một khi đã đánh cược, lúc bắt đầu nếu đã không thắng, thì về sau sẽ khó mà có vận khí tốt. Đến khi đó, hi vọng người sẽ không quyệt nọ."

Một nam một nữ khẽ bước chậm, mỗi một bước đi của họ đều vô cùng chậm, thông thả ung dung. Thình thoảng lại nhìn thẳng vào mắt nhau, mọi ánh mắt của hai người đều rất bí hiểm.

Tại thời đại này, khi cử hành yến hội, họ đều sẽ dùng đệm ngồi, không dùng ghế, bọn họ cho rằng, dùng đệm ngồi, tư thái sẽ cao nhã hơn ghế. Khi ngồi dậy, tư thái sẽ càng thêm đẹp mắt.

Lưu Nguyệt học viện, học viện lớn nhất tại đại lục, đương nhiên sẽ phải dùng đệm ngồi.

Tại đình viện, đệm ngồi tràn ngập, Lãnh Vô Tâm ngồi xếp bằng, hiếm thay làm sao, làn váy dài của nàng khi kéo dài trên mặt đất, đã cuốn thành một vòng hoa. Nam Cung Vô Thương theo sát phía sau, ngồi bên trái Lãnh Vô Tâm, dung mạo đoan trang, ưu nhã, hắn bưng ly rượu lên, nhìn vào cánh hoa đào vô tình rơi ở bên trong.

Bởi vì Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương đã đến, cho nên những món ăn tinh xảo, ngon lành, lập tức được bưng lên bàn bằng một cách nhẹ nhàng như nước chảy, những đóa hoa thơm trong đình viện, vẫn như cũ, lặng lẽ tung bay như lúc ban đầu, nơi nơi được phủ đầy một màu hồng xinh đẹp.

Người đến lúc này chỉ có 3 người, Lãnh Vô Tâm, Nam Cung Vô Thương, miễn cưỡng cũng có thể gọi là đông. Người đến trước họ, trông thật nhạt nhẽo, muốn nói nhưng lại thôi, cổ làm ra vẻ thanh cao. Thấy ánh mắt Lãnh Vô Tâm quét qua, cũng cúi đầu xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Ước chừng qua một hồi lâu.

Mọi người lục tục đến, trong chốc lát, đã ngồi đầy đình viện.

Bởi vì số đệm trong đình viện đã được sắp xếp cùng an bài một cách chu đáo, cho nên cũng không phát sinh chuyện hai người giành chỗ ngồi Hết thầy đều tiến hành đầu vào đây.

Lạc Hàn Y ngồi bên phải Lãnh Vô Tâm, vào buổi trưa Mộ Dung Dạ cũng đã xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tại hoàng cung, hấn cũng không còn suy sút, chán cường nữa, mái tóc dài như lửa đỏ, khiến cả người hấn như phát ra vàng sáng chói mắt.

Lãnh Vô Tâm không nhìn thẳng vào mắt hấn, nhẹ nhàng bưng ly rượu lên, bên khóe miệng nàng là một nụ cười mỉm, cực kì tiêu chuẩn, vĩnh viễn không thay đổi.

Hôm nay Lãnh Vô Tâm không mang mạng che mặt, vì đã nhiều năm không phơi nắng, mặt nàng có chút tái nhợt, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn, nơi gò má có chút đỏ ửng. Hết sức đẹp mắt.

Đại đa số những người ngồi ở đây, vốn chưa từng nhìn thấy gương mặt dưới lớp mạng che của Lãnh Vô Tâm, cộng thêm những lời đồn đãi, hầu hết đều là ác độc về nàng ..., cho nên ai nấy đều nghĩ đáng đáp Lãnh Vô Tâm, thật sẽ có chút “khó nói”

Hôm nay nàng bỏ xuống khăn che mặt, gương mặt nàng mặc dù không thể coi là khuynh thành tuyệt sắc, nhưng lại có cảm giác rất tự do, phong lưu, tiêu sái.

Sự chênh lệch cao giữa tin đồn và sự thật như vậy, khiến cho bọn họ giật nảy mình .

Cho tới khi Bách Lưu Ly tiến vào.

Lãnh Vô Tâm giờ ly rượu lên, hướng về nam tử mặc áo tím – Lạc Hàn Y, nàng cười nhẹ.

"Một chén."

Xa xa chạm cốc*, ngửa đầu, uống.

(*) : tức là Lãnh Vô Tâm chỉ đưa ly rượu lên, tỏ ý mời, chứ không chạm mạnh vào cốc Lạc Hàn Y

Khoảnh khắc phong hoa ấy, không chút câu nệ, chấp nhất, chỉ phóng khoáng, thành thật.

Đôi mắt màu tím của Lạc Hàn Y chợt lóe, hấn cũng cười nhẹ một tiếng.

"Lạc Hàn Y cảm tạ sư tỷ."

Hấn cũng dứt khoát đưa ly rượu lên.

Gương mặt Nam Cung Vô Thương vẫn cứ vậy, rất nhàn nhã , phảng phất như không nhìn thấy. Mà ngồi ở đối diện Lãnh Vô Tâm - Mộ Dung Dạ, trong mắt hấn lại lóe lên một tia nhìn tức giận, cùng chút phức tạp.

Những loại hành động tinh xảo, vi diệu* này của bọn họ, dĩ nhiên sẽ rơi vào trong mắt mọi người.

(*) : kì diệu, khó tin

Phản ứng của bọn họ cũng thật tinh diệu*.

(*) : đẹp đẽ, tinh xảo

Trên căn bản đều là làm bộ như không nhìn thấy, chỉ chuyện trò cùng nhau về chuyện của bản thân, nhưng hết lần này tới lần khác, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng về phía bọn họ.

"Khụ khụ —— các vị anh hùng có thể im lặng một chút hay không."

Chủ vị rốt cục cũng đi ra.

Chủ trì chính là lão già hoi sáng.

Rầu ria hoa râm, theo tần số nói chuyện của hấn mà nhếch lên rồi lại nhếch lên: "Hôm nay là dạ tiệc của Lưu Nguyệt học viện, theo lệ thường, vốn cũng muốn mời tiểu thư của gia tộc Bách Lý biểu diễn, chẳng qua là"

Câu nói kế tiếp không nói ra, nhưng tất cả mọi người đều hiểu .

Bách Dao vừa chết, Bách Lưu Ly sao lại có tâm tình biểu diễn.

"Không sao!"

"Ai nha, vốn nghĩ rằng có thể nhìn thấy tài nghệ của giang hồ đệ nhất mỹ nhân, không nghĩ tới lại thế này, lại phải chờ thêm ba năm nữa."

"Chúng ta hiểu."

"....."

Có xúc động phần nộ, có an ủi, có cảm thán, còn có không chút biểu tình.

Thời khắc mọi người đang ồn ào, Bách Lư Ly bỗng đứng dậy.

Nhu hòa, yếu ớt, trên mặt vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

"Lần này không thể biểu diễn trước mặt các đại gia, Lư Ly cũng rất tiếc..... chẳng qua là ca ca của Lư Ly ca ca bị chuyện như vậy, Lư Ly thật sự không có tâm tình biểu diễn."

Còn chưa nói xong, hốc mắt nàng đã đầy nước.

Lê hoa đài vữ*.

(*) : hoa lê đầm mưa trước đây được dùng để diễn tả gương mặt đẹp khi khóc của Dương Quý Phi, sau này được dùng để diễn tả vẻ đẹp của người con gái

Hắn chính là diễn tả cảnh tượng lúc này.

Lãnh Vô Tâm lại bùng ly rượu lên, khẽ nhấp miệng, chờ lời tiếp theo của Bách Lư Ly.

Quả nhiên

"Mặc dù võ lâm đại hội là muốn dùng võ công chọn lựa minh chủ võ lâm, nhưng Lư Ly cho là, làm minh chủ võ lâm, trừ võ công, trọng yếu nhất chính là đức hạnh. Tranh tài thì tranh tài nhưng hắn cũng biết điểm dừng, không thể vì ham muốn cá nhân, mà khiến cho cả một gia đình tan thương." Nàng dừng một chút, những giọt nước mắt cực lớn rớt xuống: "Chuyện của ca ca ta chính là vết xe đổ, mong các anh hùng có thể vì Lư Ly mà giải oan. Lư Ly thay mặt cả gia tộc Bách Lý, vô cùng cảm kích, kể từ nay về sau, gia tộc Bách Lý sẽ để hắn làm chủ, sai đâu đánh đó!"

Làm chủ, sai đâu đánh đó!

Bốn chữ, trọng lượng đâu chỉ ngàn cân.

Có thể khiến cho gia tộc đệ nhất võ lâm vì mình mà làm chủ, sai đâu đánh đó, sẽ là loại vinh dự cỡ nào.

Nếu là ngày thường, vào lúc này, không biết sẽ có bao nhiêu người nói tiếp, nhưng hiện tại lại an tĩnh đến mức kì dị. Người giang hồ, không có nghĩa là không có đầu óc.

Không có đầu óc, không thể bước vào dạ tiệc của Lư Nguyệt học viện.

Nhân vật chính lúc này là một người khác.

Lãnh Vô Tâm đang ngồi ở đó, kẻ ngu mới đụng vào.

Huống chi, Lãnh Vô Tâm cường thế, hiếm có đến thế nào, người không phải tầm thường mới dám khiêu chiến với nàng.

Có năng lực, cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Mộ Dung Dạ không thể nào mở miệng, dù Lãnh Vô Tâm đã giết Lãnh U Nguyệt, dù hắn hận Lãnh Vô Tâm đến cỡ nào đi nữa, hắn cũng sẽ không mở miệng đáp ứng, trừ phi hắn điên, trừ phi hắn muốn Hợp Quốc bị hủy dưới tay hắn.

Nếu như hắn không muốn, hắn tuyệt đối không đáp ứng.

Vì thế, Bách Lư Ly cũng tự mình loại bỏ cơ hội Mộ Dung Dạ giúp nàng.

Một cơ hội khác chính là Lạc Hàn Y.

Nhưng tất cả mọi người đều biết mối quan hệ giữa Lạc Hàn Y cùng Lãnh Vô Tâm rất tốt. Hơn nữa, bản thân Lạc Hàn Y chỉ si mê với võ học, không phải là với quyền lợi, gia tộc Bách Lý dù có để hắn làm chủ, sai đâu đánh đó, thì ở trong mắt hắn, nó chẳng là gì, cho nên, Lạc Hàn Y cũng không được.

Ánh mắt mọi người hướng về Nam Cung Vô Thương.

Mà ánh mắt Bách Lư Ly từ đầu đến cuối, đều chỉ hướng về Nam Cung Vô Thương.

Nhưng Nam Cung Vô Thương vẫn coi như không để ý.

Ánh mắt Lãnh Vô Tâm lướt nhìn Bách Lư Ly một thoáng, nó vô cùng lạnh nhạt, nhưng lại làm cho Bách Lư Ly không tự chủ mà cắn môi dưới, sắc mặt nàng từ tái nhợt chuyển thành trắng bệch.

"Vô Thương ca ca •••••"

Thanh âm mềm nhũn, nức nở, khiến cho người ta thương tiếc.

Lãnh Vô Tâm rốt cục cũng cười ra tiếng.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển hướng, dừng lại tại trên người Lãnh Vô Tâm.

"Xem ra lời Bốn cung nói lần trước thật đúng." Thông thả đứng đưa ly rượu, cánh hoa đào màu hồng rớt bên trong khế xao động tạo thành những vòng bọt nước, trông thật đẹp mắt.

"Bốn cung cười vào, như thế này thì giang hồ đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất danh kỹ có cái gì khác nhau?"

Nàng dừng một chút.

Bởi vì không bị khăn che mặt che khuất, nụ cười của nàng rất rõ ràng.

Đôi con ngươi mênh mông như dòng nước tựa như đang được thấp sáng.

"Có cái gì khác không? A! Đúng rồi! Có chứ. Đệ nhất danh kỹ làm sao có thể sánh bằng giang hồ đệ nhất mỹ nhân? Danh kỹ thì dựa vào nam tử thành danh, khoe khoang sắc đẹp, không giả bộ thanh thuần. Giang hồ đệ nhất mỹ nhân tuy cũng dựa vào nam tử thành danh, cũng khoe khoang sắc đẹp. Nhưng, lại thích giả bộ thanh thuần, tựa như Thiên Tiên."

"Lãnh Vô Tâm! Cái đồ tiện nhân này!"

Bách Lư Ly tức giận đến mức mặt trắng bệch.

Bật thót lên, quên mất nỗi sợ hãi của bản thân!

Tất cả mọi người đều nghĩ lần này Bách Lư Ly chết chắc, ai cũng cho là Lãnh Vô Tâm sẽ giận dữ xuất thủ.

Đáng tiếc •••••

Hết thấy tướng tượng đều không biến thành sự thật

Lãnh Vô Tâm vẫn nhàn nhã thưởng thức ly rượu, xoay xoay nó.

"Làm chủ, sai đâu đánh đó? Gia tộc Bách Lý kể từ lúc Bốn cung xuất cung, số mạng của nó liền được định đoạt rồi, người nghĩ nó còn có thể đề ai đó làm chủ, sai đâu đánh đó sao? Gia tộc Bách Lý nếu không thể đề Hợp Quốc “dùng”, người cảm thấy nó còn cần thiết tồn tại sao?"

Hợp Quốc không thể dùng

Hơn nữa, so với bất kì thời kì nào, nó phải hùng mạnh hơn.

Ít nhất, là trong lúc đánh cược này

Mọi nhân tố có thể ngăn trở Hợp Quốc cường thịnh, ta đây sẽ diệt trừ!

Lời của Lãnh Vô Tâm như “quăng đá vào hồ nước*”, hoàn toàn khiến Bách Lư Ly suy sụp.

(*) : gần nghĩa với câu “tát nước vào mặt”

Thời điểm Bách Dao gặp chuyện không may, việc đầu tiên nàng làm là liền phát tin tức về Bốn gia (nhà), nhưng mãi vẫn không nhận được tin hồi đáp.

Sâu trong lòng, nàng cũng đã cảm thấy mơ hồ bất an, nhưng lại tự lừa gạt mình rằng chẳng có gì cả, thư trả lời có thể vì một lý do nào đó mà bị chậm trễ.

Hiện tại Lãnh Vô Tâm chợt nói thẳng ra, lại rành mạch như vậy, khiến cho nàng không còn cách nào trốn thoát sự thật.

Nàng vì sao lại không thể điên cuồng?

Vì sao không thể điên cuồng đây?

Từ trên thiên đường thẳng rơi xuống địa ngục, một đường thẳng đứng, không chút báo trước, ngay lập tức.

Bách Lưu Ly không biết chuyện gia tộc Bách Lý làm vào sáu năm trước, chỉ nghĩ mọi chuyện Lãnh Vô Tâm làm là vì Nam Cung Vô Thương, cho nên nàng ta mới khi dễ nàng.

"Hừ! Lãnh Vô Tâm, đồ độc phụ*! Ngươi làm nhiều chuyện như vậy, ngươi dám nói tất cả đều là vì Hợp Quốc sao?"

(*) : đồ đàn bà ác độc

Thời điểm con người bị đàn áp, áp bức, nóng nảy điên cuồng, cái gì cũng có thể làm được.

Nếu là lúc trước, Bách Lưu Ly kiên quyết không thể vì bất cứ lý do nào mà để xuống thứ nàng thích nhất - danh tiếng cùng mặt mũi, nhưng hiện tại, nó đã không còn trọng yếu nữa. Ở trong mắt nàng, không còn thứ gì còn có thể trọng yếu nữa.

Chỉ cần người ở trước mặt nàng vẫn còn là cô gái đang ung dung uống rượu kia, thì không còn gì là trọng yếu nữa!

Chỉ cần có người nọ!

Nàng muốn hủy diệt nàng ta!

Cho dù có phải chết thì cũng phải cùng chết với nàng ta!

"Được! Khá lắm hoàng hậu Hợp Quốc! Khá lắm vì dân vì nước!"

Nàng chợt cười to, còn chút nào yếu điệu ư? Tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm cho sợ ngây người.

Chỉ có người ngồi ở trên vị trí thượng tịch* của Lưu Nguyệt học viện - viện trưởng, lão chi tử về bằng một cái lắc đầu, nhẹ nhàng thờ dài tới mức không thể dễ dàng hơn. Tỉ mỉ chuẩn bị dạ tiệc, rồi lại bị người khác làm cho náo loạn, thật uổng công.

(*) : vị trí dành cho người có cấp cao nhất

"Lãnh Vô Tâm, lý do mà ngươi đối phó với gia tộc Bách Lý là gì, trong lòng ngươi hẳn rõ ràng nhất!"

Khóe miệng cong thành một nụ cười quái dị: "Là vì hân phái không? Ngươi thừa nhận đi, ngươi thương hân!"

Bàn tay cầm ly rượu có chút cứng lại.

Loại động tác vi diệu* này, khiến cho ba vị nam tử ưu tú nhất biến sắc.

(*) : kì diệu, thần kì, khó tin

Một vị là Mộ Dung Dạ, hẳn để mạnh ly rượu xuống, khiến dòng rượu ngon văng đầy lên trên nền đất.

Một vị khác là Lạc Hàn Y, nụ cười nơi khóe miệng của hắn bỗng ngưng đông cứng lại, đôi con ngươi màu tím tối sầm.

Cuối cùng chính là Nam Cung Vô Thương, đôi mắt quanh năm phủ đầy sương mù của hắn chợt thoáng qua một tia mừng rỡ.

Thần sắc của ba người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đều bị nhất cử nhất động của Lãnh Vô Tâm điều khiển.

"Lãnh Vô Tâm, ngươi mới phải là người đáng thương nhất! Vô Tâm, Vô Tâm, ha ha, ngươi quả nhiên không có tâm! Thế nào? Không dám thừa nhận sao? Loại người có lòng dạ sắt đá như ngươi mà cũng bị thứ khác tác động sao, sao ngươi lại không dám thừa nhận?!"

"Câm miệng!"

Đôi con ngươi rực rỡ của thiếu nữ nhú lại, một ly rượu đào bị nàng tiện tay ném tới, vừa đúng rót vào cái miệng đang chuẩn tiếp tục mở ra của Bách Lưu Ly.

Bách Lưu Ly bị dòng rượu cay làm cho sặc.

Trên gương mặt kiều mỵ như hoa hiện lên vẻ đắc ý.

"Khụ khụ thế nào chợt dạ? Nói cho ngươi biết người hắn yêu thích là ta ta mới là tân nương của Vô Thương ca ca, phụ thân đã sớm nói cho ta biết ta sẽ là hoàng hậu của Vô Thương ca ca !" !"

Hai chữ hoàng hậu vừa rơi xuống.

Yến hội cũng không thể tiếp tục giữ vững được sự an tĩnh lúc ban đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hai vương một hậu

Hoàng hậu?

Thê tử của Công tử Vô Thương sẽ là hoàng hậu? Hoàng hậu Lãnh Vô Tâm thích công tử Vô Thương ? Giang hồ đệ nhất mỹ nhân thì ra đã là người có hôn ước?

.....

Đủ loại ý nghĩ thắc mắc, hoài nghi, xẹt qua lòng cùng tâm trí mọi người.

Lãnh Vô Tâm ngẩn ra.

Nàng không ngờ Bách Lư Ly sẽ điên cuồng như thế, cũng không lường trước được người của gia tộc Bách Lý lại nói thẳng chuyện của Nam Cung Vô Thương cho nàng ta.

Hiện tại lời của Bách Lư Ly đã nói ra khỏi miệng, như vậy thì nàng tuyệt không thể xuất thủ*.

(*) : ra tay

Nếu xuất thủ, như vậy thì thân phận hoàng thượng của Nam Cung Vô Thương liền hoàn toàn bại lộ, kèm theo đó là sự nhục nhã dành cho Hợp Quốc.

Nàng là hoàng hậu Hợp Quốc, ít nhất là vào lúc này.

Nàng nên vì Hợp Quốc mà chịu mọi loại trách nhiệm, không thể ra tay, chỉ có thể nhịn!

"Thế nào? Thì ra các người không biết à? Thật là có mắt không trông. Công tử Vô Thương chính là" câu nói kế tiếp chột mũi kẹt, Bách Lư Ly không thể nói ra lời, nàng tròn to hai mắt nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại ở trước mắt mình kia.

Chính là Nam Cung Vô Thương.

Nhéo nhẹ vào chiếc cổ xinh đẹp của Bách Lư Ly, nụ cười dịu dàng trước sau như một, giống hệt lần đầu mà Bách Lư Ly nhìn thấy, lạnh lẽ, điềm đạm, hòa nhã.

Vẫn là như vậy.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận. Dù ở thời điểm nào, Nam Cung Vô Thương cũng đều ôn nhu* như vậy. Trước kia, nàng cũng đã từng nghĩ tới sẽ trở thành một người thật đặc biệt so với những người khác trong mắt hắn.

(*) : điềm đạm, dịu dàng

Nhưng kết quả đều giống nhau.

Bất kể nàng có làm nũng, giận dỗi, ôn nhu, nuông chiều

Nàng đã tỏ mọi loại thái độ, nhưng đều không thể tác động đến nửa điểm tâm tình của hắn.

Sau, nàng cũng đã thông suốt mọi chuyện, rồi tự an ủi chính mình.

Ít nhất, ít nhất, hắn đối với bất kỳ người nào đều giống nhau!

Vậy mà lại không phải!

Về điềm đạm không bao giờ suy chuyển của hắn có thể vì Lãnh Vô Tâm sụp đổ, sự ngang ngược, niềm kiêu ngạo của hắn có thể vì Lãnh Vô Tâm mà biến mất, ngay cả nụ cười của hắn, cũng có thể vì Lãnh Vô Tâm mà thay đổi.

Nhưng là tại sao? Tại sao người ấy lại không phải là nàng? Tại sao ánh mắt của hắn vẫn không hướng về phía nàng?

Sâu trong khóe mắt, một giọt lệ bỗng chảy xuống, đôi mắt của hồng nhan một đời như nàng rốt cuộc cũng phải nhắm lại.

Tất cả mọi người đều nghĩ, một người được “chúng tinh phùng nguyệt*” như Bách Lư Ly, sẽ vĩnh viễn không hiểu được tư vị của tình yêu, nhưng, bọn họ đã sai rồi, không một ai biết, người xinh đẹp như nàng, bất quá cũng chỉ là một người hèn mọn, đáng thương, khi yêu thầm một nam nhân.

(*) : được nhiều vệ tinh vây quanh

Nhưng có lẽ, ở lúc nàng chết, cũng có được một khắc hạnh phúc .

Ít nhất nàng được chết dưới tay nam tử nàng ngưỡng mộ, người mà nàng mong mỏi được gặp hằng đêm, nàng rốt cuộc cũng đã gặp được rồi, chỉ tiếc nàng phải trả một cái giá quá cao —— mệnh của nàng!

"A!" Rốt cuộc cũng có người phản ứng lại, nàng thét chói tai ra tiếng. Thanh âm của nữ tử sắc bén tựa như lưỡi đao, phá vỡ sự yên lặng của toàn đình viện.

Ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng không thể làm được gì lúc này.

Tại đại sảnh ấm áp, xa xa nhìn vị công tử phong hoa tuyệt đại công tử kia, nàng bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh. Khí lạnh khiến nàng hít thở không thông, làm cho nàng không kìm chế được, mà nhíu nhẹ chân mày.

Nàng vốn biết nàng cùng Nam Cung Vô Thương là cùng một loại người .

Nàng không cảm thấy cách làm của Nam Cung Vô Thương là quá mức tàn nhẫn, cũng không cảm thấy nó độc ác gì. Chẳng qua là nàng không biết vì sao mình lại có cảm giác hít thở không thông mà thôi. Nếu đổi lại là nàng, có lẽ nàng cũng sẽ làm ra loại chuyện giống Nam Cung Vô Thương.

Song, ở sâu trong đáy lòng, Lãnh Vô Tâm vẫn có chút không đồng ý khi hắn giẫm đạp lên tình yêu của nàng ta.

Tình yêu.

Nàng cho là, vô luận là loại tình yêu gì.

Vô luận là yêu hay không yêu đối phương, thì cũng không thể chà đạp lên tình yêu của họ.

Có lẽ, còn có một loại lý do nữa, nó ở tại chỗ sâu nhất nơi nội tâm nàng, nơi mà Lãnh Vô Tâm không muốn chạm đến, cũng không muốn thừa nhận.

Nhưng, những thứ này đều không trọng yếu.

Quan trọng là?

Quan trọng là, hành động này của Nam Cung Vô Thương rõ là gián tiếp thừa nhận lời của Bách Lư Ly là chính xác.

Hoàng đế.

Công tử Vô Thương lại là hoàng đế!

Tin tức này, đủ để cho cả thiên hạ khiếp sợ!

Sự nổi tiếng của Nam Cung Vô Thương, khiến không biết bao nhiêu người muốn điều tra thân phận cùng lực lượng chống đỡ sau lưng hắn, chỉ tính tại Lư Nguyệt học viện, cũng đã không ít người muốn lôi kéo hắn về gia tộc.

Người như vậy, đáng lẽ ai cũng phải biết cùng quen thuộc chuyện về thân phận của hắn vạn lần.

Nhưng, đột nhiên có một ngày, người ấy nói, người ấy biết, về ung dung bình tĩnh này đều là giả, đây là loại rung động nào, chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu.

"Lời Bách Lư Ly nói là thật."

Nam Cung Vô Thương ưu nhả lau lau ngón tay, những đốt ngón tay trắng muốt như ngọc, giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất thế gian.

"Trời ạ, không thể nào? Hoàng đế!" Một nữ tử thét lên.

"Thật sự là hoàng đế ư, công tử Vô Thương là hoàng đế."

Một nữ tử khác cũng hưng phấn theo.

"Thù đoạn khí chất không ai sánh bằng, cộng thêm gia thế không ai có thể địch nổi, nam tử như vậy, chỉ có thể thầm mơ tưởng có được thôi?"

Một nữ tử khác cố làm ra vẻ u buồn.

"....."

Đĩ nhiên, trừ những tiểu thư con nhà gia tộc thiếu kiên nhẫn mà luyên thuyên, thì hầu hết ai nấy đều lựa chọn yên lặng, chờ đợi lời nói trọng yếu tiếp theo của Nam Cung Vô Thương.

"Trẫm là hoàng đế của Nam Quốc."

Cách chuyển xưng hô thật tự nhiên. Lại cực kì uy dũng.

"Vô luận các vị anh hùng phản ứng như thế nào, trẫm cũng không có lời gì để nói. Trẫm cảm giác mình không có nghĩa vụ giải thích thân phận của mình, cũng như, không muốn nghe thấy những lời chỉ trích, không chút lập trường của mọi người." Dừng một chút, ánh mắt bén nhọn của hắn lướt nhanh qua đám người đang rục rịch, chộn rộn: "Đại hội võ lâm vốn chỉ là nơi để tỷ thí võ công, thân phận gì cũng không quan trọng, điều này vốn là tôn chỉ của Lưu Nguyệt học viện. Nếu Hoàng Hậu của Hợp Quốc cũng như đệ tử của Lưu Nguyệt học viện có thể tham gia, vì sao trẫm lại không thể? Về phần lý do vì sao trẫm không muốn tiết lộ thân phận? Lý do rất đơn giản, bởi vì chưa từng có người hỏi! Trẫm chưa từng có ý định giấu giếm, chẳng qua là chưa từng có người hỏi về thân phận của trẫm. Với những lý do trên, trẫm hoàn toàn không có khả năng "rêu rao" thân phận hoàng đế Nam Quốc của mình."

Một đoạn hội thoại, "tích thủy bất lậu*".

(*) : không giọt nước có thể lọt qua = chặt chẽ, trôi chảy, không chút sơ hở

Lời nói hợp tình hợp lý, cũng ngăn chặn tất cả trách cứ. Càng cao mình hơn chính là, hắn đã đem mọi sai lầm vốn là của mình, đẩy tới mọi người trong thiên hạ với một cách cực kì "phong đậm vân thanh"*, dĩ nhiên, còn làm cho người ta tin phục**.

(*) : nhẹ như gió thổi mây trôi = cực kì dễ dàng

(**) : tin tưởng cùng khâm phục

Đây không thể không là thủ đoạn của Nam Cung Vô Thương.

"Không sai, Bốn cung tán thành với lời nói của Nam Cung Vô Thương."

Lãnh Vô Tâm lại bung rượu lên chén nhỏ, xa xa nhất cử*, ngửa đầu uống vào.

(*) : cộng ly với khoảng cách xa, tức chỉ đưa ly rượu ly tỏ ý mời

Mọi người như tìm được lối thoát, rồi rít đồng ý theo lời của nàng.

"Đúng vậy a, chuyện này lão hủ đây cũng không cũng trách gì công tử Vô Thương."

"Không có gì đáng ngại cả."

"Mỗi người đều có một nỗi khó xử riêng, chúng tôi hiểu."

"....."

Lạc Hân Y cùng Mộ Dung Dạ vừa cười hờ hững vừa uống rượu của mình rồi nhìn về phía thiếu nữ kia.

Mọi người đều nghĩ chuyện sẽ kết thúc ở đây, nhưng một thanh âm "không đúng lúc" bỗng nhiên vang lên.

"Nếu công tử Vô Thương thừa nhận mình chính là đệ vương của Nam Quốc, cũng thừa nhận lời Bách Lưu Ly nọ1 đích thực là thực, vậy thì phải chăng chúng tôi cũng có thể hiểu, chuyện giữa công tử Vô Thương cùng Cố Tú quận chúa cũng là thật?"

Người nói chuyện là một nữ tử, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm Nam Cung Vô Thương.

"Có phải là đúng như lời của Bách Lưu Ly, cố tú Quận chúa Lãnh Vô Tâm thật thích công tử Vô Thương?"

Ánh mắt nàng nhẹ nhàng liếc nhìn người vẫn như cũ không nhúc nhích - Lãnh Vô Tâm, cực kì gay gắt cùng kịch liệt.

Lời của nàng ta, dĩ nhiên liền khiến cho mọi người dâng lên một đại suy nghĩ nghi ngờ trong lòng.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như cái chết.

Tất cả mọi người chờ Lãnh Vô Tâm trả lời.

Ngay cả Lạc Hàn Y cũng nắm chặt ly rượu trong tay, ánh mắt Mộ Dung Dạ thì càng thêm hừng hực lửa.

Đáp lại chỉ có sự yên tĩnh.

Mỗi lúc một yên tĩnh hơn.

Hồi lâu sau, thiếu nữ nhẹ nhàng để xuống ly rượu, ung dung đứng dậy, lông mi nàng có chút siết chặt, che kín đi những đợt sóng nước dồn dập trong đáy mắt. Chiếc lắc chân bởi vì động tác của nàng mà khẽ đung đưa, khiến nó càng thêm phần ưu nhã.

Làn váy thật dài của thiếu nữ quét theo những cánh hoa rơi, tạo thành một cơn mưa hoa nhỏ.

Tư thái của thiếu nữ thực sự quá mức “lười nhác” cùng lạnh lùng.

Hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng, nhưng lại hoàn mỹ dung hợp với nhau, làm cho người ta trong khoảng khắc giật mình.

"Bốn cung một mối, loại này vấn đề nhảm chán này, đừng làm phiền tới Bốn cung."

Cước bộ của thiếu nữ bỗng dừng ngừng lại.

"Trận hỗn chiến ngày mai, Bốn cung sẽ dùng toàn lực tham gia, sinh tử do mệnh. Nếu sợ chết, thì đừng tới tham gia, nếu tham gia thì đừng trách vận mệnh không tốt mà chết, trước khi chết nên nhắc nhở người nhà đừng tới tìm Bốn cung. Bốn cung tuyệt đối không có tâm tình ứng phó bọn họ."

Lời vừa nói xong, bóng dáng của thiếu nữ đã biến mất ở đình viện.

Phảng phất như bóng hình xinh đẹp vừa rồi, chẳng qua chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi •••••

Ngày thứ hai, khi sự rối rắm của mọi người đã tạm lắng xuống, nó bỗng chốc lại nổi lên.

Lãnh Vô Tâm như thường khi, đã tới lời đài từ sớm.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sinh tử nhất chiến*

(*) : trận chiến sinh tử

Nói là sớm, nhưng chung quanh đã sớm có không ít những người tới so tài, những người này một là những người của các môn phái nhỏ, hoặc là những đệ tử không mấy nổi danh, họ tới sớm chính là vì muốn chiếm một vị trí tốt, đột nhiên nhìn thấy Lãnh Vô Tâm cũng tới sớm giống như họ, liền rối rít bàn luận xôn xao.

Chuyện tại dạ tiệc, náo nhiệt đến mức có thể nói là mọi người đều biết.

Mỗi chuyện của giang hồ đệ nhất nữ nhân cũng đã đủ sáng mắt, huống chi còn là chuyện về công tử Vô Thương? Không chỉ là chuyện của công tử Vô Thương, mà còn là chuyện tình bí mật của Đế Hậu hai quốc gia.

Đêm qua, lời của Lãnh Vô Tâm trước khi rời đi..., thật mơ mơ hồ hồ.

Mặc dù là để chuyển hướng của đề tài, nhưng nó lại mập mờ không rõ, ngược lại càng khiến cho người ta thêm phần hoài nghi.

Lạc Hàn Y vẫn tựa vào cột đá bên lời đài, lắng nghe những lời nghị luận chung quanh, sắc mặt phức tạp.

Lãnh Vô Tâm thay một bộ quần áo màu đen giống bộ hôm qua như đúc.

Mạng che mặt của nàng, trước sau như một thật Lãnh Mặc.

Ngày hôm qua phồn hoa, tư thái lười nhác, phảng phất như chỉ là mộng cảnh trong lòng hấn, nhưng lại không phải là mộng cảnh, chính hấn hiểu rõ nhất. Càng thêm rõ cái thái độ như có như không mà Lãnh Vô Tâm đối với Nam Cung Vô Thương kia.

Hấn vẫn cảm thấy giữa Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương có cái cảm giác nói không ra lời, lời nói mà Bách Lưu Ly nói trước khi chết vào hôm qua kia thật chấn động, rồi hấn đột nhiên phát giác, thứ bất đồng kia, thế nào lại giống như là thích lẫn nhau.

Trong nháy mắt hắn thay đổi suy nghĩ kia, Lãnh Vô Tâm đã nhìn hắn.

Thật ra thì, Lạc Hàn Y đã hiểu lắm.

Cho dù Nam Cung Vô Thương đối với Lãnh Vô Tâm quả thật có thứ tình cảm không rõ, cho dù Lãnh Vô Tâm cũng có cái loại tình cảm đó.

Nhưng Nam Cung Vô Thương cùng Lãnh Vô Tâm quá mức lạnh lùng, họ cũng là những người cực kì có lý trí.

Trong lòng hai người bọn họ, có lẽ đối với thứ tình cảm kia cũng không hiểu rõ, chớ đừng nói chi là ra về ân ái với nhau, điều này càng khiến cho lời nói kia vô căn cứ.

Nam Cung Vô Thương cùng Lãnh Vô Tâm có cảm giác như có như không, lại không có chút cố định, từ đầu đến cuối cùng lắm cũng chỉ là do người ngoài áp đặt chúng lên hai người.

Hoặc giả cũng có thể nói như vậy, bởi vì đánh cuộc hoặc là vì cái gì đó, bản thân Lãnh Vô Tâm đối với Nam Cung Vô Thương có sự chú ý dành cho hắn lớn hơn những người khác, huống chi họ còn có thời gian sáu năm sớm chiều làm bạn?

Nhận thấy được sắc mặt khó coi của Lạc Hàn Y, Lãnh Vô Tâm cũng chỉ hơi hướng hắn gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Đại để thời gian một chun trà*, Nam Cung Vô Thương cùng một đám người khác lục tục trình diện.

(*) : khoảng thời gian để dùng một ly trà

Khí trời tốt, ánh nắng tươi sáng, hơi có chút gió, vẩy lên các lọn tóc của mọi người, cũng bùng lên sự khẩn trương của bọn họ. Đại hội võ lâm ba năm một lần này, vẫn luôn là một việc trọng đại trong giới võ lâm.

Nhưng từ trước đến giờ không có lần nào đặc sắc như lần này.

Đơn giản là trăm bổng cùng pháp phòng.

Chỉ cần cái tổ hợp “hai vương một hậu” này, cũng đã đủ khiến cho người trong thiên hạ ồn ào một đoạn thời gian, huống chi còn là chuyện một trong bộ Tam công tử của Bách gia – Bách Dao chết ở vòng thứ hai?

Đệ nhất gia tộc võ lâm - Bách Lý xuống dốc, chuyện tình ... giữa hoàng hậu Hợp Quốc cùng đệ vương Nam Quốc.

Hết thấy hết thấy, khiến cho người ta “ùng ục” xôn xao.

"Khụ khụ —— các vị anh hùng xin hãy yên lặng!" Một trong năm vị nam tử ngồi ở trung ương*, mở miệng.

(*) : trung ương = vị trí trung tâm

Người ở dưới liền yên tĩnh lại, đây là Minh Chủ của đại hội võ lâm lần trước.

"Ta nhờ được sự ưu ái của mọi người mà trở thành minh chủ võ lâm ba năm, tự biết không thể vì võ lâm làm ra cống hiến lớn. Trong lòng cũng rất áy náy, mới ba năm kể từ khi đó, nhân tài mới đã xuất hiện. Lần đại hội võ lâm này, thật đặc sắc ngoài dự đoán, các đại gia nói có đúng không?"

"Đúng!"

Người ở dưới trăm miệng một lời.

Không hổ là tiền minh chủ võ lâm, quả nhiên có chút tài năng.

Lãnh Vô Tâm hờ hững, mặt bình tĩnh, tận lực điều tiết trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

"Lần đại hội này, các đại gia cảm thấy người nào có khả năng nhất để nhiệm chức, trở thành minh chủ võ lâm kế tiếp đây?" Nam nhân trung niên vịn lại mặt mũi, bỗng chốc đem bầu không khí sôi nổi càng thêm tăng cao, càng gia tăng thêm cảm giác gần gũi.

"Công tử Vô Thương!"

"Ta xem trọng công tử Vô Thương!"

"Nhất định là Lạc Hàn Y!" "Bất quá, Lão Tử nghĩ Mộ Dung Dạ mới đúng!"

"Nguyệt Mạt!"

"Ta xem trọng Lâm Phong!"

"....."

Người ở dưới nghị luận âm i, hô lên tên người mà mình cảm thấy có lợi thế nhất.

"Vậy à? Thì ra đây là những người mà mọi người cảm thấy có khả năng nhất? Vậy ta cũng nói tên người mà ta cảm thấy có lợi thế nhất."

Nam tử trung niên thuận thế* nói.

(*) : thuận thế = thuận theo tình thế = nhân tiện

"Minh Chủ nói đi."

"Minh Chủ coi trọng người nào?" "A nha, Minh Chủ cũng có người để coi trọng sao?"

Thoải mái cười to, trên mặt người nam tử trung niên đều là khoái ý*, trong mi mục** lại lộ ra vẻ khôn khéo.

(*) : sảng khoái

(**) : mi mục = lông mày và mắt hoặc mặt mày

Cố ý tránh cái tên được nhắc tới kia, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không biết nên phản ứng thế nào. Không phải là Lãnh Vô Tâm không đủ mạnh, hay không có khả năng có được vinh quang của minh chủ võ lâm. Trên thực tế, Lãnh Vô Tâm đủ mạnh, hơn nữa lại rất mạnh, quá mạnh. Cũng là người có khả năng nhất lấy được vị trí minh chủ võ lâm.

Cố tình “khoe” ra “cái nút” kia, chọc cho mọi người thêm kích động .

"Ta đương nhiên cũng sẽ có người mà mình coi trọng , người ta xem trọng chính là Lãnh Vô Tâm!" Lãnh Vô Tâm ——

Lãnh Vô Tâm ——

Lãnh Vô Tâm ——

Ba chữ vừa rơi xuống, toàn trường liền triệt để vắng lặng.

Nhưng trong tiềm thức.

Bọn họ còn chưa nguyện ý, dù sao cũng là người giang hồ, coi như là không quá “trọng nam khinh nữ” đi chăng nữa, nhưng để cho một nữ nhân thống lĩnh cả giang hồ, tận trong đáy lòng bọn họ rốt cuộc vẫn cảm thấy bức tức.

Coi như là nữ nhân kia có thủ đoạn kinh thiên*.

(*) : đáng sợ, kinh hãi, động trời

Coi như nữ nhân kia đảm đương nổi vị trí minh chủ võ lâm.

Thì, bọn họ vẫn không hi vọng, không hy vọng Lãnh Vô Tâm thật sự thắng được.

Trong lòng mọi người muốn cái gì, Lãnh Vô Tâm đã sớm biết trước, ngoài mặt nàng không có bất kỳ biểu lộ nào, nhưng trong lòng lại đang nhú mảy. Không biết, nam tử trung niên này đột nhiên nhắc tới nàng là vì cái gì?

"Thế nào? Các đại gia cảm thấy Lãnh Vô Tâm không có cách nào để trở thành minh chủ võ lâm sao?" Nam tử trung niên tự hỏi tự trả lời, phảng phất như không hề cảm giác được bầu không khí trong giây lát đã trở nên đông cứng.

"Ha ha, xem ra cái đề tài này các đại gia không thích. Đã như vậy, chúng ta nhanh một chút tiến vào chánh đề!" Không chút lúng túng mà bỏ qua đề tài, nam tử trung niên rốt cuộc cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, xoay người đứng đối diện với mấy người trên lôi đài, nói: "Lần này vốn là phải mười người, nhưng bởi vì gia đình Lan Khê đột nhiên xảy ra chút việc, phải thôi lui khỏi giang hồ, những người khác thì đều đã đến trình diện."

Hắn cố ý dừng một chút, ánh mắt lướt nhìn qua chín người.

"Quy củ hẳn các đại gia đã rất rõ ràng, ta cũng không muốn nhiều lời. Lần tranh tài này rất trọng yếu, nó sẽ quyết định người nào sẽ trở thành đệ nhất võ lâm thiên hạ, ta hi vọng các ngươi sẽ dốc toàn lực. Dĩ nhiên, khi càng toàn lực ứng phó, ta càng hi vọng các ngươi để xuống ân oán cá nhân, chân chân chính chính chiến đấu một cuộc, trận này, sẽ là một vinh dự hiếm có trong cuộc đời các ngươi!"

“Hiểu!”

Chín người cùng đáp lời.

Nam tử trung niên tung người nhảy một cái ra khỏi lôi đài.

Không khí chợt trở nên khẩn trương, chiến khí hết sức căng thẳng.

Ánh mặt trời chói mắt, long trọng.

Mọi người nín thở, mỗi mắt mong chờ một trận chiến mạnh mẽ nhất ba năm mới có một lần này.

Chín người trên võ đài cũng vậy, ngừng thở.

Mỗi người đều đang suy nghĩ kỹ phương pháp có lợi nhất cho bản thân, tìm kiếm cách có thể dùng ít khí lực để giải quyết thật nhiều đối thủ. Trên lôi đài chỉ có hai người không nghĩ vậy, mà từ khi bắt đầu liền khóa chặt đối phương.

Thật chặt, ngay cả những người khác cũng cảm thấy vậy.

"Sư tỷ, ngươi đã đáp ứng đánh cùng ta một trận."

Đáp ứng đánh một trận!

Lãnh Vô Tâm áo đen tóc đen hết sức đáng chú ý, cực kì hiếm thấy, đôi mắt nàng cũng khẽ cong lên, ý cười chân thật xuất phát từ trong đáy mắt.

"Không tệ, ta đáp ứng cùng ngươi đánh một trận."

Mọi người kinh ngạc.

Chỉ có Nam Cung Vô Thương bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Xác thực, sẽ không có ai ngu ngốc đến mức lại đấu cùng cao thủ ngay lúc đầu, hơn nữa khi so chiêu cùng cao thủ, sẽ tiêu hao một phần nội lực cực lớn, chớ đừng nói chỉ là những đấu thủ phía sau còn như hổ đói rình mồi.

Trừ phi hai người này ngu.

Nhưng, bọn họ lại mơ hồ vui vẻ.

Thực lực Lãnh Vô Tâm, bọn họ hiểu nó mạnh cùng cường thế tốt cùng đến thế nào. Lạc Hàn Y lại là một trong trong những người đứng đầu, được mọi người đề cử, nếu hai người bọn họ đánh nhau, lưỡng bại câu thương*, như vậy, vị trí minh chủ võ lâm.....

(*) : hai người cùng bại

Lãnh Vô Tâm cùng Lạc Hàn Y đem phản ứng của mọi người thu vào đáy mắt, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm giao hoạt.

"Nhưng, sư tỷ, làm sao bây giờ đây? Nếu chúng ta “lưỡng bại câu thương”, thì bọn họ* không phải sẽ cười châm biếm chúng ta một cách vô cùng vui vẻ cùng hài lòng sao?"

(*) : 7 người cùng đấu với Lạc Hàn Y cùng Lãnh Vô Tâm

Cổ làm ra vẻ cau mày, cực kì ưu sầu.

Lãnh Vô Tâm đáp lại bằng một nụ cười “lang bối vi gian*”, đáng tiếc nó bị khăn che mặt che khuất, không một ai thấy được.

(*) : con sói cùng con bói cùng loài, cấu kết cùng nhau làm việc xấu

"Như vậy à, ta sẽ suy nghĩ."

Dừng một chút, nàng đột nhiên tung người nhảy một cái, Huyết Tiêu trong tay đã được xuất thủ, đánh úp về phía người vừa cười âm hiểm kia*.

(*) : ý là một trong bảy người cùng đấu với bọn họ, vui mừng cười âm hiểm khi Lãnh Vô Tâm cùng Lạc Hàn Y “lưỡng bại câu thương”

"Vậy trước tiên khiến cho bọn họ cười không nổi!" Lời Lãnh Vô Tâm còn chưa dứt, Lạc Hàn Y cũng đồng thời tung người lên, thủ pháp* mặc dù không hung ác, tuyệt tình như Lãnh Vô Tâm, nhưng cũng là cách hạ thủ không chút lưu tình.

(*) : cách ra tay

Bị hai người đột nhiên làm khó dễ, bọn họ ứng phó không kịp.

Chờ bọn họ kinh hoàng, chuẩn bị phòng thủ, lưỡi đao lạnh như băng đã phá vỡ cổ họng của họ.

Đàm tiểu nhân gian*, hai người đã chết.

(*) : kẻ đàm tiếu lảm chuyện của thế gian, không chút tích sự

Lãnh Vô Tâm cùng Lạc Hàn Y trao đổi ánh mắt, một giây kế tiếp lại xoay về hướng khác.

Lần này, hai người kia bị bọn họ nhìn chăm chú đã có phòng bị, thuận theo tình thế mà gây khó dễ lại.

"Lãnh Vô Tâm, Lạc Hàn Y. Dù gì các ngươi cũng là một trong các chủ nhân của Tứ Uyển Lưu Nguyệt học viện, thế nhưng lại hạ thủ sau lưng, đánh lén người khác!"

Bị Lãnh Vô Tâm bắt được, hắc liễu mạng ngăn trở thể tấn công quý dị của nàng, mắt thấy không địch lại, cố tìm cách thoát đi, đau đớn quá lớn.

Huyết Tiểu của Lãnh Vô Tâm chắn ngang, ngăn trở trường kiếm, mượn thế nhảy lên, nhìn thấy sơ hở khi phòng thủ của hắc, nàng liên hoàn đá ra năm cước, thẳng ngay chính giữa trái tim.

Người nọ đành bị đá ra khỏi lối đi.

Hắc y tung bay, Lãnh Vô Tâm dừng lại cước bộ, đột nhiên cười to.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kinh Tâm Nhất Vãn*

(*) : nụ hôn kinh tâm

"Sinh tử chiến, không sinh tức tử, nào cần đạo nghĩa? Nếu muốn giảng đạo nghĩa, vậy không bằng ngươi xuất gia, nơi đó ngày ngày sẽ giảng đạo nghĩa cho ngươi!"

Lạc Hàn Y cũng cười một tiếng, hắc cũng sắp đá nam tử bị trọng thương ra khỏi lối đi.

"Không tệ, đây là sinh tử chiến."

Hắc y, Tử sam*, phong hoa tuyệt đại.

(*) : áo màu tím khoác ngoài của đàn ông

Hai người phối hợp, cơ hồ như không có bất kỳ sơ hở nào.

Chỉ ngắn ngủi mấy phút, họ đã giải quyết hết bốn người.

Thực sự mà nói đây chính là tôn chỉ sáng tạo ra đại hội võ lâm từ trước đến nay

Hôm đó, khi Lạc Hàn Y tìm đến Lãnh Vô Tâm, Lãnh Vô Tâm quả thật đã đáp ứng cùng hắc đánh một trận. Hành động của ngày hôm nay, quả thật đã được lên kế hoạch tốt từ ngày hôm đó.

Lạc Hàn Y bất quá cũng chỉ muốn có cơ hội cùng Lãnh Vô Tâm đánh một trận, còn thứ Lãnh Vô Tâm muốn là mình chủ võ lâm. Hai người này vốn không có mâu thuẫn, nhưng, nếu thứ Lãnh Vô Tâm muốn là mình chủ võ lâm, thì trước khi Nam Cung Vô Thương cùng Mộ Dung Dạ chưa ra tay, nàng quyết định sẽ không lựa chọn chống lại Lạc Hàn Y.

Cho dù giống như lần trước, Lãnh Vô Tâm có thể dùng ba chiêu chế trụ Lạc Hàn Y, thì cũng chỉ có thể dưới tình huống Lạc Hàn Y khinh địch.

Mình có bao nhiêu phần thắng, Lãnh Vô Tâm rõ ràng nhất.

Thanh danh Lạc Hàn Y không phải là giả tạo, nếu được gọi là võ sĩ, thì võ công của bản thân hắc tuyệt không đơn giản. Nếu đánh thật, Lãnh Vô Tâm không chắc ở thời điểm Lạc Hàn Y toàn lực ứng phó có thể thắng hắc, và còn có thể toàn thân trở lui.

Cho nên, ngay từ khi bắt đầu, thời điểm Lạc Hàn Y tìm đến nàng, nàng cũng đã đem những chuyện này nói rất rõ ràng cho hắc.

Nàng muốn vị trí mình chủ võ lâm.

Hơn nữa còn là tình thế bất buộc.

Không tiếc dùng hết thủ đoạn!

Mà nàng, cho dù cường hãn*, cũng không thể chắc chắn hạ được cả ba người - Nam Cung Vô Thương, Mộ Dung Dạ cùng Lạc Hàn Y, chiếm được cái vị trí này.

(*) : mạnh mẽ, dũng mãnh

Không thể trở thành kẻ địch, như vậy chỉ có thể lựa chọn một người để hợp tác.

Mộ Dung Dạ quyết không thể nào hợp tác cùng Lãnh Vô Tâm, dù không tính đến chuyện của Lãnh U Nguyệt, thì nàng cũng không thể xác định Mộ Dung Dạ có hạ một đạo ngay sau lưng nàng hay không, chỉ là tính chuyện này mà nói, nàng xác định không được.

Mà Nam Cung Vô Thương thì cơ hồ ở trong tiềm thức Lãnh Vô Tâm đã liền bị loại bỏ .

Không vì bất kỳ nguyên nhân nào, chỉ loại bỏ.

Như vậy, còn dư lại cũng chỉ có Lạc Hàn Y .

Cho nên, nói chuẩn xác, coi như Lạc Hàn Y không tìm đến nàng, nàng cũng sẽ tìm Lạc Hàn Y .

Đây là tất nhiên!

"Người, bây giờ còn có cơ hội lựa chọn thôi lui ra khỏi đây."

Trầm mặc hồi lâu, Lãnh Vô Tâm đột nhiên nhắm thẳng vào người nam tử đang thấp thỏm bất an, nói.

Nam tử kia đầu tiên là cắn răng, rồi buông lui người.

Nếu hắn thối lui khỏi võ đài trước mặt mọi người, mặc dù sẽ mất đi mặt mũi, nhưng là, tổng so với mất mạng thì tốt hơn. Nhìn thù đoạn mới vừa rồi của hai người, thì không phải sẽ hạ thù lưu tình với hắn.

Nếu bây giờ còn không mau thối lui ra, mà chờ bọn họ xuất thủ, hắn sẽ không còn bất cứ cơ hội nào để hối hận nữa.

Hà tất phải gây khó dễ cho chính bản thân.

Vừa nghĩ như thế, người nọ thản nhiên cúi người chào, phi thân nhảy một cái. Thối lui ra khỏi lôi đài

Con người của Nam Cung Vô Thương chợt lóe, nhìn về phía thiếu nữ áo đen, thoải mái cười một tiếng.

Thông minh như Nam Cung Vô Thương, thì làm sao không biết rõ đây hết thấy đều là kế hoạch của Lãnh Vô Tâm đây. Chắc hẳn chuyện để cho nam tử kia tự lui xuống, cũng là người nọ có ý?

Vừa rồi khi Lạc Hàn Y giết người cơ hồ là đã sớm dự định tốt trước mọi chuyện, để lại một mình nam tử kia, hẳn hẳn đã sớm điều tra tính tình người nọ, chắc chắn người nọ nhất định sẽ tự thối lui khỏi, cho nên mới không động thủ.

Có thể bỏ phí đi ý muốn của riêng mình, lưu lại một mạng người sống, dù vốn có thể giết vô số người mà không chớp mắt, cô gái như vậy, từ bi hay tàn nhẫn?

Hoặc, tất cả đều không phải, nàng chỉ vì mình lấy được thứ mình muốn mà thôi.

Chỉ cần không phải là người gây trở ngại trên đường đi của nàng, sống hay chết đều không trọng yếu.

Như vậy, Lãnh Vô Tâm đối với hắn đặc biệt, có phải hay không cũng là vì hắn là trở ngại trên con đường của nàng đây?

Vừa nghĩ như thế, cảm giác chán ghét trong lòng ùn ùn kéo đến, nụ cười nơi khóe miệng bỗng đông cứng, đôi con người màu đen nhìn chằm chằm không chút nhúc nhích hay xoay chuyển lên trên người thiếu nữ.

Lãnh Vô Tâm cũng chú ý tới ánh mắt của Nam Cung Vô Thương, nàng đột nhiên mở miệng.

"Nếu ta bảo người đừng tranh đấu cùng ta, người sẽ thối lui khỏi sao?"

Lời nói đột ngột ..., khiến cho những người đang chờ đợi một trận đấu kinh thiên động địa, bỗng chốc theo gió mà hóa đá.

Mái tóc đen của Nam Cung Vô Thương tung bay theo gió, hắn tiện tay phát mái tóc qua, đôi mắt lóe sáng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Người cảm thấy thế nào?"

Hoàn mỹ hỏi ngược lại.

Lãnh Vô Tâm ngắt ra, nàng cũng không rõ, nàng vì sao lại đột nhiên hỏi một câu ngu ngốc như vậy.

Đã tới nước này rồi, hơn nữa hấn còn là người có khả năng nhất để trở thành minh chủ võ lâm, hấn tại sao lại muốn buông tha? Chỉ vì một câu nói của nàng sao?

Ngay cả lợi dụng lẫn nhau nàng cũng làm

Đã như thế, thì vì sao nàng lại bật thốt ra lời nói ngu ngốc như vậy với Nam Cung Vô Thương?

Tại sao ta lại bật thốt ra lời nói ngu ngốc khi này chứ?

Đôi mắt nàng bị lớp màng sương mờ bao phủ toàn bộ: "Ta không biết." Không phải trực tiếp phủ nhận, mà là không biết.

Nam Cung Vô Thương không thể nào hình dung được tâm tình hiện giờ của hấn.

Lãnh Vô Tâm không biết khi nàng bật thốt ra lời vừa rồi, tay phải cầm kiếm của Mộ Dung Dạ run lên, toàn lực duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt. Đôi mắt màu tím của Lạc Hàn Y càng thêm chán nản, cả người phát ra một loại khí mờ hồ hệt như Lãnh Vô Tâm.

Trong cổ họng có một tư vị chua xót không thể che giấu, cơ hồ muốn làm cho hấn rơi lệ, nhưng tại sao lại muốn rơi lệ đây?

Lạc Hàn Y không biết.

Chẳng qua là hấn không thích nhìn đôi nam nữ kia, chán ghét khi bọn họ gặp mặt nhau!

"Nếu là người nói, như vậy ta sẽ làm theo như mong muốn của người."

Nếu là người nói, như vậy ta sẽ làm theo như mong muốn của người ——

Nếu là người nói, như vậy ta sẽ làm theo như mong muốn của người ——

Nếu là người nói, như vậy ta sẽ làm theo như mong muốn của người ——

Con người Lạc Hàn Y nhủ lại, gắt gao nhìn vị sư huynh mà hấn luôn kính sợ kia, lần đầu tiên hấn có cảm giác muốn giết người.

Sinh tử một trận!

Hấn không muốn đánh một trận với Lãnh Vô Tâm, lòng thầm nghĩ muốn đánh cùng vị công tử áo lam đang cười quá mức hạnh phúc này.

"Nếu sư ti muốn, Hàn Y cũng có thể làm được!" Hấn bật thốt lên!

Một câu nói hoàn toàn đem bầu không khí vốn đã không an tĩnh càng thêm dâng cao.

Mộ Dung Dạ vẫn đứng một bên không nói được lời nào, thế nhưng sở trường đặc biệt của hấn cơ hồ là chen vô giúp vui.

"Nàng là hoàng hậu của Trầm, theo lý thuyết, người nói lời này hấn là ta mới đúng!"

Lãnh Vô Tâm ngưng cả người.

Nàng có thể nghĩ Nam Cung Vô Thương, có thể nghĩ Lạc Hàn Y có thể làm vì nàng, nhưng nàng vĩnh viễn viễn không ngờ tới Mộ Dung Dạ.

Nàng giết Lãnh U Nguyệt, đó là sự thật, mà Mộ Dung Dạ lại là người yêu Lãnh U Nguyệt?

Nếu không phải yêu, thì vì sao hấn lại dung túng, yêu chiều nàng ta như vậy?

Hấn bây giờ vì sao lại dung túng với nàng?

Phảng phất như để khẳng định lời nói của mình, Mộ Dung Dạ là người đầu tiên nhảy xuống lôi đài, theo quy định, một khi đã thối lui ra khỏi lôi đài, như vậy coi như thua.

Hành động này của Mộ Dung Dạ, nói lên quyết tâm không thể phủ nhận của hấn.

Lạc Hàn Y theo sát phía sau, tư thái uyển chuyển, giành được một hồi thanh âm trầm trồ khen ngợi.

"Tuyệt!"

"Không hổ là công tử Lạc Hàn Y!"

"Tiêu sái*!"

(*) : phóng khoáng, tự nhiên

"Ta ủng hộ Dạ công tử!"

"....."

Mỗi người có một ý kiến riêng, nhưng đa phần là đều đưa ánh mắt tập trung tại người nói đầu tiên, cũng như người vào người vẫn như cũ không chút nhúc nhích Nam Cung Vô Thương.

Nam Cung Vô Thương giữ vững nụ cười tựa như gió nhạt mây xanh trên mặt, không chút biến hóa.

Nhẹ nhàng mím môi, ý tứ hàm xúc tựa phi tựa tiếu* quanh năm trên khuôn mặt hân

(*) : dường như, tựa như như có như không

"Vô Tâm, theo lý, ta cũng phải học tập theo bọn họ, bày tỏ quyết tâm của mình. Nhưng ngươi chắc chắn tin chứ? Nếu ta thật đi xuống, ngươi có chất vấn gì hay không? Chất vấn lý do mà ta đi xuống? Hay suy nghĩ rằng đến tột cùng ta có mục đích gì?"

Con người Lãnh Vô Tâm nửa nhún lại, lông mi thật dài của nàng cong xuống, tựa như một vầng sáng.

Đúng, nàng không thể phản bác lại hân.

Nếu như Nam Cung Vô Thương hoàn toàn không có chút do dự, giống như bọn họ đồng loạt mà đi xuống, Lãnh Vô Tâm sợ rằng mình sẽ hành động giống như lời Nam Cung Vô Thương nói, phản ứng đầu tiên chính là hoài nghi.

Thậm chí sẽ liên tưởng, sẽ lo lắng hân có mục đích cùng mưu kế gì hay không, nếu không vì sao hân lại làm như vậy.

"Đã như vậy, ngươi muốn cái gì?"

Lãnh Vô Tâm rút cuộc cũng hạ giọng mờ mịt.

Ở phía dưới, Lạc Hàn Y âm thầm khinh bỉ Nam Cung Vô Thương hèn hạ, nhưng cũng không tiện đi lên đả kích lần nữa.

Chỉ đành phải chịu đựng, dùng ánh mắt giết hân ngay lập tức.

Nam Cung Vô Thương nhàn nhạt cười một tiếng, gương mặt hân cho dù bị mặt nạ da người che phủ, thì vẫn như cũ hiển hiện ra phong thái quyền rũ riêng biệt.

Thật không biết nếu cái gương mặt yêu nghiệt thật sự của hân cười rộ lên sẽ hại nước hại dân đến cỡ nào?

Sẽ sinh ra một đoạn giai thoại lý thú về “nhất kiến chung tình” chăng?

"Dù ta muốn Vô Tâm cấp cho cái gì." Hân đáp trả cười cười với nàng, tương đối hấp dẫn: "cũng có thể sao?"

"Đúng, mọi thứ đều có thể."

Mọi thứ đều có thể, vị trí minh chủ vô lâm đối với nàng mà nói quá trọng yếu, nàng không thể nói nên lời rằng nàng cần cái thế lực ấy đến thế nào, như thế mới có thể bảo đảm thắng lợi.

Mặc kệ cái kết quả thắng thua của trận đánh cuộc kia, nàng nhất định phải có thế lực, tài năng, cùng khả năng thao túng nhân tâm của kẻ đối kháng.

Nàng không thể bị khống chế, nàng tuyệt đối không thể trở thành một Đế Vương bù nhìn.

Nàng muốn tự do!

Tâm nàng phải được tự do!

Vì tự do, cái gì cũng có thể bỏ ra!

Cho nên, “mọi thứ đều có thể”!

Lạc Hàn Y cơ hồ cắn nát hàm răng của mình, khi nghe thấy giọng điệu không rõ là chán ghét hay vui mừng của Lãnh Vô Tâm

Tận trong đáy lòng hân mắng Nam Cung Vô Thương “cẩu huyết*”, như thế vẫn chưa đủ hả giận, hân cau mày.

(*) : khoa trương lại giả tạo, lợi dụng sơ hở của người khác, nói tóm lại là xấu xa

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng*, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Ta muốn người hôn ta

Mà Mộ Dung Dạ bây giờ chân chân chính chính nổi giận, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho tất cả mọi thứ, Lãnh Vô Tâm vì cái gì mà gả cho hắn, hắn không rõ ràng lắm, nhưng chắc chắn không phải là vì di chiếu mà cha hắn lưu lại.

Lãnh Vô Tâm là dạng cô gái gì, trong lòng hắn rành rẽ nhất, mặc dù thời gian chung đụng không tính là quá lâu dài, ngay cả có thể nói là tương đối ngắn, nhưng Lãnh Vô Tâm là hạng người gì, hắn rất rõ ràng.

Một cô gái kiên quyết như nàng, một khi đã quyết định cái gì, thì sẽ vượt mọi chông gai đi về phía trước.

Mà, con đường nàng đi ở phía trước, chỉ có mỗi Hợp Quốc mà thôi.

Bởi vì quá rõ, cho nên rất dễ dàng tha thứ. Hắn phải dễ dàng tha thứ, muốn giữ được Hợp Quốc, hắn hiện tại phải dễ dàng tha thứ!

Thân phận của Lãnh Vô Tâm, hành động của Lãnh Vô Tâm, lời nói của Lãnh Vô Tâm.

Mọi thứ đều có điểm thần bí. Nói thẳng ra, thân phận của nàng tuyệt không chỉ đơn giản là Cố Tử Quận Chúa.

Nhưng, hắn nổi giận, giận tới mức không kiềm chế được!

Cái gì gọi là mọi thứ đều có thể?!

Nàng là hoàng hậu của hắn! Tại sao lại có thể ở ngay trước mặt bản thân thiên hạ nói “mọi thứ đều có thể” với một nam nhân khác?!

"Thì ra cái vị trí này trọng yếu như vậy sao?" Nam Cung Vô Thương mỉm cười, phong hoa tuyệt đại: "Ta hỏi một vấn đề không liên quan nhé."

"Nói."

Hắc y thiếu nữ đã có chút không nhịn được.

"Nếu người hôm nay nói ra lời này không phải là ta, mà là bất cứ người nào, người cũng có thể đáp ứng bất cứ chuyện gì với hắn sao? Hoặc là, hắn nói muốn người, người cũng sẽ cho sao?"

Nói trúng tim đen!

Lời nói của Nam Cung Vô Thương quả nhiên hàm súc.

Nếu muốn người, Lãnh Vô Tâm người sẽ cho sao?

"Sẽ không!"

Hắc y thiếu nữ chỉ dừng chốc lát, theo bản năng trả lời.

Không biết. Thật không biết.

Tại sao phải cho? Tự do rất trọng yếu, nhưng còn có thể có rất nhiều phương pháp có được, nàng không có bị thương đến mức đóng vai nữ chính trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình làm ra cái loại chuyện này, càng không tính đến việc làm ra loại tình một đêm.

Hơn nữa, Nam Cung Vô Thương tuyệt đối sẽ không nói ra cái yêu cầu như vậy.

Nam Cung Vô Thương, thiếu niên đế vương kinh tài tuyệt đỉnh, tuyệt đối khinh thường cái loại yêu cầu như vậy!

Đế vương chi tâm*, đây là tư tưởng trời sanh cho đế vương!

(*) : đế vương có tâm, đế vương hiểu đạo nghĩa luân lý

"Hôn, ta muốn người hôn ta!"

Hôn ——

Ta muốn người hôn ta ——

Bất ngờ, toàn trường* an tĩnh.

(*) : hội trường, nơi diễn ra đại hội

Đây là cái gì?

Hai vương một hậu sao? Chẳng lẽ họ thật muốn mắt mặt trước mọi người, trình diễn một màn “kinh thiên nhất vấn*”?

(*) : nộ hôn kinh hoàng, kinh hãi

Thiếu nữ áo đen chợt cười nhẹ, trên mặt vẫn còn vẻ lịch sự tao nhã đơn thuần lừa gạt người đời, thứ bất đồng chẳng qua chính là nụ cười nhạt mê ly giắt trên gương mặt kia, con ngươi của nàng lạnh băng, trừ về mặt môi, chính là sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu tâm của nhân loại.

Nếu như nói ban đầu Lãnh Vô Tâm làm cho người ta có cảm giác thần bí cùng lãnh mạc, vậy bây giờ nàng lại làm cho người ta có cảm giác yêu mị, khuyênh thế.

"Vô Tâm đang suy nghĩ gì?"

Ánh mắt Nam Cung Vô Thương chợt lóe, hắn cũng khẽ cười nhạt.

Phong thái thiếu niên vẫn như vậy thanh nhã cao hoa*, khí chất vẫn thông dong đậm bạc, độc nhất vô nhị hệt như tại sơn cốc thuở nào. Hắn không dùng bất kỳ vật trang sức nào, chỉ dùng một cây trâm gỗ từ đàn giữ lại mái tóc dài của mình, chợt có một hai sợi tóc rơi tán lác xuống thái dương, điều này càng làm nổi bật vẻ tuyệt thế phong hoa của hắn.

(*) : cao hoa = cực kì rực rỡ cùng chói lòa

"Không có gì cả" Lãnh Vô Tâm trả lời đơn giản, ách minh yếu điểm*.

(*) : che giấu ý chính

Nàng quả thật không suy nghĩ gì cả, cũng không có ý định suy nghĩ, mơ tưởng gì.

Nếu chỉ là một cái hôn, như vậy thì cứ hôn đi.

Đạo nghĩa là cái gì?

Đức hạnh là cái gì?

Nữ đạo là cái gì?

Chẳng là gì cả! Nàng là Lãnh Vô Tâm! Những thứ đó, nàng không cần để ý, cũng không có ý định để ý!

Tung người nhảy một cái, Lãnh Vô Tâm đột nhiên ôm lấy Nam Cung Vô Thương, nghiêng thân hôn hắn!

Nhanh!

Động tác quá nhanh, cơ hồ không có ai thấy rõ thân hình của thiếu nữ di chuyển khi nào!

Mạnh bạo!

Động tác quá mạnh bạo, không giống hôn, mà là rất giống cắn xé, phát tiết!

Đôi môi Nam Cung Vô Thương không có ấm áp giống như nụ cười nhạt của hắn, nó lạnh như băng, cánh môi hắn mím chặt, mềm nhũn mang theo mùi hoa sen thơm ngát. Thời điểm nàng cúi người hôn hắn, thân thể hắn đã cứng ngắt.

Hệt như nàng.

Vậy mà Lãnh Vô Tâm tựa như không có cảm giác mất tự nhiên, nàng hung hăng cắn cánh môi tựa như hoa của hắn, gắt gao cắn.

Vị máu tanh lan tràn cả khoang miệng.

Họ vẫn như cũ không rời ra.

Đôi môi Nam Cung Vô Thương đau nhói, hắn khẽ nhăn mày, tựa như muốn nói gì, hắn khẽ mở ra đôi môi.

Chính là vì cái “tựa như” thoáng qua này.

Cái lưỡi thom tho đã xâm nhập.

Lãnh Vô Tâm không hiểu hôn là như thế nào. Coi như ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng cũng không hiểu. Làm Dong Binh*, làm Dong Binh đứng ở địa vị cao nhất, nàng không thể tin nhiệm bất cứ kẻ nào, cũng không có cách khiến cho người ta đến gần nàng, không thể đến gần, thì thế nào hôn?

(*) : dong binh = kẻ giết thuê

Chưa từng học qua, nhưng nàng loáng thoáng hiểu một chút.

Cộng thêm bản năng, nàng vụng về hôn.

Hôn so với ai khác càng nghiêm túc hơn.

Tóc đen quấn vào nhau, tựa như đang kết chặt.

Có thể là vì Lãnh Vô Tâm nghiêm túc, có thể là vì ***** Nam Cung Vô Thương rót cuộc cũng đáp lại, đồng dạng non nớt, đồng dạng nghiêm túc, hai người hôn nhau tựa như nơi này không còn bất kì ai.

Hai người ôm nhau.

Thiên địa xoay tròn.

Phảng phất như trên thiên hạ này chỉ còn có hai người bọn họ *****

Cảnh tượng thật đẹp, làm cho người ta tự dung nhớ tới một câu thơ tuyệt hảo “nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân”, cảnh tượng thật đẹp, làm cho người ta cảm thấy đó là một bức họa, “Sơn Thủy tùy ý, tuyệt sắc giai nhân”.

Cảnh tượng thật đẹp, vì thế, làm cho người ta cảm thấy, đây chỉ là một viễn cảnh mà thôi.

Người phía dưới đã thông suốt.

Trên lô đài, lại là thời điểm quyết chiến, không có cảnh chém giết tàn sát khốc liệt, không có thù oán hay hứng chí tùy tiện, chỉ có một đôi nam nữ hôn nhau. Hơn nữa, cái hôn này, còn là để quyết định vinh quang cao nhất – vị trí minh chủ võ lâm.

Đây là cái gì chuyện gì?

Điều này mọi người sao có thể tiếp nhận?

Đừng nói là không tiếp thụ nổi, coi như là có năng lực tiêu hóa chuyện kia, cũng không dám tiếp nhận.

Đại hội võ lâm, lần đại hội này so với những năm qua còn “long trọng” hơn. Lần đại hội này sẽ được ghi vào sử sách?

Đặt tên nó là gì đây?

Minh chủ võ lâm lợi hại nhất trong lịch sử —— hôn đính ước?

Hay ...

Để hậu lợi hại nhất trong lịch sử —— hai vương một hậu?

Hay là *****

Tam Cường* tranh nhau —— mỹ nhân tuyệt sắc rơi vào nhà nào?

(*) : Tam Cường = ba nam nhân lợi hại

Những tên này, mặc dù mang theo ý vị nhạo báng, nhưng với tình huống bây giờ, thật sự là quá phù hợp.

Đây cũng chỉ là ý tưởng của một số ít người, nhiều người khác, nhiều cô gái khác, đã hận tới mức “cẩn rằng nghiêng lợi”. Nữ tử lưu lạc giang hồ là ai? Nữ hiệp khách là ai?

Người nào được những nữ hiệp khâm phục nhất?

Thiên hạ cao thủ!

Danh tiếng của bộ Tam Công Tử vang danh cả thiên hạ, địa vị của bọn hắn trong lòng các nàng cũng không kém gì so với những nữ học viên tại Lưu

Nguyệt Học Viện. Là ba công tử cao thủ nhất tại Lưu Nguyệt Học Viện, ai nấy trong họ còn đều là mỹ nam, đơn giản là vị hôn phu tốt nhất trong ảo tưởng của các nàng. Lại thêm chuyện thân phận thật sự của Nam Cung Vô Thương đã tiết lộ trong yến hội.

Hai người trong bộ Tam Công Tử đều là đế vương, còn Lạc Hàn Y, thân thế thần bí, nhưng tuyệt cũng là một đại nhân vật.

Người như vậy, thế nhưng đều vây quanh một nữ tử, không phá vỡ mộng đẹp của các nàng thì còn là cái gì?

Bảo các nàng thế nào tiếp nhận?

Thế nào không điên cuồng?

Mọi người ở đây đều có suy nghĩ riêng, thời điểm họ cho là cái hôn này sẽ mãi “thiên trường địa cửu”, Lãnh Vô Tâm đột nhiên hung hăng cắn một cái, thứ vừa được sinh sôi ngay trên miệng vết thương rõ chính là “máu”.

Máu tươi chảy dọc theo chiếc cằm hoàn mỹ rồi rơi xuống, ngay trên mặt đất, những tia máu liền được khai mở cực kì xán lạn, sắc lửa đỏ, chói lóa không gì sánh bằng. Tựa như đang tuyên bố nụ hôn vừa rồi cũng đồng dạng như vậy.

Đôi mắt Lãnh Vô Tâm vẫn còn đang nhắm lại, loáng thoáng, mang theo vẻ hấp dẫn khác thường. Lãnh đạm, quyến rũ, so với sự quyến rũ tầm thường càng thêm mỹ, mà sự quyến rũ của Lãnh Vô Tâm, vốn chính là lạnh nhạt .

Đẩy ra Nam Cung Vô Thương, khẽ nghiêng thân thể, Lãnh Vô Tâm che dấu vẻ phức tạp mới vừa rồi.

"Đủ rồi."

Lãnh đạm, tựa như nụ hôn khi nãy không phải là do nàng chủ động vậy.

Nam Cung Vô Thương cũng che dấu biểu tình của mình, lớp sương mù trong đôi con ngươi vẫn như cũ dày đặc, tựa hồ như không có bất kỳ thay đổi nào.

Bọn họ đều là người vô cùng thông minh, hiểu rõ tình hình, chuyện vừa rồi đã quá giới hạn, không thể nào lại luống cuống nữa.

"Đủ rồi."

Nam Cung Vô Thương vừa nói xong hai chữ kia, liền phi thân ra khỏi lời đài.

Mọi người chỉ đành thờ dài, có thể nói cái gì? Có thể làm cái gì? Không thể, cho dù trong lòng họ không phục, thì còn có thể thế nào đây? Không thể. Bởi vì năng lực chưa đủ!

Chuyện con người kỳ vọng càng nhiều, thì khi tình moment lúc nửa đêm, cũng sẽ không có bất kì an ủi nào.

Nhưng, đã không có năng lực, ảo tưởng cũng chỉ có thể là ảo tưởng!

Người nam nhân trung niên tức thời đứng lên đài, theo quy củ, hẳn phải thoáng ôm mình chủ võ lâm một cái, nhưng dù gì Lãnh Vô Tâm cũng là một nữ tử, cho dù là nữ tử giang hồ, thì cũng không thể thất lễ như vậy?

Huống chi, hẳn tuyệt không nghĩ rằng, thiếu nữ áo đen, người đang phát ra lãnh khí này, sẽ để cho hắn ôm.

Lãnh Vô Tâm đối nhân xử thế, không phải là đồng nhất .

Chính nàng cũng thừa nhận.

Nếu người đưa ra yêu cầu này không phải là Nam Cung Vô Thương, thì dù đó là ai, cũng không thể có khả năng bắt nàng làm vậy!

Nụ hôn kia.

Có thể là để có được vị trí mình chủ võ lâm.

Nhưng nhiều hơn, là hắn tin tưởng, nó xuất phát từ nội tâm của nữ nhân này!

Người có nội tâm cường đại như vậy, quyết sẽ không lựa chọn cái phương thức bán đi thân thể mình để đạt thành nguyện vọng. Khinh thường cùng không nguyên!

Đã như vậy, nếu Lãnh Vô Tâm nguyện ý, tại sao mối quan hệ giữa hai người họ, lại phức tạp cùng nặng nề, không ai có thể lí giải như thế này? Có tính toán cùng âm mưu sao?

Hắn không hiểu, cũng không muốn biết.

Có một số việc, biết càng ít, thì càng an toàn!

Chương 38: Lời mời của đế quốc thần bí

Loại tình huống “có cũng được mà không có cũng không sao” này, cho dù mọi người không nguyện ý, thì cũng không thể làm trái ngược tôn chỉ của đại hội vô lâm. Lãnh Vô Tâm ở trong tình cảnh này cũng chỉ làm ra một cái vẻ mặt hoàn mỹ vô khuyết*.

(*) : hoàn mỹ vô khuyết : mọi thứ vẫn tốt không có vấn đề gì

Bọn họ hiện tại không phục, nàng biết.

Bất quá cũng chẳng sao cả, nàng có phương pháp cùng thủ đoạn riêng khiến cho bọn họ trở nên ngoan ngoãn biết vâng lời, hơn nữa còn là sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn vâng lời!

Sau những lời nói xã giao, Lãnh Vô Tâm không có cùng mọi người diễn tốt cái phân cảnh chào hỏi đối trá kia tiếp, mượn cơ say rượu trở lại Đào Yêu Quán. Bởi vì tiêu đồng của Lưu Nguyệt học viện trên căn bản cũng đến tiền thính* phục vụ những người trong giang hồ kia

Đào Yêu Quán rất ư là thanh nhàn.

Lãnh Vô Tâm tắt đèn, thiền thiền* nằm trên chiếc giường hẹp, hai mắt nhắm lại giả vờ như ngủ rất say.

(*) : bình thần

Kẻ đó đã sớm theo nàng từ khi bước chân vào tiểu viện, nàng cũng cảm giác được một loại hơi thở xa lạ, là hơi thở của cao thủ, kỹ năng ẩn nấp cực kỳ tốt. Tại thế kỉ 21 nàng đã gặp nhiều người hơn vậy, là người nằm trong nhóm sát thủ đối diện cùng ở trong bóng tối, nàng vĩnh viễn sẽ núp ở một nơi không ai biết đến, rồi cho bọn hắn một kích trí mạng.

Lãnh Vô Tâm đang đợi, chờ đợi thời khắc bọn hắn xuất thủ kia.

Vậy mà, hai người núp ở trong bóng tối kia tựa hồ như không có ý định xuất thủ, dường như họ đặc biệt tới để bảo vệ nàng nhưng không muốn cho nàng biết.

Nhận thức được điều này

Lãnh Vô Tâm đại khái cũng biết bọn họ là do một nhóm người phái tới

"Ra đi."

Tiếng ngân gấp khúc, như ẩn như hiện, như không hướng về một ai.

Trong bóng tối, nữ tử không có mở mắt, nhưng vị trí nghiêng người của cô đối diện với vị trí của hai người ẩn nấp kia.

Nếu vừa rồi Lãnh Vô Tâm nổi giận mà xuất thủ, hai người bọn họ tuyệt đối không có khả năng tránh thoát .

"Thuộc hạ tham kiến điện hạ."

Hai người tự nhiên cũng biết được đạo lý này, thật nhanh quỳ xuống, tỏ ý thần phục.

Người có thể sở hữu chân chính đôi mắt màu bụi màu, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, điểm này, đế vương trước đã nói vô cùng rõ ràng. Mà người thiếu nữ này, chính là người sắp trở thành vua của đế quốc to lớn ấy!

Núp ở trong bóng tối, nắm trong tay số phận của toàn bộ thiên hạ, đế vương chân chính!

"Mục đích các ngươi tới đây là gì?"

Lời nói không chút dư thừa, không hỏi vấn đề không cần thiết, nàng hỏi thẳng vào chủ đề chính.

Đầu hai người kia cúi càng thêm thấp, cung kính đến không thể cung kính hơn.

"Điện hạ, ngài sắp tròn mười tám tuổi, theo lệ thương của đế quốc, ba tháng sau, ngài liền phải trở lại hoàng cung, chính thức trở thành đế vương. Đồng dạng, lần này, tông tộc* đã vì ngài mà tuyển ra ám vệ**." Người nói chuyện dừng một chút, tựa hồ như đối với việc mình có thể trở thành Âm Vệ hết

sức kiêu ngạo.

(*) : dòng họ

(**) : convert cùng QT dịch là “Ám Ảnh” nhưng mình nghĩ “Ám Vệ” sẽ hợp hơn

Ám vệ?

Lãnh Vô Tâm cau mày, hai người này chính là cái gọi là “ám vệ”?

Nàng năm xưa ở trong sơn cốc đã từng nghe Hàn Phi nhắc qua, trước khi đế vương tròn mười tám, tông tộc sẽ vì đế vương chọn lựa ra hai người giỏi nhất quốc gia. Hai người này một văn một võ, nhưng cũng đồng thời văn võ vẹn toàn, chẳng qua là họ tự chọn một điểm mạnh nhất cho riêng mình thôi. Tròn mười tám tuổi? Thì ra là nàng đã sắp tròn mười tám tuổi rồi sao?

Như vậy, ba tháng, chính là kỳ hạn chót của nàng? Tự do hay trời buộc, chỉ còn ba tháng thôi sau?

Lãnh Vô Tâm nhú mày đến mức không thể chặt hơn.

"Nói mục đích chính của các ngươi, ta không muốn nghe những thứ nhảm chán này."

Lãnh Vô Tâm không chân chờ, hỏi.

Theo lệ thường, hiện tại bọn họ không nên xuất hiện ở đây mới đúng. Coi như là vì bảo vệ nàng, thì cũng không cần làm quá đến thế, căn bản là muốn nàng phát hiện.

Nàng cũng không tin cái năng lực khó lường của đế quốc thần bí kia, khi chọn lựa ra hai người lợi hại nhất, lại có thể khinh địch như vậy, bị nàng phát hiện.

Nàng phải nghe mục đích thực sự.

Cũng biết, bọn họ nhất định sẽ nói!

Đế quốc thiết quy, phục tùng đế vương giả sinh, bất phục giả tử*!

(*) : Quy tắc thép phục tùng đế vương, kẻ phục thì sống, không phục thì chết

Bất kỳ lời nói nào của đế vương đều là mệnh lệnh tuyệt đối, dù cho Lãnh Vô Tâm không có ý định thừa kế đế vị, nhưng ở trong lòng bọn họ, Lãnh Vô Tâm là người sẽ trở thành đế vương! Điều này không thể nghi ngờ!

"Dạ!"

Thật nhanh dập đầu.

Nam tử kiên nghị bên trái thấp giọng nói: "Lần này tôi quá rầy điện hạ, vốn là không hợp quy củ. Nhưng, các đại thần tựa hồ như có chuyện cần bàn với điện hạ, cho nên nhờ chúng tôi tới truyền lời."

Con người Lãnh Vô Tâm chợt đóng băng!

Đôi con ngươi vốn đang nhắm đột nhiên mở ra, phát sáng trong đêm đen, đỏ rực là màu xám tro thuần túy. Một màu sắc trầm tịch tựa như dã thú.

"Nói cho bọn hèn biết, lần này ta cho phép bọn hèn, nhưng đó tuyệt đối là lần duy nhất! Nếu lần sau, bọn hèn còn dám truyền lời tới cho Bồn cung, thì bọn hèn cũng không cần tồn tại tại trên thế giới này nữa!"

Dừng một chút, trong đôi con ngươi kia là sát khí bén nhọn.

"Đế quốc chỉ cần loại thần tử nghe lời, không cần loại thần tử có mưu toan khống chế người kế vị!" Đôi mắt nàng xoay chuyển: "Còn có hai người nữa, đây cũng chính là lần cuối cùng. Các ngươi trở về tự tiếp nhận trừng phạt đi."

"Thuộc hạ đáng chết!"

Hai hắc y nhân sợ hãi dập đầu, Lãnh Vô Tâm tức giận, bọn họ biết.

Đôi mắt màu ngân hôi xuất hiện, nói rõ chủ nhân của nó đã nổi lên sát ý!

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng*, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đồi Phò mã

Đợi đến khi Lãnh Vô Tâm phát tay một cái, hai người bọn họ cũng rất thức thời phi thân rồi đi. Tốc độ giống như đang truy nguyệt, ngay cả người được xưng là có thân pháp quý mị - Lãnh Vô Tâm cũng không thể hoàn toàn nắm chắc rằng mình có thể vượt qua hai người.

Nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, nàng mặc dù đã từng nghĩ tới thể lực cường hãn của đế quốc kia, nhưng cũng không ngờ nó lại mạnh cùng hung hãn như thế.

Nhân tài như vậy, một văn một võ, hết lần này tới lần khác văn võ song toàn, mẫu thuẫn toàn tài. Bồi dưỡng một loại người như thế, sẽ cần hao phí bao nhiêu tinh lực cùng tài lực, nàng dĩ nhiên biết, hơn nữa nó cần có kì ngộ. Hết thầy hết thầy, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Song, tùy tiện tìm một người có thể lật đổ thiên hạ, thế nhưng hãn lại chỉ có thể làm thị vệ, còn có thể cam tâm tình nguyện chỉ trở thành thị vệ, một cái bóng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Khoảng chừng một canh trà trôi qua, hai lão giả mặc triều phục màu sáng bỗng vội vã chạy tới.

Nói là vội vã, nhưng cũng không hãn.

Bởi vì nhìn bọn họ đi tưởng như cực kỳ vội vàng, nhưng đáy mắt lại không có thần sắc gấp gáp, còn cẩn thận quan sát cảnh sắc xung quanh.

Đồng thời cũng quan sát người già vờ ngủ say - Lãnh Vô Tâm.

Áo đen tóc đen, ẩn trong bóng tối.

Trong phòng không có lấy một tia sáng, làm cho người nào đó không quen có chút cảm giác khiếp đảm. Hai người bọn họ dù sao cũng là người từng trải sự đời, chân chờ cũng chỉ trong chớp lát, sau đã đi vào cửa phòng.

Theo quy củ, họ chậm chạp quỳ xuống.

"Thần tham kiến điện hạ, điện hạ kim an."

Bọn họ vốn không muốn tới, điện hạ bây giờ vẫn còn đang trong thời gian thí luyện*, bọn họ tuyệt đối không được phép quấy rầy.

(*) : thí luyện = thử việc, kiểm tra, test

Vậy mà, bọn họ vẫn phải tới, mang theo ý kiến của mọi người trong triều đình đến cho đế vương trầm mặc thần bí khó lường này.

Không tệ.

Đế vương tất nhiên là biết được bọn họ tìm đến là vì chuyện gì, nhưng lại không ngăn cản, cũng không có bất kì cảnh cáo nào, cảm giác tựa như chẳng có gì xảy ra, vì thế bọn họ mới có thể an tâm, dám tìm đến Lãnh Vô Tâm.

Nhưng không ngờ, không biết do nguyên do nào mà hai người thị vệ bọn họ nhờ chuyển lời rút cuộc lại quay về, sắc mặt cực kì khó coi, mang theo biểu tình không khỏi sợ hãi, đại khái là bị thử gì đó trách phạt.

Ở đế quốc, ám vệ của đế vương, có địa vị cao hơn cả đại thần, họ nhận được sự tín nhiệm tuyệt đối của đế vương, cũng tuyệt đối trung thành với đế vương.

Bọn họ không thuộc về quan lại, cho nên không có bất kỳ quan lại nào có thể quát lớn bọn họ, có thể trừng phạt bọn họ, chỉ có cái người trên cả vạn người kia thôi.

Vậy nên, lời nói của cả hai ám vệ, mới khiến cho bọn họ kinh hãi. Đồng thời hiểu, cái gọi là “chuyển lời” có bao nhiêu sai lầm.

Giảm đáp tôn nghiêm của đế vương, đối với thần tử tuyệt đối là tử tội!

Mà điện hạ tuyệt đối sẽ trở thành đế vương tiếp theo, chưa lên ngôi Tân Đế mà họ đã đắc tội với nàng, về sau khi nàng vào triều đình sẽ như thế nào? Chắc họ sẽ không trở thành vật hi sinh để cho Tân Đế giết gà dọa khỉ chứ?

Suy nghĩ rất nhiều, về tương lai, về hiện tại.

Nhưng, có một số việc, bọn họ phải làm!

Cho dù biết, khi nói ra chuyện này, Tân Đế sẽ có phản ứng gì.

Vén vén nửa giờ, thiếu nữ nằm nghiêng ở trên giường mềm trên vẫn không có bất kỳ động tác nào, phăng phất như nàng chân chính ngủ thiếp đi. Hai người họ đã có tuổi, hơn nữa họ vốn là những kẻ tôn quý, rất ít bị phạt tội, bộ dáng họ như vậy mà quý nửa giờ, đơn giản là thu hết nửa cái mạng già của bọn họ.

Làn áo sau lưng đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp, thân thể cũng không dám có nửa điểm di động, quỳ gối trong bóng tối, len lén quan sát thiếu nữ đang nằm trên giường mềm, trong lòng thâm kêu khổ.

"A? Đây không phải là các đại nhân muốn bảo Bồn Cung đặc biệt đến chỗ họ một chuyến để nghe bọn họ nói chuyện sao?"

Trong bóng tối, Lãnh Vô Tâm đột ngột quay người lại, giễu cợt nói.

Bên trong có bấy nhiêu châm chọc, mọi người đều biết.

"Vi thần không dám! Vi thần đáng chết!"

Đã sớm nghe về thanh danh bên ngoài của nàng, vốn nghĩ họ bất quá chỉ là một đám ngu dân, ngôn từ ngu ngốc, bây giờ mới biết trong đó có bấy nhiêu lợi hại.

Thủ đoạn sao mà lợi hại, sao mà cường hãn, uy hiếp.

Người này trời sinh đã là đế vương!

Bất kể là nam là hay nữ, cũng sẽ là tất yếu!

Hắn đột nhiên có chút hối hận khi đáp ứng thỉnh cầu của những kẻ khác, ôm lấy cái nhiệm vụ này.

Đắc tội với nàng, nàng tất nhiên sẽ không để cho họ van xin. Hai người cơ hồ đã chắc chắn điểm này.

"Quan Lớn như đại nhân thế nào lại có thể đáng chết? Xem ra Bồn cung, Bồn cung mới phải là người đáng chết mới đúng! Không nên để cho đại nhân tới đây, phải nên nghe theo lời đại nhân, đến chỗ của đại nhân mới đúng." Dừng một chút, ánh mắt bén nhọn: "Nghe ám vệ nói, đại nhân có chuyện tới tìm Bồn cung? Bồn cung nghĩ, chắc Đại Nhân Môn có chuyện muốn ‘phân phó’ cho Bồn cung nhỉ."

(*) : chữ phân phó ở đây còn có nghĩa là dạy bảo, sai bảo kẻ dưới trưởng làm việc

Hai chữ ‘phân phó’ còn chưa kịp nói ra, hai người liền điên cuồng dập đầu.

Nói giỡn.

Phân phó từ để kẻ trên nói với kẻ dưới.

Phân phó công việc cho đế vương tương lai? Vậy không phải nói bọn họ mong ước soạn vị của nàng sao?

Đây chính là tội tru di cửu tộc, không cần bàn cãi!

"Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết, điện hạ tha mạng ——"

Trong bóng tối, mơ hồ có máu tanh tràn ra.

Lãnh Vô Tâm cười yếu ớt, nhếch miệng lên, thuần mỹ hơn cả Thiên Sứ.

"Đáng chết? Đúng!"

Bỗng nhiên mở mắt, đôi cong người nàng bỗng trong bóng tối sáng kinh người.

"Các người sao lại không đáng chết! Quân là quân, thần là thần, các người ngay cả điều này cũng không rõ sao? Xem ra là lão ta hồ đồ, không biết phụ hoàng có loại cảm giác này với hạ vị đây không?"

Lời sau không cần phải nói, hai người cũng rất rõ ràng.

Đây là nói bọn họ già nên hồ đồ, đây là nói nàng có ý định tước đoạt chức quan của bọn họ.

"Nói, chuyện gì nhất định phải tìm tới Bồn cung?"

Hít sâu một hơi, Lãnh Vô Tâm suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: "Có vài lời, có vài việc, các người nên suy nghĩ kỹ càng rồi hãy nói, nếu sai, hậu quả thế nào chắc các người biết, đơn giản tuyệt đối là các người không thể muốn thế nào được thế ấy. Chắc hẳn, ở đế quốc các người cũng nghe qua Bồn cung không phải là kẻ dễ bàn chuyện, nếu các người muốn làm việc ở trường dưới Bồn cung, các người tốt nhất nên theo ý Bồn cung."

Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!

Lãnh Vô Tâm nên uy hiếp họ tuyệt đối trước, căn bản là nàng cảm giác được lời bọn họ sắp nói ra, tuyệt đối không đơn giản.

Có thể làm cho bọn họ mặc kệ chết sống, dưới con tức giận của nàng, vẫn phải nói ra, nhất định là đại sự.

Không có gì có thể ngăn cản bọn họ tới gặp nàng sao? Rốt cuộc là chuyện gì?

"Thần hiểu, thần hiểu."

Hai người trăm miệng một lời.

Song, họ trao đổi một ánh mắt cho nhau, người quý gối bên phải mở miệng.

"Điện hạ, thần có một bản tấu."

Lãnh Vô Tâm không trả lời.

Triều thân dâng tấu, thì tất tấu cho hoàng đế nghe, mặc dù nếu không có việc gì xảy ra, nàng đương nhiên sẽ là đế vương, nhưng đâu phải tất yếu phải nhanh tấu cho nàng.

"Thần đại diện cho tất cả ý kiến của mọi người, thỉnh cầu điện hạ đổi Phò mã!"

Đại thần gật gao căn môi, kiên định tiếp tục.

Thay Nam Cung Vô Thương?

Đổi Phò mã?

Sao..... Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

"Nói rõ lý do."

Lãnh Vô Tâm đơn giản đi vào chánh đề.

Lý do gì? Nam Cung Vô Thương một mực dây dưa với nàng, căn bản là không thể làm ra bất kỳ sự tình chính yếu gì, khiến bọn họ kiên định đổi Phò mã? Nam Cung Vô Thương không thể không ưu tú, nếu hắn không ưu tú, cũng sẽ không ngay vào lúc nàng chín tuổi, định hắn trở thành phu quân tương lai của nàng?

Nếu không phải là nguyên nhân bên trong, giải thích duy nhất, chính là tại bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mộ Dung Triệt*, sao lại là người

(*) : ai quên nhân vật này mới xem lại chương mở đầu cùng chương 1.1 - 1.2

Nguyên nhân tại bên ngoài? Vậy là nguyên nhân khó lường gì tại bên ngoài, có thể để đám người kia bỏ qua một nam tử như Nam Cung Vô Thương?

Là nam tử nào, khiến bọn họ tình nguyện dùng mọi thứ đánh cược, để có thể lấy được một lời chấp thuận của nàng?

"Điện hạ, lý do là bởi vì đưa ra Đại Tế Ti* lời tiên đoán đó là nhân duyên ngàn năm nhất ngộ của ngài"

(*) : Đại Tế Ti = Đại Tư Tế, có thể hiểu là pháp sư hoặc nhà chiêm tinh

Đại thần mồ hôi lạnh không ngừng tuôn, nhắm mắt nói xong.

Trong bóng tối, hắn không thể thấy rõ biểu cảm trên gương mặt của thiếu nữ, chỉ cảm thấy ánh nhìn từ đôi mắt ung dung của nàng khiến bất kỳ ai cũng không thể né tránh, phảng phất đã sớm nhìn thấu bọn họ, không một lý do khiến con người ta cảm thấy ớn lạnh

"Nói rõ lý do!"

Vẫn là lời hỏi đáp vừa rồi, ngữ điệu Lãnh Vô Tâm cao lên, vẻ nghiêm nghị ẩn chứa bên trong lời nói của nàng rất rõ ràng.

Nói nhảm!

Cái gì Đại Tể Tì?

Coi như Đại Tể Tì là một lý do đi chăng nữa, nhưng tuyệt đối không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Lãnh Vô Tâm phải biết được nhóm người nào có thể khiến cho bọn thị tộc này bỏ qua Nam Cung Vô Thương.

Nếu nàng không nhớ lắm, mẫu thân Nam Cung Vô Thương chính là một nữ tử có địa vị cực cao trong đế quốc thần bí. Khi ấy, có thể nói nàng ta quấy nhiễu đế quốc đến long trời lở đất, rất nhiều công tử thế gia vừa gặp đã thương nàng.

Theo ghi chép Hàn Phi ghi lại, phụ hoàng nàng tựa hồ cũng cực kì mê luyện mẫu thân Nam Cung Vô Thương. Chẳng qua là vị kỳ nữ kia, lựa chọn gả cho một người mà trong mắt đế quốc thần bí là “cực kì vô dụng” – Đế Vương Nam Quốc.

Đáng tiếc, cho dù là kỳ nữ tử, song nàng cũng không chịu được tranh đoạt trong thâm cung, sớm qua đời. Lưu lại đứa con trai độc nhất – Nam Cung Vô Thương.

Vào lúc Nam Cung Vô Thương mười tuổi, hắn liền bị gia tộc của mẫu thân ép nhận quyền thừa kế đế quốc.

Chuyện sau đó, thay đổi thành “thuận lý thành chương”, phụ hoàng trên danh nghĩa của nàng nhớ mãi không quên người yêu mối tình đầu, rất thương thức tài hoa của Nam Cung Vô Thương, hắn “bị” bổ nhiệm, trở thành phụ quân chưa thành thân của nàng.

Hiện tại đây? Đây là cái gì? Khiến cho phụ hoàng trên danh nghĩa của nàng dùng thái độ thỏa hiệp bỏ qua Nam Cung Vô Thương?

Trong kí ức Lãnh Vô Tâm, đế vương trong miệng Hàn Phi là một nhân vật lợi hại.

"Như Vi thần đã nói, tất cả đều là lý do chân chính."

Hai người đập đầu.

Lãnh Vô Tâm quả nhiên nổi giận.

Nàng cho bọn hắn rất nhiều cơ hội để cho nói ra lý do chân chính, nếu bọn họ không thức thời, nàng cũng không khách khí!

"Không nói phải không? Vậy thì cắt đi."

Không nói, vậy thì cắt đi ——

Cắt đi ——

Mặt hai gã đại thần thành công đen thành màu như gan heo. Bọn họ đều là nguyên lão đã tam triều, dù là đế vương đương kim, cũng phải nể mặt họ ba phần, không ngờ, điện hạ này còn chưa lên ngôi, đã lớn lối như vậy. Nếu lên rồi, vậy sẽ ra sao?

Đôi mắt Lãnh Vô Tâm nheo lại, bén nhọn tựa như đầu kim.

Hiểu rõ ý của ánh mắt, lời oán thán của họ lập tức đình chỉ.

"Không mơ tưởng có được tất cả mọi thứ, các người cũng coi như là loại có nửa cái đầu thông minh, dĩ nhiên là biết, có một số việc chắc có thể xảy ra. Có một số việc, chỉ có thể là muốn, chỉ muốn mà thôi."

Bọn họ muốn cái gì, Lãnh Vô Tâm sao có thể không biết.

Bọn họ chỉ muốn có một đế vương biết nghe lời. Nhưng, điều này tuyệt đối không thể có, đôi mắt màu xám tro, chính vì đôi mắt màu xám tro, một đế quốc cường hãn đã bị chôn vùi, bởi vì đôi mắt màu xám tro, một đế quốc cường thịnh khác đã hình thành trong bóng tối. Có thể đứng vững suốt mấy ngàn năm, có thể trở thành một bậc vương giả trong đế quốc ngầm, từng người một đều được chọn trọn trong vạn người. Huyết thống, tư chất, năng lực. Hết thấy hết thấy.

Trừ phi đế vương điên rồi, nếu không, vị trí ngôi vua, vĩnh viễn không thể thay đổi!

"Điện hạ bớt giận, thần nói"

Hai người đến tột cùng vẫn là người thông minh, dù không thông minh đi nữa, cũng coi như là người sáng suốt, hiểu rõ được tình thế trước mắt.

Tuy rằng không biết cái kết quả Lãnh Vô Tâm sẽ có thái độ gì đối với việc đổi Phò mã, nhưng cũng không có cách khác ngoài việc nói ra sự thực, bọn họ là đang đánh cược, đánh cược Lãnh Vô Tâm sẽ như máu lạnh “Vô Tâm” như lời đồn bên ngoài, sẽ tuyệt đối không có chút chân tình nào với Nam Cung Vô Thương.

"Đại Tể Ti đã tiên đoán nhân duyên chân chính của điện hạ. Người nọ có một sự gắn kết không rõ với điện hạ. Hơn nữa, nguyên do chính mà chúng thần tình nguyện mạo hiểm tính mạng mình thỉnh cầu điện hạ đổi Phò mã, chính là vì không muốn gia tộc Nam Cung có địa vị quá lon. Điểm này, không chỉ tốt với chúng thần, mà cũng tốt với chính điện hạ. Nếu công tử Vô Thương trở thành Phò mã, vậy thì gia tộc Nam Cung sẽ trở nên quá mức tôn quý, đây thực sự là một tai họa ngầm!"

Hắn dừng một chút, trong bóng tối, thiếu nữ trầm mặc không nói gì, tựa như đang suy nghĩ.

Khê cẩn rằng, tiếp tục nói: "Lý do để vương* không can ngăn hành vi của chúng thần, là bởi vì người nọ có một đôi mắt mang màu của bầu trời!"

(*) : quốc vương hiện tại

Một đôi mắt mang đậm màu của bầu trời!

Một đôi mắt mang đậm màu của bầu trời!

Một đôi mắt mang đậm màu của bầu trời!

Ngón tay luôn thả lỏng mềm mại của Lãnh Vô Tâm có chút ngưng trệ nhỏ, khó có thể nhận ra, nụ cười nhẹ quanh năm không thay đổi, trong chốc lát tan vỡ. Bởi vì là ban đêm, nên hai người phía dưới không phát hiện ra điểm dị thường này.

Đôi mắt màu lam.

Nỗi bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Câu cuối, theo cảm giác của bản năng, sẽ không phải là câu nàng muốn nghe .

Nhưng nàng không thể ngăn cản mình, muốn giữ được Nam Cung Vô Thương, nàng nhất định phải nghe!

Nam Cung Vô Thương phải là Phò mã của nàng, ít nhất là trong hiện tại! Không có Nam Cung Vô Thương, kế hoạch của nàng sẽ sụp đổ hoàn toàn. Coi như phút cuối của kế hoạch, nàng chưa chắc sẽ chân chính thoát khỏi để quốc hoàn toàn, nhưng ít nhất có thể chân chính nắm trong tay thiên hạ!

Nàng là người! Không phải Thánh mẫu!

Không ai không thích quyền chức.

Nếu không thích quyền chức, ban đầu, nàng cũng sẽ không từ nơi có địa vị thấp nhất từng chút một bò đến chỗ cao nhất.

Nàng rất thích cái ích lợi của địa vị. Điểm này, nàng chưa từng che giấu. Điều kiện tiên quyết, là cái địa vị kia, nàng có thể khống chế nó, chứ không phải là bị nó khống chế. Nàng không muốn giả bộ thanh cao, không muốn học loại phụ nữ trong tiểu thuyết nói cái gì là “tự do đáng quý nhất”, càng không muốn cố ý dán lên mình cái nhãn thật quá đặc biệt.

Nếu thật sự nắm mọi quyền hành trong tay, như vậy, tự do, tự nhiên cũng sẽ nối gót tới chỗ nàng. Nắm trong tay sinh mạng của cả thiên hạ, tổng so với việc bị người khác nắm vận mệnh mình trong tay sẽ tốt hơn bao nhiêu.

Lãnh Vô Tâm từ trước đến giờ không tiếc biểu hiện nên quan điểm này của mình.

Cho nên, sau khi nàng trở thành hoàng hậu Hợp Quốc, nàng đã lợi dụng quyền hành trong tay làm không ít việc.

Cũng chính bởi vì nàng khiến người khác không dám biểu hiện nên thái độ của mình vô cùng tinh tế, cho nên mới khiến người ta cảm thấy nàng thật tiêu sái*.

(*) : thần nhiên, tự do, không câu chấp sự đòi

Có người chỉ có vẻ ngoài là thần nhiên, là tự do, có người lại tự do, lại thần nhiên trong chính tâm hồn mình, rất hiển nhiên, Lãnh Vô Tâm là người sau. Tuyệt đối là người sau!

"Điện hạ, người nọ thật sự có đôi mắt mang đậm sắc màu của bầu trời, so với màu lam của bầu trời còn có phần tinh khiết hơn. Trong sử sách có ghi chép lại, để vương thứ mười đã kết hôn với một vị công tử cũng mang đôi mắt này. Sử sách cũng ghi, người này cũng thần bí xuất hiện, nhưng lại tài năng kinh ngạc, khiến cho đế quốc phát triển cao chưa từng có. Hiện tại lại xuất hiện một người như vậy, thực sự là trời cao phù hộ cho điện hạ!"

"Tên."

Không để ý tới vị lão thân đang nói tới mức nước miếng bay tứ tung, Lãnh Vô Tâm lạnh lùng nói.

"Tên người nọ là . . ."

"Mộ Dung Triệt!"

Chương 41: Thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền*

(*) : có thể hiểu đại ý là chỉ cần đi cùng nhau, ở cùng nhau, thì cho dù phải xuống Hoàng Tuyền (chết), thì cũng thật hạnh phúc

Lãnh Vô Tâm chợt tròn to hai mắt.

Trông mắt màu lam, tuyệt sắc nam tử —— Mộ Dung Triệt!

Mộ Dung Triệt! Lại có thể là Mộ Dung Triệt ư!

Cái cảm giác hít thở không thông khi cả thân thể bị chìm vào trong nước, dường như vẫn còn hiện hữu trong tâm trí nàng, Lãnh Vô Tâm hoảng hốt, hơi thở nhàn nhạt của người thiếu niên hay người nam tử kia lúc ôm nàng, cùng nàng đi qua vách ngăn giữa sinh và tử.

Khẽ lẩm bẩm, nhớ lời ..., rõ thật giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Bởi vì yêu, cho nên cùng nhau chết sao?

Một thần tượng nổi tiếng được cả phụ nữ khắp thế giới săn lùng, lại có thể nói lên lời như vậy.

Thời điểm nàng nhận nhiệm vụ ám sát Mộ Dung Triệt, hoàn toàn không có những suy nghĩ dư thừa. Trong lòng cô, minh tinh, chẳng qua chỉ là Con Rối cao cấp, vẻ ngoài càng sáng bóng, bên trong càng dơ bẩn, chỉ có điều là không ai thấy mà thôi.

Song, Mộ Dung Triệt lại không phải vậy!

Lần đầu tiên Lãnh Vô Tâm gặp Mộ Dung Triệt, đã nhận ra điều này.

Mộ Dung Triệt cao ngạo, Mộ Dung Triệt quyết đoán, Mộ Dung Triệt sáng chói. Tất cả mọi thứ về hắn, là những cảm thụ mà con người sống trong bóng tối suốt hai mươi năm như nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Cho nên, lần nhiệm vụ đầu tiên mà Lãnh Vô Tâm tri trệ, là vì cái con người tên Mộ Dung Triệt, người đàn ông được trọng vọng nhất toàn cầu.

Nhiệm vụ này, làm nàng mất ba năm. Giết hắn, kỳ thực không cần phải lấy được sự tín nhiệm của hắn.

So với ai khác, Lãnh Vô Tâm càng hiểu rõ điều này, nhưng nàng vẫn tự lừa gạt mình, rằng phải cần. Hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, phải cần có nó.

Nhưng nếu •••••

Nàng chỉ nói “nếu” thôi, ngày đó, nếu Mộ Dung Triệt không biết nàng là Tuyệt Sát, chỉ vì xúc động tìm đến nàng, nàng đến tốt cùng có ra tay hay không, có lẽ không một ai có thể dự đoán được kết quả. Có lẽ ••••• tại nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng, nàng không thể ra tay với hắn.

Dù sao, người đàn ông hoặc thiếu niên kia, mang một sắc màu của bầu trời, một sắc màu mà nàng chưa từng có được.

"Điện hạ, Triệt công tử tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị Phò mã. Vô luận là về phương diện nào, điện hạ cũng có thể thấy được, rằng hắn có thể sánh ngang với Nam Cung Vô Thương. Cũng là người duy nhất trong thiên hạ, có thể sánh ngang với Nam Cung Vô Thương!"

Lão thần lại kích động đứng lên.

Sánh ngang với Nam Cung Vô Thương? Con sùng người của Lãnh Vô Tâm lập tức tan biến.

Mộ Dung Triệt là dạng người gì, sẽ không ai hiểu hắn bằng Lãnh Vô Tâm. Trong lòng nàng, Mộ Dung Triệt vẫn chỉ là một cậu thiếu niên được cưng chiều quá thành hư, một đứa nhỏ đã được Thượng Đế tái tạo hồng tử trong trứng nước.

Có được dung mạo tuyệt mỹ, đầu óc thông minh, cộng thêm gia thế không ai sánh bằng, dù hắn không phải minh tinh, cũng đã là tiêu điểm của quần chúng. Nhưng, so với Nam Cung Vô Thương lòng dạ gian xảo, Lãnh Vô Tâm tuyệt đối không thể tin Mộ Dung Triệt sánh bằng hắn.

Nam Cung Vô Thương có thể mỉm cười giết chết ba nghìn người, mà Mộ Dung Triệt vốn không thể nào làm được như vậy?

Ngay cả điều cơ bản nhất, đối thoại giữa người và người, Mộ Dung Triệt cũng không thể làm cho từng người một hài lòng.

Nhưng, Nam Cung Vô Thương thì có thể, hắn có thể làm được, không chỉ làm cho từng người một hải lòng, hắn càng có thể làm cho từng người một sùng bái hắn.

Từ khi nào, Mộ Dung Triệt đã trưởng thành đến mức có thể đứng trên đỉnh của một đại lục xa lạ?

Trước giờ, hắn đã từng chịu qua khổ sở nào chưa?

"Hắn tốt sao?"

Gần nửa ngày, Lãnh Vô Tâm mới nói ra được một câu.

Giọng điệu phức tạp, làm cho hai người phía dưới cảm giác ra mỗi quan hệ không tầm thường giữa Lãnh Vô Tâm cùng Mộ Dung Triệt.

Hai người họ tự động đem cái không tầm thường này làm thành tình yêu nam nữ.

Thật ra thì cũng không trách cứ được bọn họ, tình cảm của đế vương, vốn đã lúc ẩn lúc hiện, lại vô định, người vĩnh viễn lạnh nhạt, chỉ thoáng luống cuống, cũng đã khiến đại gia khiếp sợ, huống chi là rõ đến vậy?

Có thể khiến Lãnh Vô Tâm luống cuống như vậy, tuyệt đối là tình yêu nam nữ.

"Triệt công tử rất tốt."

Dừng một chút, chăm chú nhìn sắc mặt của Lãnh Vô Tâm, cẩn thận hỏi: "Vậy, chuyện về Phò mã, điện hạ cảm thấy thế nào?"

Dựa theo thái độ khi nãy của Lãnh Vô Tâm, hai người họ cảm thấy cái vấn đề này có chút ngu ngốc, nhưng không thể không hỏi.

Không có được câu trả lời khẳng định, mọi khả năng đều vẫn có thể tồn tại.

Lãnh Vô Tâm trong giây lát đó hồi thần.

Đôi mắt nàng trở nên lạnh như băng.

Đôi Phò mã?

Gạt bỏ Nam Cung Vô Thương? Sau đó thành thân với Mộ Dung Triệt?

Lòng chợt đau xót, giống như bị thứ gì đó đập xuống.

Nàng mở to mắt, không nhìn vào hai người đang quỳ rạp trên nền đất, lạnh nhạt mở miệng: "Thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền, đây chính là ý tứ Bồn cung dành cho Phò mã*! Hai người các ngươi hãy chuyển lời này tới cho phụ hoàng ta cùng Triệt công tử."

(*) : Phò mã ở đây chỉ Nam Cung Vô Thương

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Trái tim của Lãnh Vô Tâm

Lời của nàng vừa mới được thốt ra, liền bị một âm thanh khác cắt đứt.

"Không cần."

Hai chữ, thành công khiến Lãnh Vô Tâm lại thêm một lần luống cuống. Cho dù nàng không ngẩng đầu, cũng rõ ràng biết người kia đến tột cùng là người nào —— Mộ Dung Triệt! Thật sự là Mộ Dung Triệt!

"Thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền, Lãnh Vô Tâm, ngươi quả nhiên vẫn giống trước, không có trái tim."

Không đợi Lãnh Vô Tâm đáp lại, âm thanh kia tự động tiếp tục.

Âm điệu khàn khàn, nào còn chút giống giống xưa?

Hắc y thiếu nữ chợt ngẩng đầu, mắt trợn to.

Người kia rút cục cũng vào phòng, xách theo đèn lồng, đôi mắt đắm màu thủy lam nhạt, cực kỳ giống bầu trời. Một thân trường sam màu lam pha trắng, như màu của thiên không, xuất trần tuyệt thế.

Vậy mà, Lãnh Vô Tâm tình nguyện không thấy được vẻ xuất trần tuyệt thế kia.

Trong đôi mắt kia là quật cường cùng đau thương, rõ ràng chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ ra. Cho dù tâm nàng cứng rắn như sắt, cũng không có cách thờ ơ Mộ Dung Triệt.

Bởi vì quá dễ ý, cho nên không thể thờ ơ.

"Cho tới bây giờ ta vẫn chưa hề có trái tim."

Lắm bảm, tựa như là thì thảo, hoặc như là cảm khái.

Đối với Mộ Dung Triệt, Lãnh Vô Tâm rốt cuộc vẫn oán hận. Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng có thể cho hắn hết thấy, nhưng vẫn bị hoài nghi. Câu hỏi của hắn lúc ấy, chỉ là "Tuyệt Sát" thôi.

Nàng cũng đã tuyệt vọng.

Một khắc kia, trái tim từng trao cho hắn cũng đã bị thu hồi lại.

Chỉ là "Tuyệt Sát" thôi.

Không phải là muốn được nghe giải thích, không phải là tức giận, mà là rất bình tĩnh, rất thân nhiên khẳng định. Nàng có thể không để ý đến việc hắn hoài nghi nàng, có thể không để ý đến việc hắn đi điều tra nàng, nhưng không thể không để ý hắn từ đầu đến cuối vẫn không tin nàng.

Một hồi thăm mẩn long trọng, rốt cục đã khiến trái tim nàng về sau triệt để Dư Thừa.

Bởi vì yêu, cho nên muốn cùng chết sao?

Nhưng, Mộ Dung Triệt, đến tận cùng nguoi có thể khẳng định đó là yêu sao?

"Ở trong lòng nguoi, ta cho tới bây giờ vẫn chưa hề có trái tim, không phải sao? Vì sao hiện tại còn phải hỏi ngược lại?"

Thân nhiên chậm chọc.

"Nguoi quả thật không có trái tim, Lãnh Vô Tâm, Lãnh Vô Tâm, Lãnh Nhược Vô Tâm*. Nguoi vốn là không có tâm!"

(*) : lạnh lùng không có trái tim.

"Cần rõ! Triệt công tử, xin chú ý tới thái độ của nguoi!"

Phía dưới một đại thần rút cục nghe không nổi nữa, nhanh chóng cắt đứt lời Mộ Dung Triệt. Gì chứ, người đang nằm trên kia chính là chủ tử mà họ không thể đoán ra được suy nghĩ của nàng, nếu xảy ra chút chuyện rắc rối nào, thì cái mạng già của bọn họ chắc chắn không giữ được rồi!

"Điện hạ bớt giận, tính của Triệt công tử vốn không phải vậy, có thể là do gặp lại cố nhân nên có phản thái quá."

Chúng đầy tớ càng thêm sợ hãi dập đầu.

Bớt giận? Đúng vậy —— hắn bây giờ không phải là hắn trước kia, Lãnh Vô Tâm bây giờ càng không phải là Lãnh Vô Tâm trước kia. Nói chuyện với nàng, hắn khi nào cần phải kiêng kỵ gì nề nang rồi?

Dù là trước kia, lúc biết rõ Lãnh Vô Tâm là sát thủ, hắn cũng không cần kiêng kỵ qua, hiện tại cần sao?

Thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền! Tuyệt một cái "thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền"! Như vậy hắn bây giờ là gì? Đến tận cùng được coi là gì? Triệt công tử? Hay là bạn trai cũ?

Biết rõ một khi xuất hiện sẽ bị làm nhục, biết rõ nàng không có trái tim, tại sao hắn còn phải xuất hiện đây? Giống như một kẻ ngu chỉ biết giấu mình trong góc phòng, nghe nàng nói lời thề non hẹn biển với một nam tử khác?

Hắn quả nhiên là một kẻ ngốc sao?

"Khụ khụ....."

Hai tiếng ho khan không nén được, đánh vỡ đi bầu không khí yên lặng đáng sợ trong phòng.

Mộ Dung Triệt sắc mặt trắng bệch, lấy tay che miệng lại, liều mạng đè nén xuống cơn ho khan đau đớn chất chứa bấy lâu. Máu tươi đỏ sẫm khiếp đảm rơi vào lòng bàn tay, từng ly từng tý, chảy vào trái tim Lãnh Vô Tâm.

Không một ai thấy rõ thiếu nữ vốn lạnh lùng khi nào đã đứng dậy, khi đã thấy rõ, thiếu nữ đã đứng ngay trước mặt Mộ Dung Triệt, ánh mắt nàng khiến người ta run rẩy.

"Đây là cái chuyện gì?"

Mộ Dung Triệt nhắm mắt, quay đầu lại, không nhìn nàng.

"Mộ Dung Triệt, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết, cổ họng của ngươi đến tột cùng là bị gì?" Lãnh Vô Tâm hoàn toàn nổi giận.

Ngay khi vừa bắt đầu nàng đã cảm thấy ngữ điệu của hắn có chút kì quái, nhưng nàng cũng không để ý nhiều, hơn nữa chuyện của Nam Cung Vô Thương, đã khiến nàng rối loạn. Nếu hắn không học máu, phải chăng nàng vẫn sẽ không biết?

Có phải vẫn sẽ để mặc hắn tùy tiện?

"Nói, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì!"

Thấy Mộ Dung Triệt không có ý lên tiếng, Lãnh Vô Tâm tùy tiện kéo một trong hai người quỳ trên đất.

Người bị kéo bị dọa cho sợ, mặt bị cắt không còn chút máu.

"Bốn cung ra lệnh cho ngươi, nói rõ ràng cho ta! Nếu nói không rõ, ngươi cứ đợi cho cửu tộc mình chôn theo ngươi đi!"

Sẽ để cho cửu tộc ngươi chôn theo ngươi!

Sẽ để cho cửu tộc ngươi chôn theo ngươi!

Sẽ để cho cửu tộc ngươi chôn theo ngươi!

Người bị kéo run lẩy bẩy, sẽ để cho cửu tộc hắn chôn theo hắn, hắn biết, thiếu nữ trước mắt này nói được là làm được.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mộ Dung Triệt, ngươi là kẻ ngu

"Thần thần"

Thần nửa ngày, hắn cử thể cũng không nói được.

Lãnh Vô Tâm cau mày, mặt càng nghiêm nghị.

"Nói!"

Giọng điệu lạnh lùng, đây tuyệt đối là cơ hội cuối cùng! Nếu nói không được, sẽ không ai hoài nghi việc Lãnh Vô Tâm ra cái phán quyết gì cho hắn.

"Điện hạ hãy tha cho Hoàng đại nhân đi, ta sẽ nói ——"

Giọng điệu thanh mát, phản phát mùi thơm ngát của hoa sen, trong giây lát đã tràn ra khắp căn phòng.

Khăn quàng màu lửa đỏ, đôi mắt thâm thúy đào hoa của hắn hơi nhếch lên, trên làn môi là một nụ cười xuất hiện quanh năm. Gương mặt bởi vì không được ánh mặt trời chiếu rọi nên trắng toát, dường như có thể nhìn thấy dòng máu tươi ẩn hiện dưới làn da mỏng như cánh ve.

Người như vậy, không phải là Nam Cung Vô Thương thì là ai?

Bàn tay của thiếu nữ áo đen đang đỡ vị công tử áo lam như có chút run rẩy trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt thôi, nhưng cũng đủ làm cho ai kia không thể bỏ qua.

Mộ Dung Triệt đương nhiên sẽ càng không bỏ qua. Hắn đã sớm nghe qua đại danh của thiếu niên đế vương. Những tia tức về Lãnh Vô Tâm hắn đều thu thập, và điều tất nhiên là có liên quan không ít về người nam tử tên Nam Cung Vô Thương này.

Nếu không có Nam Cung Vô Thương, ắt hẳn hắn đã không bị kích thích tới mức phải xuất hiện sớm như vậy?

"Ta tới nói cho điện hạ biết vì sao thân thể Triệt công tử lại kém như vậy."

Nam Cung Vô Thương đi thẳng tới, các cánh hoa tựa như đang phảng phất bay xung quanh, Hồng Liên tuyệt thế, ắt hẳn chính là cảnh tượng này .

"Mộ Dung Triệt, nếu ta không nhớ lầm, công tử chính là người của gia tộc Mộ Dung đúng không?"

Lãnh Vô Tâm im lặng nghe, gia tộc Mộ Dung nàng biết, cho dù nàng không thật sự trở về đế quốc, nhưng đã được Hàn Phi bồi dưỡng theo chính sách đế vương. Đối với các gia tộc lớn, nàng đều có các kiến thức đặc biệt.

Gia tộc Mộ Dung là gia tộc duy nhất có thể đối địch với gia tộc Nam Cung, trừ hoàng tộc ra, đó là hai trong các gia tộc đứng hàng tôn quý nhất. Mộ Dung Triệt xuyên qua thành công tử nhà họ Mộ Dung sao?

"Công tử Vô Thương, nghe qua không bằng tận mắt thấy, quả nhiên là Hồng Liên họa thế*!"

(*) : đoá hoa sen đỏ họa thế, đoá hoa sen đỏ đẹp tới mức gây hoa cho nhân gian, đây là biệt danh người ngoài đặt cho Nam Cung Vô Thương, nhưng thông thường từ “họa thế” cùng “hồng liên” thường dành cho các nữ tử.

Nam Cung Vô Thương không để ý trong lời nói của Mộ Dung Triệt có bao nhiêu tính khiêu khích, tiếp tục nói: "Tiểu công tử nhà Mộ Dung, vốn vẫn luôn là bảo vật, chưa bao giờ nhà họ Mộ Dung chịu để cho tiểu công tử lộ diện ra ngoài. Dĩ nhiên, điều này không có nghĩa là chưa có ai từng gặp qua công tử, chẳng hạn như Tam tỷ của điện hạ, đúng không, Mộ Dung công tử?"

Sắc mặt Lãnh Vô Tâm bỗng chốc trắng bệch, nàng dường như đã có thể đoán được vì sao Mộ Dung Triệt lại trở nên như vậy.

"À! Ta quên." Nam Cung Vô Thương nhún nhún vai, động tác này cũng làm cho hán cang thêm phong hoa tuyệt đại: "Điện hạ chưa từng tới đế quốc, đối với chuyện tình tại đế quốc, người đương nhiên không rõ rồi. Cho dù có những quyền sử do sự phụ ghi lại, nhưng mọi sử tích bên trong đều không phải mới nhất. Tam tỷ của Điện hạ, tức công chúa Yên Lạc, vốn có tiếng xấu, không biết do cơ duyên nào mà gặp được công tử Mộ Dung, kể từ đó thiên hạ đại loạn. Nhưng, công tử Mộ Dung công rất khiêm nhường xử trí với công chúa Yên Lạc, sau lại không biết xảy ra những chuyện gì, công chúa Yên Lạc dưới cơn nóng giận, đã hạ xuống một độc tình thiên hạ cực độc đối với công tử Mộ Dung, một khi tâm tình thay đổi mạnh, ngũ tạng sẽ gặp phải thương tổn."

Độc tình?

Màu đen trong đôi mắt Lãnh Vô Tâm từ từ nhạt dần. •••••

"Loại cổ độc này cực kì âm độc, người bị trúng độc sẽ phục vụ quên mình để nuôi cổ độc, mỗi lần phát tác, sẽ nguy hại cực kì với thân thể. Gia tộc Mộ Dung nhất định vì không muốn nhìn công tử Mộ Dung gặp chuyện không may, vậy nên mới có sự kiện đôi Phò mã. Vì giữ được Mộ Dung Triệt, gia tộc Mộ Dung dường như liên hiệp với cả triều đình, muốn thuyết phục điện hạ đôi Phò mã. Sau đó, nhờ được làm Phò mã của điện hạ, Mộ Dung Triệt có thể “đúng lý hợp tình” kêu công chúa Yên Lạc đưa ra giải được."

Khẽ cười nhẹ, đôi con ngươi mang theo chút sương mù, cùng chút cô đơn.

"Vì sao không trực tiếp kêu công chúa Yên Lạc đưa giải được?"

Nàng buột miệng.

Lãnh Vô Tâm cũng cảm thấy mình thật ngốc. Rõ ràng biết, tại đế quốc đó, hoàng quyền rõ là quyền lực cao nhất, cho dù thiên hạ bị lật đổ, trong mắt hoàng tộc, đó chẳng là gì. Điều đó đồng nghĩa, gia tộc Mộ Dung không dám khiêu khích hoàng tộc.

"Hai người các ngươi có thể về, sáng sớm ngày mai, Bốn cung sẽ trở về đế quốc một chuyến, nhờ hai vị đây thông cáo cho mọi người."

Không đợi Nam Cung Vô Thương mở miệng, Lãnh Vô Tâm khẽ nói với hai vị đại thần đang ngồi phịch trên nền đất.

Mộ Dung Triệt nghe được câu này, đôi mắt xanh thăm chợt lóe lên vàng sáng. Mà Nam Cung Vô Thương thì lại như bị cả thế giới này thờ ơ, vẻ cô đơn của hắn mỗi lúc một thêm nặng.

Ba người đều không nhìn thẳng vào mắt nhau, mà tự mình dời đi ánh mắt của bản thân.

Tờ mờ sáng, gió lớn nổi lên, báo hiệu một cơn giông tố sắp đến •••••

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Ta muốn một mạng người

Ánh mặt trời rải đầy cả gian phòng, Lãnh Vô Tâm nhúu mày, đi ra khỏi cửa.

Khung cửa sổ điều long về phương tinh xảo, chung quanh là những hòn non bộ cùng ao hồ, phía trước còn có một dòng suối nước nóng đang chảy, chìm trên cây đào đang phát ra tiếng hót, một khung cảnh ngạo nghễ tràn đầy sức sống •••

Không có Nam Cung Vô Thương, cũng không có Mộ Dung Triệt, nếu không phải mọi thứ thật sự đã xảy ra, nếu không phải vết máu của Mộ Dung Triệt lưu lại tại đây, có lẽ Lãnh Vô Tâm sẽ hoài nghi, đây chẳng qua là ảo giác.

Đào Yêu uyển, một trong tứ uyển Lưu Nguyệt học viện, cũng chính là tiểu viện tinh xảo nhất. Hoa đào khắp sân, hương thơm bốn phía.

Vào sáng sớm, cánh hoa thoáng bay, càng thêm phong tình.

Lãnh Vô Tâm hồ hững bước chậm tới, ngồi bên bàn đá trầm tư.

Cho đến khi một bóng đen chợt bay tới, quỳ xuống trước mặt nàng. Từ đầu đến chân, chỉ một màu đen, ngay cả băng mặt cũng là băng đen, thứ duy nhất lộ ra chính là đôi mắt đen nhánh như bóng đêm.

Là ánh mắt nàng từng thấy đêm qua.

"Ám ảnh*, ngươi có chuyện gì?"

(*) : hộ vệ trong bóng tối.

Không tệ, đây chính là một trong hai người tự xưng là ám ảnh hôm qua, nhìn thân pháp người này, càng giống như người trọng võ. Có thể ẩn núp bên cạnh Lãnh Vô Tâm lâu như vậy mà không bị phát hiện. Kinh công cùng thủ pháp ẩn núp của hắn phải rất tốt, đó là một sự thật không thể chối cãi.

Nếu không phải biết bọn họ chắc chắn sẽ không phản bội, Lãnh Vô Tâm tuyệt đối sẽ không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào giết hắn!

Gần như vậy, lâu như vậy, mà không bị phát hiện, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, tánh mạng của nàng đều đang nằm trong tay người khác.

Nàng ghét loại cảm giác này, rất ư là chán ghét.

Cho nên khẩu khí nói chuyện càng thêm lạnh nhạt.

"Điện hạ, xe đã chuẩn bị xong, để vương cùng quần thần đã đang đợi điện hạ rồi."

Đế vương cùng quần thần? Xem ra lần trở về này, người nàng phải đối mặt chẳng thiếu một ai cả đây?

Theo quy củ, chưa đầy mười tám tuổi, Lãnh Vô Tâm là không có quyền biết đường về đế quốc, cho dù là vì tình huống đặc biệt mà trở về, cũng không được phép nhìn đường đi.

Cho nên, dọc theo đường đi, Lãnh Vô Tâm ngồi ngay ngắn trong chiếc xe ngựa mà một ngọn gió cũng không thể lùa vào, đôi mắt bị che lại, không có nửa điểm hở. Nếu không phải thân phận Lãnh Vô Tâm tôn quý, sợ rằng bọn họ sẽ dùng tất cả thủ đoạn, ít nhất là đánh ngất xỉu nàng.

Đường đi thoai mái, xe ngựa xa hoa, nhưng không tránh khỏi có chút lắc lư.

Lãnh Vô Tâm không nhìn thấy gì, song cảm giác của nàng vẫn còn. Tinh tế nhớ kĩ những hình thái rung chuyển của xe ngựa, mơ mơ hồ hồ phán đoán đường đi.

Khi xe ngựa dừng lại đã là buổi chiều hôm sau.

"Chúng thần cung nghênh điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Chúng thần cung nghênh điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Chúng thần cung nghênh điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Còn chưa xuống xe, Lãnh Vô Tâm đã nghe được tiếng hô diệc tai bên ngoài.

Nụ cười bên khóe miệng càng thêm sâu, một đế quốc rất khá. Hôm qua, khi ám ảnh thông báo cho nàng rằng các chúng đại thân đã đang chờ đợi, nàng còn không tin. Hiện tại, qua một ngày một đêm, những người này vẫn còn đang chờ đợi nàng.

Nàng chỉ vừa mới xuất hiện, mà những người này đã xếp hàng đứng rất ư chỉnh tề, điều đó chỉ có thể nói, những người này căn bản chưa từng rời đi vị trí.

Vì chờ đợi đế vương tương lai, họ có thể làm đến mức này sao?

Làm cho người ta không thể không cảm khái thủ đoạn thống trị của đế quốc cùng địa vị của hoàng gia.

Lãnh Vô Tâm bước chậm xuống xe ngựa, còi bỏ bịt mắt .

Mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh, ánh mắt sau khi quá quen với bóng tối, khi mở ra có chút không thích ứng kịp. Bóng người trước mắt cùng chúng đại thân quý bò lổm ngổm mơ mơ hồ hồ. Cách đó không xa, là một cung điện tuyệt đại vững trãi, hàng ngói xếp đều, rất khó có thể diễn tả cảnh xa hoa hùng vĩ.

Chấn động ——

Mặt tiền của đế quốc thần bí suốt mấy ngàn năm vô cùng tuyệt đỉnh đến mức làm cho con người ta chấn động!

Cho dù Lãnh Vô Tâm đã gặp không ít các đại trảng điện, cũng không khỏi có chút chấn động! So với Viên Minh Viên càng thêm long trọng, so với cung điện Bồ Lạp Đạt càng thêm huy hoàng, so với cung điện đời Thanh càng thêm bao la hùng vĩ.

Đây chính là hoàng cung sao?

Ti mi xét nét, hoàng cung Hợp Quốc, rất giống nơi làm việc của các chúng quan lại.

Cái gì gọi là hoàng cung?

Điền Lan Ngọc Thế, lâu tất vạn thiên* *****

(*) : xa hoa tinh xảo, chứa được hàng vạn nghìn người

"Thảo dân tham kiến điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Thảo dân tham kiến điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Thảo dân tham kiến điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cực hạn nam sủng thịnh yển

Dân chúng hai bên dân quỳ xuống lạy.

Lãnh Vô Tâm lần này không sử dụng thuốc Hàn Phi cho, đôi mắt lễ dĩ nhiên cũng không che giấu, màu xám tro thuần túy, lấp lánh rực rỡ. Không chút tạp chất.

Bọn họ sớm đã nghe tất cả truyền thuyết về điện hạ. Mặc dù biết những bí mật về đế quốc thần bí, nhưng dân chúng vẫn chỉ là dân chúng, điểm này không thể hoài nghi.

Tiêu khiển, bàn chuyện. Những thứ này chỉ cần là người đều sẽ có.

Ở tại kinh đô (hoàng đô), bàn chuyện về những hoàng tử hoàng nữ các quý tộc, đã sớm không còn gì là mới mẻ, thứ mới mẻ chính là người mãi không xuất hiện trước mặt đại chúng, điện hạ thần bí. Lần này điện hạ vì tiểu công tử gia tộc Mộ Dung trở về, nó càng là nguyên căn của dục vọng bàn chuyện dâng cao. Huống chi còn có cả phò mã - thiếu niên đế vương của một nước ngoại?

Lần này điện hạ phá lệ trở lại, ngôi vị Phò mã quả nhiên bấp bênh đến thế sao?

Hay đó chỉ là giả vờ, sự thật chính là cuộc chiến tranh giữa hai đại gia tộc?

Không để cho bọn họ đứng dậy, thiếu nữ áo đen chậm rãi đi về phía hoàng cung, mỗi một bước đều cực kỳ chậm chạp, mang theo tuyệt đỉnh phong lưu. Vạn dân phủ phục nằm rạp, chỉ duy nhất một người ngông nghênh đứng thẳng, đỉnh thiên lập địa.

Sự đối lập mãnh liệt này, khiến một lão già đang đứng trên tường thành khẽ nhú mắt.

Vui mừng đến nỗi nói không nên lời, hay là ***** vì nguyên do khác.

Người đó chính là Đế vương!

Lãnh Vô Tâm là cô con gái nhỏ nhất của hân, hậu cung đông đảo Tàn phi, ngay cả đế vương hân thật sự cũng không nhớ mẹ đẻ Lãnh Vô Tâm đến tốt

cùng là người nào. Song, những điều này đối với đế quốc mà nói là rất đổi bình thường, chẳng đáng để ý.

Trong pháp quy của đế quốc, hậu cung phi tần không có tư cách nuôi dưỡng con của mình, vô luận là loại phi tử cấp cao nào, đều là không có tư cách. Ở trong hoàng tộc, trừ đế vương, người cực kỳ có thân phận ra, không phải hoàng hậu, mà chính là hoàng tử hoàng nữ. Đồng dạng, bởi vì không so đo đó là con gái con trai người nào, cho nên, việc phân chia cấp cao thấp giữa các hoàng tử hoàng nữ, đều tùy thuộc vào việc có thừa kế huyết thống màu mắt xám hay không.

Lãnh Vô Tâm không phải là người duy nhất thừa kế huyết thống đôi mắt màu xám, nhưng đôi mắt của nàng lại mang một màu xám thuần mỹ nhất.

Vì vậy, Lãnh Vô Tâm trở thành điện hạ.

Và, bản thân công chúa Yên Lạc cũng là hoàng nữ mang đôi mắt màu xám tro, trừ Lãnh Vô Tâm ra, nàng là hoàng nữ duy nhất giữa hai mươi hoàng nữ mang đôi mắt màu xám ấy.

Cho nên, công chúa Yên Lạc dù có muôn vàn hang động không hợp lẽ chế, đế vương vẫn dễ dàng tha thứ cho nàng. Bao gồm cả sự việc một năm trước, nàng sử dụng cổ độc hung ác với Mộ Dung Triệt.

Nàng không vào hoàng cung, trực tiếp bảo ám ảnh dẫn đến phủ công chúa.

Đầu thu, tiết trời có chút se lạnh, hậu viện phủ công chúa đầy những lăng hoa cúc hồng to xinh đẹp đang nở rộ, tựa hồ tất cả hoa trên thế gian đều đang tập trung tại đây.

Mà hậu viện ngày thường yên tĩnh không bóng người chốc lát lại bỗng ồn ào, thiếu nữ đứng trước mặt thoát nhìn ước chừng khoảng mười bảy tám tuổi, mái tóc đen như thác mượt mà khoác trên đầu vai, thân hình có chút yếu đuối, đầu chân mày khẽ nhíu nói rõ tâm tình nàng lúc này rất không vui. Thiếu nữ thật sự xinh đẹp tuyệt trần, chỉ tiếc sát khí giữ hai hàng chân mày lại khiến vẻ xinh đẹp của nàng có thêm phần uy nghi thâm sâu không lường được.

Nàng đưa lưng về phía mọi người, sau lưng là một đám người mặc những bộ quần áo hoa lệ quý rạp, hàng hàng lớp lớp. Phần lớn đều là những nam tử, thiếu niên, bé trai dung mạo tuyệt trần.

Xem ra đã thọc gậy bánh xe buổi tiệc ngắm hoa của công chúa Yên Lạc rồi.

Lãnh Vô Tâm khẽ nhăn mày.

Nữ tử như vậy thật sự khiến con người ta ghê tởm. Không phải bởi vì nàng có chừng ấy nam sủng, càng không phải bởi vì nàng không biết kiềm nén phóng túng bản thân, mà là bởi vì dáng vẻ khó lường của nàng, đáng vẻ cứ như cả thế gian đều đang thiếu nợ nàng vậy.

Đôi mắt Yên Lạc cũng mang màu xám tro, chẳng qua là màu xám tro hơi nhạt, hơn nữa lại có phần đen.

So với màu mắt xám tro của Lãnh Vô Tâm, lại càng có vẻ nhạt nhẽo.

Thời điểm Lãnh Vô Tâm quan sát Yên Lạc, Yên Lạc đồng thời cũng quan sát Lãnh Vô Tâm. Khi nhìn thấy ám ảnh sau lưng Lãnh Vô Tâm thì thân thể hơi chấn động chút, trong nháy mắt lại che giấu đi thần sắc “toạc móng heo” của mình.

"Muội muội."

Âm thanh thật nhẹ, uyển chuyển động lòng người.

Nếu Lãnh Vô Tâm không biết lai lịch của cô gái ưu nhã trước mắt, chắc hẳn cũng sẽ bị nàng lừa gạt chẳng?

Từ trong tròng mắt phát ra vẻ nhã nhặn ung dung, không phải chỉ đơn thuần là bộ mặt lừa gạt.

"Công chúa Yên Lạc có dùng sai xưng hô không?"

Lãnh Vô Tâm phản bác.

"Bốn cung nhớ, trừ đế vương, tất cả mọi người nhất định phải quỳ xuống trước mặt bốn cung? Cho dù là hoàng hậu cũng phải vậy. Thế nào? Công chúa Yên Lạc muốn làm đế vương? Hay là người •••••"

Chuẩn bị mưu triều soạn vị.

Lãnh Vô Tâm còn chưa nói hết lời với kẻ xa lạ kia.

Song, công chúa Yên Lạc công chúa làm sao không biết đoạn thoại chưa bật ra đó.

Bỗng nhiên quỳ xuống, tiếp theo sau đó, nam sủng sau lưng nàng cũng quỳ xuống.

"Tham kiến điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Tờ mờ sáng, gió lớn nổi lên, báo hiệu một cơn giông tố sắp đến •••••

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Quá khứ kinh hoàng của Mộ Dung Triệt

"Ta phải quỳ xuống sao."

Độc tình? Hừ! Quả nhiên đáng chết!

"Phải"

Không phản kháng, Yên Lạc cũng là hiểu Lãnh Vô Tâm tới đây để làm gì. Người có thể khiến Điện hạ phá bỏ quy củ trở về đây, còn có thể ra uy tới vậy, trừ Mộ Dung Triệt còn có thể là ai?

Hướng chi, bản thân Yên Lạc vẫn có “ấm vệ*” của riêng mình, cho dù không thể so sánh với “ấm ảnh”, nhưng cũng có thể đi thám thính được vài tin tức cơ mật.

(*) : nhiệm vụ của “ấm vệ” cũng giống như “ấm ảnh” nhưng “ấm ảnh” chỉ có thể dành riêng cho “điện hạ”

Về mối quan hệ không bình thường giữa điện hạ Lãnh Vô Tâm cùng Mộ Dung Triệt, nàng đã biết được từ hôm qua. Nếu nàng đã biết, vậy, trên căn bản những người tại hoàng tộc cũng biết.

"Biết Bồn cung tới tìm người để làm gì sao?" Hơi sưng giọng, Lãnh Vô Tâm có chút không nhịn được: "Bồn cung thích người thông minh, nếu là tỷ muội, vậy Bồn cung cũng không muốn vòng vo với người. Rất đơn giản, nếu người có thể giao ra thứ đồ ấy, ta sẽ bỏ qua cho người, không giao ra, ta sẽ để người sống không bằng chết!"

Khẽ nở nụ cười nhẹ mê ly.

Không thể không nói, Lãnh Vô Tâm mang đôi mắt màu xám, càng quyến rũ thập phần so với việc mang đôi mắt mang đen thuần túy.

Tuyệt đỉnh lạnh lùng, cộng thêm phong lưu cùng khí phách.

Đôi mắt Yên Lạc bỗng nhiên toát ra ý hận, nàng bỗng dừng ngẩng đầu, rõ không sợ chết, đặc ý nói: "Điện hạ quan tâm Mộ Dung Triệt như vậy, chẳng lẽ không muốn biết chuyện trước đây sao? Không muốn biết tại sao Mộ Dung Triệt trúng độc tình? Tại sao cổ họng của hắn bị thương?"

Hấp dẫn, tuyệt đối hấp dẫn.

Lần đầu tiên, Lãnh Vô Tâm không cắt đứt lời của ả.

Muốn biết, rất muốn biết tại sao.

Nhiều lần “tại sao” như vậy, đã đâm trúng chỗ sâu nhất trong tim nàng.

Nàng là người, không phải là thần. Bởi vì là người, cho nên có quan tâm. Bởi vì là người, cho nên ••••• muốn biết. Nhưng, nàng sẽ không trả lời, bởi vì cho dù nàng không trả lời, cho dù nàng ngăn cản, Yên Lạc cũng sẽ nói .

"Mùi vị của Mộ Dung Triệt rất mất hồn nha, nam sủng tại phủ công chúa nhiều như vậy, nhưng cũng không thể so được với Mộ Dung Triệt. Vì có thể độc chiếm được hắn, hãy đi đòi hắn thì có làm sao?"

"Chát——"

Âm thanh chói tai vang dội cả phủ công chúa.

Thiếu nữ khi này còn ưu nhã, vô song tuyệt trần, búi tóc nàng giờ đây đã tán loạn, dấu ấn bị tát tay hằn rõ bên má trái.

Sát khí, phủ đầy cả phủ công chúa, ngay cả không khí, dường như cũng bị đông cứng.

Đây tuyệt đối là tức giận, đừng nói là được chết, một khi đã thốt ra lời này, Yên Lạc chắc cũng không nghĩ rằng, bắt đầu từ thời khắc này, chết cũng đã là một vọng tưởng xa xôi không đạt được!

"Thế nào? Điện hạ muốn biết nhưng lại nghe không nổi sao?"

Nhỏ ra một ngum máu, Yên Lạc tựa như muốn khiêu khích, tiếp tục nói: "Năm đó, khi ta vô tình tới nhà Mộ Dung, gặp được Mộ Dung Triệt, lòng đã có tính toán. Đáng thương cho một đám ngu ngốc gia tộc Mộ Dung, cho dù hoài nghi ta có âm mưu bất chính, vẫn không có cách nào ngăn cản ta đến gần Mộ Dung Triệt. Bởi vì là hoàng tộc —— bởi vì là quyền cao nhất —— về sau chắc điện hạ cũng có thể đoán ra được? Cho dù ta là vì hắn làm rất nhiều, hắn vẫn coi ta không ra gì. Mộ Dung Triệt, người kiêu ngạo như vậy, cho nên ta hạ xuân được với hắn. Ha ha điện hạ, thế nào?"

“Chát”

Lại thêm một bạt tai.

Mộ Dung Triệt là một người kiêu ngạo cỡ nào, cô gái này sao có thể chà đạp niềm kiêu ngạo của hắn như thế? Sao có thể?

Lãnh Vô Tâm đã tức giận.

"Tốt! Tốt lắm! Công chúa Yên Lạc, con mẹ nó, người rất giỏi! Thích xuân được đúng không? Thích nam nhân đúng không? Bỏn cung liền cho người cơ hội! Để người dùng đủ trong một lần!"

Vung tay áo một cái.

Một hồi kinh phong bốc lên, ném công chúa Yên Lạc cùng đám người đang quỳ chờ xuống đất.

Đây đại khái là ngày xui xẻo nhất đời của cô công chúa tôn quý này, xui xẻo đến độ nàng đã vô tình gánh phải hậu quả khi chọc giận Lãnh Vô Tâm

"Ám ảnh, truyền lệnh của Bỏn cung. Cho phép dân chúng trong thành, tất tần tật mọi người tới xem hiện trường công chúa Yên Lạc công chúa cùng tất cả nam sủng phấn khích biểu diễn!"

Khiếp sợ!

Không chỉ là ám ảnh khiếp sợ!

Tất cả mọi người tại đây đều kinh hãi!

Ý tứ trong lời của Hắc y thiếu nữ rất rõ ràng. Cho dù rất rõ ràng, nhưng khiến con người ta không dám tin.

"Thế nào? Bỏn cung nói, người cũng muốn chết vậy sao?"

Gây sự ư.

Ám ảnh khom người: "Vâng, thưa điện hạ."

Xoay người, thành thi đi truyền lệnh.

Công chúa Yên Lạc rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, mặt mũi vẫn vạ: "Lãnh Vô Tâm, người điên rồi? Ta là công chúa một nước, dù người là điện hạ, cũng không có tư cách làm vậy với ta! Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không đồng ý! Ha ha ta biết, người thật sự điên rồi! Người thích Mộ Dung Triệt đúng không? Ta đã sớm biết, lúc Đại Tế Ti nói người và Mộ Dung Triệt sẽ có tình cảm với nhau ta đã sớm biết! Ta chính là muốn chọc giận chết người! Thế nào! Chỉ có tên ngu ngốc chỉ có tên ngu ngốc tên ngu ngốc mới giúp người."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bỏn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nếu như ta nói nhất định phải làm như vậy

"Chỉ có tên ngu ngốc mới vì các người hao tổn hơi sức cho đôi câu nam nữ này."

Yên Lạc vẫn tự lảm bảm, từ bắt đầu lớn tiếng điên cuồng, về sau càng tuyệt vọng, càng bình tĩnh.

Nhưng, Lãnh Vô Tâm biết rõ, loại cảm giác tuyệt vọng tuyệt đối không liên quan tới sự trừng phạt nàng dành cho nàng ta. Loại tuyệt vọng này, rõ ràng là khi mất đi mọi hi vọng. Mà theo âm điệu dứt quãng của Yên Lạc, tên ngu ngốc kia tựa hồ đang ở bên người nàng, hơn nữa không phải là Mộ Dung Triệt.

Như vậy, cái tên ngu ngốc kia là ai? Là loại người nào?

"Điện hạ, nếu như ta nói hi vọng người bỏ qua cho công chúa Yên Lạc lần này, người có thể đồng ý chứ?"

Y phục màu đỏ khuyh thành, mi mục Nam Cung Vô Thương trong vắt, mặc dù thỉnh cầu, nhưng ý tứ trong câu nói hần nói ra hoàn toàn không có chút ti tiện nào.

Lãnh Vô Tâm kinh ngạc quay đầu lại nhìn hần. Cong lên khoe miệng, hàng lông mi thật dài. Mỗi một phần đều là tác phẩm hoàn mỹ của Thượng Đế.

Vậy mà *****

Vì sao phải vì Yên Lạc cầu cạnh?

"Không làm được."

Lãnh Vô Tâm nói lời cự tuyệt, sau không nhìn vào ánh mắt của hần.

Không làm được, thật không làm được. Cho dù nàng hiện tại thật không còn thích Mộ Dung Triệt, cũng không làm được. Đó là người nàng đã từng yêu, đã từng giao trái tim mình. Người kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể ***** làm sao có thể?

Cho nên không làm được.

Vĩnh viễn không làm được.

"Như vậy **** Lãnh Vô Tâm, nếu như ta cầu xin người?"

Hần gọi nàng là Lãnh Vô Tâm, không phải là điện hạ, có thể thấy được sự biến chuyển trong giọng điệu Nam Cung Vô Thương.

“Cộp”

Tiếng đầu gối chạm xuống đất.

Nam Cung Vô Thương lạnh nhạt mở miệng lần nữa: "Lãnh Vô Tâm, ta cầu xin người."

Sống lưng của thiếu nữ áo đen rất thẳng, thẳng đến không thể cúi người.

Gió mát đập vào thân thể, ánh mặt trời rất dịu, đình viện lớn như vậy, hoa thơm vẫn trải đầy bốn phía. Vậy mà, Lãnh Vô Tâm lại cảm thấy lạnh lẽo đến hít thở không thông. Xoa nhẹ bụng tim bên trái mình, trống rỗng, hoàn toàn không có dấu hiệu nhảy lên.

"Ha ha **** ha ha *****"

Chợt cười điên cuồng, phóng khoáng.

Ánh mắt Yên Lạc phức tạp, nàng bò lồm ngồm trên mặt đất, lần đầu tiên nàng hoàn toàn không có ý định ngẩng đầu lên.

Tên gốc kia *****

Tên gốc Nam Cung Vô Thương ***** làm đến bước này, cũng chỉ vì muốn giữ được Lãnh Vô Tâm sao? Vì bảo vệ nên có thể chịu hiểu lầm? Vì bảo vệ, nên có thể ***** quý xuống?

"Nam Cung Vô Thương, người thật giỏi!" Lãnh Vô Tâm đột nhiên ngừng cười, lạnh lùng nói: "Không phải vì người ý vào việc ta yêu người chứ? Nếu như ta không thương người, phải chăng người sẽ chẳng còn gì? Thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền ***** cái gì là thượng cùng Bích Lạc xuống hoàng tuyền chứ ***** đều là cái rắm! Hai người các người, con mẹ nó cút cho ta! Lập tức cút! Thừa dịp ta còn chưa đổi ý".

Đây là lần đầu tiên Lãnh Vô Tâm luống cuống như thế, cũng là lần đầu tiên Lãnh Vô Tâm thừa nhận tình yêu. Ở thế kỷ hai mươi mốt, Lãnh Vô Tâm đã từng thích Mộ Dung Triệt, nhưng chưa hề thừa nhận qua.

Lần này, Lãnh Vô Tâm thừa nhận. Thừa nhận từ trong đáy lòng là thương Nam Cung Vô Thương.

Thượng cùng Bích Lạc xuống Hoàng Tuyền. Lãnh Vô Tâm vốn không phải là người chỉ biết nói suông, coi như khi đó nàng quả thật đã từng có suy nghĩ muốn đổi Phò mã, mặc dù nó có chút lợi cho nàng. Nhưng lời nàng nói ra, cũng là thật.

Mộ Dung Triệt đã quá hiểu Lãnh Vô Tâm, biết rõ đó là sự thật, nên hần mới phát bệnh ngay khi đó.

Sáu năm làm bạn, Lãnh Vô Tâm dù không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận, Nam Cung Vô Thương là người trong lòng nàng.

Nam Cung Vô Thương đứng dậy, từ đầu đến cuối đều không nhìn công chúa Yên Lạc.

"Đi đi."

Tiếng nói vừa dứt, hần đã xoay người rời đi.

Bóng lưng cô đơn, dung nhập vào ánh mặt trời.

Đợi đến khi Nam Cung Vô Thương hoàn toàn biến mất ở phủ công chúa, Yên Lạc vẫn nằm sấp trên mặt đất, nằng cười. Cười đến mức nước mắt không ngừng chảy.

"Lãnh Vô Tâm, ngươi quả nhiên không có tâm. Tên ngốc kia thật ngốc, ngốc quá đỗi——"

"Cút!"

Không chút lưu tình, thiếu nữ phất tay áo, một bạt tai đập ngay trên mặt Yên Lạc

"Mộ Dung Triệt căn bản không là gì với ta!"

Một bạt tai đi qua, Yên Lạc đột nhiên mở miệng.

Sát khí của Lãnh Vô Tâm còn chưa biến mất, vẫn trong trẻo lạnh lùng, song, nàng vẫn cố áp bức nó xuống.

Chờ đợi Yên Lạc nói hết.

Nam Cung Vô Thương quả nhiên hiểu rõ Lãnh Vô Tâm, chỉ cần là chuyện Lãnh Vô Tâm đáp ứng, cho dù gian dữ, nàng cũng sẽ không chân chính ra tay giết người. Cho nên, hắn đi không chút do dự.

Thần sắc Yên Lạc rất phức tạp, thờ dài: "Ta gặp công tử Vô Thương là vào năm mười một tuổi, khi đó công tử mới mười tuổi. Cũng chính là lúc được gia tộc Nam Cung tìm về được. Khi đó, công tử Vô Thương đã là nhân vật truyện kỳ tại đế quốc. Đế vương mười tuổi, khi ấy chắc điện hạ cũng đã nghe qua?"

Quả thật đã nghe qua.

Mặc dù là ở trong cốc, nhưng quả thật có nghe qua.

Phiền não qua đi, nàng đột nhiên an tĩnh lại, đôi mắt Lãnh Vô Tâm dần tối đi, lẳng lặng đợi nghe hết.

"Khi đó ta đây, đang núp tại một góc hoàng cung, nhìn thấy Vô Thương. Hắn là một con người khiến người ta thấy hoàn mỹ đến kinh ngạc, ngươi hiểu chứ? Ta thích công tử Vô Thương, vậy mà phụ hoàng lại chọn hắn làm Phò mã người. Rất nhanh, hắn rời khỏi đế quốc, đến cốc ở cùng ngươi. Cũng là vì ngươi mà ở tận sáu năm, chịu mọi thua thiệt. Mười tuổi đã có thể kinh tài tuyệt diễm, thời gian sáu năm ắt đủ cho hắn thống trị mọi thứ bên ngoài? Nước Nam quốc nào chỉ có thể là cường quốc như bây giờ?"

Yên Lạc thờ dài.

Vốn nàng biết, nàng không nên nói điều này, những thứ này đối với nàng, rõ không tốt chút nào.

Vậy mà, nàng vẫn nói. Coi như cái quý của Nam Cung Vô Thương chân thật không nghĩa là vì muốn cứu nàng, nhưng nàng tình nguyện coi như nó chính là vì cứu nàng.

Cho nên, lời nói này, coi như đèn on.

"Thời gian sáu năm, ta chưa từng quên hắn. Văn phái {âm vệ} thu thập mọi tin tức về hắn. Bên trong tin thu được, lẽ tự nhiên sẽ có ngươi. Một con người thẳng trực ngạo mạn! Về phần Mộ Dung Triệt, ta chẳng qua là tình cờ đến gia tộc Mộ Dung, nghe được lời hắn nói với đại tư tế, mới hiểu được, đoạn tình duyên giữa hai người. Dĩ nhiên, ta có chút hiểu được ý bên trong, là Mộ Dung Triệt thích ngươi. Mà ngươi tựa hồ cũng có chút ý với hắn. Vì vậy"

Câu nói kế tiếp còn chưa thốt ra, Lãnh Vô Tâm đột nhiên cắt lời.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lời cam kết nhất sinh nhất thế nhất song nhân

Nam Cung Vô Thương đáng giá hơn hết thảy?. Thật khó. Nam Cung Vô Thương chẳng qua là một tên gốc thối.

Phải hình dung tâm trạng này như thế nào đây? Vị chất nồng đậm khắp lồng ngực, có thứ gì đó, tựa hồ như muốn chảy ra khỏi hốc mắt. Nhưng không thể! Thật không thể!

Kiều ngạo như nàng, Lãnh Vô Tâm sao có thể dễ dàng làm trò vui như chảy nước mắt trước mắt kẻ khác?

"Nhưng, làm những điều này cho hấn thì thế nào? Ta biết rất rõ, ta và hấn vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Hấn ở nơi quá cao, cho dù bị bẻ gãy cánh, vẫn ngự ở nơi ta không thể với tới. Người hấn cần, là một nữ tử có thể đứng bên cạnh hấn. Nữ nhân kia tuyệt đối không phải là ta! Ta không thể đến một nơi cao như vậy, nhưng, người là đế vương, tình yêu của đế vương. Thật có thể “độc nhất vô nhị” sao?"

Yên Lạc đến lúc này, vẫn như cũ không quên hỏi vấn đề chính, nhất định phải nghe được lời cam kết của Lãnh Vô Tâm.

Lời cam kết của Lãnh Vô Tâm, chỉ cần được bật ra khỏi miệng nàng, cho dù trời đất có bị đảo ngược, nàng vẫn sẽ giữ lời.

"Ngôi vị đế vương là của ta, Nam Cung Vô Thương cũng sẽ là người của ta. Mà ta, chỉ “nhất sinh nhất thế nhất song nhân*”."

(*): một đời, một kiếp, một đôi uyên ương.

Lãnh Vô Tâm đột nhiên vươn tay về phía nữ tử đang rơi lệ không nguôi.

"Thỉnh đưa cho ta giải dược của độc tình."

Yên Lạc cười, lòng vẫn còn ghen ngào: "Giải dược của độc tình, ta sẽ tự tay đưa cho Mộ Dung Triệt, tội nghiệt do ta tạo ra, theo lý vẫn nên để cho ta bồi tội. Còn người cùng Nam Cung Vô Thương, ta hi vọng vĩnh viễn sẽ không gặp lại."

Bởi vì không thể yêu nhau, cho nên hi vọng vĩnh viễn không gặp lại nhau.

Tình yêu vốn chính là như vậy, chứ không như câu nói, nếu như người không thương ta, chúng ta còn có thể làm bằng hữu. Nếu như không thể yêu nhau, như vậy thà lién làm người xa lạ. Ít nhất còn có thể giữ cho mình một phần tôn nghiêm cuối cùng.

"Người"

Lãnh Vô Tâm không bị bắt nên nói những gì.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, chói mắt đến sáng loáng.

Sáng chói xa hoa như gấm lụa, nhưng vẫn không sáng chói bằng nữ tử đang quỳ rạp người trên mặt đất.

"Điện hạ, đế vương vừa nghe được lệnh ngài ban xuống, liền giận tím mặt, muốn trừng phạt Phò mã."

Ám ảnh không biết bước ra từ nơi nào, phá vỡ đi sự yên lặng cùng ảm áp chỉ mới vừa xuất hiện.

Không nói thêm một lời với Yên Lạc, Lãnh Vô Tâm dường như dùng khinh công bậc cao nhất, vội vã chạy tới hoàng cung.

Phủ công chúa cũng không cách hoàng cung quá xa, cộng thêm tốc độ thật sự là cực nhanh của Lãnh Vô Tâm, chưa tới thời gian dùng một tách trà, nàng đã tới hoàng cung.

Hoàng cung đế quốc là thành trì trang nghiêm nhất kinh đô, không có bất kì tường thành nào xung quanh. Hoàn toàn là một tòa thành “rộng mở”. Nếu như dân chúng không dám đến gần hoàng cung, Lãnh Vô Tâm liền không thể tin được, đó là hoàng cung.

Lại một lần nữa cảm thán kỷ luật nghiêm minh nơi đây, Lãnh Vô Tâm tiến vào.

Thứ đầu tiên khắc sâu vào mi mắt chính là một rừng cây dày đặc.

Tựa như rừng rậm nguyên thủy.

Do năm xưa đã từng học “Ngũ hành bát quái” cùng “Kỳ môn độn giáp thuật” cùng Hàn Phi, Lãnh Vô Tâm có thể xem hiểu. Những thứ này rừng cây dày đặc thoát nhìn không có tác dụng này chính là một trận pháp lợi hại đến dường nào.

Chỉ sợ đi nhầm một bước, liền sẽ bị vây chết trong trận pháp.

Ám ảnh nghĩ Lãnh Vô Tâm chưa từng đến đế quốc, tự động dẫn đường trước cho nàng.

"Điện hạ, từ giờ trở đi, xin ngài đi theo cước bộ của thuộc hạ."

Lãnh Vô Tâm đáp lời bằng một âm điệu thật thấp.

Ý vị nôn nóng muốn đến thật nhanh hàm xúc bên trong. Ám ảnh tự nhiên sẽ hiểu Lãnh Vô Tâm lo lắng điều gì, tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Mọi thứ đột nhiên bùng sáng, thứ ẩn sau khu rừng rậm chính là một tòa cung điện thanh lịch tao nhã khí phách.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi vạn vật, màu vàng kim sáng rọi trên mái hiên, phản xạ ra luồng sáng hoa lệ, làm cho người ta cảm thấy chói mắt. Trụ nơi bốn góc cung điện là những cột đá cẩm thạch màu trắng, thật trầm ổn yên tĩnh. Ở giữa các thạch trụ là bậc thềm đá, phía trên được trải bởi một tấm lụa tơ tằm mỏng, một cơn gió nhẹ thổi nghịch hướng qua, lớp sa mỏng được nâng lên, màu bạc hòa lẫn cùng ánh mặt trời, tạo nên một sắc thái rực rỡ.

Cách đó không xa, một con suối xanh tươi đang ào ạt chảy, như một sợi dây lưng màu ngọc bích vây lượn một vòng quanh hoàng cung, rồi chảy về sâu trong rừng cây. Suối nước như phát ra những ánh sao sáng làm cho con người ta cảm thấy thật thoải mái, hết thấy mọi thứ thật bình yên.

Trong cung điện không có một người, bước chân quý dị của ám ảnh chợt dừng ngay cửa cung điện, giọng nói như ẩn chứa nội lực.

"Điện hạ vào cung ——"

Mọi thứ vẫn yên lặng ●●●●●●

Không một tiếng động đáp lại ●●●●●●

Vậy mà, thật nhanh sau đó, hàng ngàn giọng nói bất đồng đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Phò mã tuyệt đối không thay đổi

"Điện hạ hồi cung ——"

"Điện hạ hồi cung ——"

"Điện hạ hồi cung ——"

"....."

Xa xa gần gần, trên cao dưới thấp. Bốn phương tám hướng đều có tiếng nói đồng thời vang lên, ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng hoảng hồn dưới sự tinh tế tuyệt diệu này.

“..”

Lớp lụa mỏng phiêu dật giữa cung điện bỗng tách rời, phẳng phất như đang xé nát không gian bốn phía. Một luồng sáng chói mắt chợt phát ra, Lãnh Vô Tâm không nhận được nheo lại đôi mắt mình. Lát sau, nàng mở mắt.

Khiếp sợ ——

Đúng vậy, khiếp sợ ——

Thần điện hình vuông, sàn trạm khắc hình rồng phun nước, mái nhà khảm ngọc lục; cột cung điện hình tròn được trạm khắc hai hình rồng bay ngược phía, đầu rồng lộ ra bên ngoài, đuôi rồng thẳng vào trong điện, tăng thêm khí phách đế vương.

Người vào trong, bất kỳ ai đều có cảm giác hai đầu gối như mềm nhũn, phẳng phất trong bóng tối có người đang đè ép họ bất họ phải quỳ xuống ●●●●●●

Bốn phía là các đại thần đang quỳ thành hàng theo chức vị. Phía trước là Một nam nhân đang ngồi nghiêm chỉnh trên long vị, khí thái hiên ngang. Ngay cả Lãnh Vô Tâm cũng bị uy nghiêm của hắn làm cho chấn động.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Vô Tâm thấy vị phụ hoàng trên danh nghĩa của nàng. Mặc dù bọn họ là cha con, nhưng do nàng từ nhỏ đã bị trưởng công chúa Họa Quốc ôm về nuôi nấng. Sau đó lại được Hàn Phi dạy dỗ, làm bạn với Nam Cung Vô Thương.

Cho nên trong lòng nàng, phụ hoàng, nhiều lắm cũng chỉ là một lão già mang chức danh đế vương thôi.

"Không cần tìm, Nam Cung Vô Thương không có ở đây."

Người phía trên lạnh lùng mở miệng.

Thành công khiến đôi mắt Lãnh Vô Tâm chuyển lạnh, khóe miệng nàng mang theo nụ cười nhẹ mê ly lừa gạt người đời.

"Nhi thần tham kiến đế vương, đế vương vạn thọ vô cương!"

Khẽ khụy gối, nàng thề nhưng không quỳ xuống.

Quần thần im lặng, bọn họ đã sớm nghe về tính cách tùy tiện của nàng, nhưng không nghĩ nàng ngông cuồng tới mức này. Ở đế quốc, ai cũng biết, trong hoàng thất không tồn tại thân tình. Nếu có cũng chẳng qua là vì quyền lợi.

Cho nên, tình thân, không tồn tại, hai người chỉ là kẻ xa lạ, phải lễ nghi với nhau.

Không ngờ, Lãnh Vô Tâm lại dám không nể mặt đế vương.

"Trẫm lại thấy điện hạ tựa hồ không muốn trẫm sống lâu muôn tuổi."

Lão già trên hừ một tiếng nhẹ, biểu tình trên mặt cứng đờ, tựa như một pho tượng, suốt mấy thập niên đều không có bất kì biến hóa nào. Làm cho người ta có cảm giác hẳn không biết thế nào là biểu lộ.

"Nhi thần hi vọng đế vương sống lâu muôn tuổi."

Lãnh Vô Tâm lần nữa trả lời, nụ cười mê ly mang theo khiêu khích.

"Cần rồi!"

Đế vương giận dữ, quần thần phía dưới nhất thời co rúm người.

"Đế vương bớt giận ——"

"Đế vương bớt giận ——"

"Đế vương bớt giận ——"

"....."

Mọi người bắt đầu hô vạn tuế.

Mà Lãnh Vô Tâm chỉ ngạo nghễ đứng nghiêm ở giữa cung điện rộng lớn, tất cả đại thần bên cạnh nàng đều quỳ xuống.

"Quả thật là cần rồi. Đế vương chẳng lẽ không muốn ta cần rồi ư? Hay nên nói, đế vương chỉ muốn một kẻ yếu đuối biết điều ngồi lên ngôi vị hiện tại của ngươi? Nếu ta quỳ xuống, phải chăng ngươi sẽ lấy cớ trừng trị ta, khiến ngôi vị "điện hạ*"hiện tại của ta lập tức bị kẻ khác thay thế?"

(*): chức danh "điện hạ" còn ám chỉ là kẻ thừa kế ngôi vị

An tĩnh ——

Tuyệt đối yên tĩnh ——

Đây chỉ mới là va chạm nhẹ giữa hai đời hoàng tộc, bọn họ cũng không muốn chen lời vào. Nếu không muốn chết, tốt nhất đừng nên xen vào.

Bọn họ đều là người thông minh, nên mới sống sót tới tận bây giờ, cho nên, lập trường rất vững chắc. Ép thân thể rạp người trên đất càng thêm thấp, để mình không bị tàn tích của trận chiến làm tổn hại.

Người ngồi tại ghế trên rốt cục cũng cười.

Đây lần đầu tiên hắn cười.

Lần đầu tiên, hắn cười từ khi lên ngôi suốt hai mươi năm.

"Được! Được! Được lắm!"

Ba từ “được” lên tiếp.

Nụ cười Lãnh Vô Tâm càng thêm sâu.

"Không hổ là kẻ thừa kế của ta, kẻ ta lựa chọn, quả nhiên có năng lực thống lĩnh đế quốc."

Không phải “nữ nhi”, mà là “kẻ thừa kế”.

Đây chính là điều bí ẩn nhất tại hoàng tộc.

"Tạ đế vương đã khen ngợi."

Lãnh Vô Tâm khẽ quỳ gối, nhưng đó không thể tính như một lễ nghi.

Vị vua ngự tại ngai vàng cười lớn. Nhưng ẩn sau một nụ cười tươi chính là một nụ cười âm hiểm, che giấu bộ mặt thật

"Đáng tiếc, điện hạ tài giỏi như vậy, lại có một khuyết điểm. Việc có một yếu điểm, trăm tuyệt không thể tha!"

Lãnh Vô Tâm cũng cười, tao nhã hơn bất cứ ai: "Không có khuyết điểm, không thể gọi là người, mà là thần!"

Ánh mắt một già một trẻ nhìn thẳng vào đối phương.

"Trăm lại muốn biến người thành thần!"

"Không thể nào! Không có ai có thể khống chế cuộc sống của Bồn cung!"

Hai người không ai nhường ai.

Vị hoàng đế neho lại tròn mắt, thần thái này, rất giống Lãnh Vô Tâm.

"Người nên biết! Nếu trăm giúp người tiết trừ khuyết điểm! Vương quốc của trăm, càng cường đại hơn trong tay người, sẽ không vì tư tình nữ nhi mà suy tàn! Người vốn là kẻ ngự trên đỉnh núi cao, trăm tin tưởng người biết đủ mọi loại thủ đoạn, càng có thể thực hiện nó! Nếu có thể làm được, vậy thì nhất định, nhất định phải làm!"

Từng câu từng chữ, không khỏi nói lên quyết tâm.

Quyết tâm của đế vương, không thể rung chuyển.

Lãnh Vô Tâm vẫn đứng một cách ngạo nghễ, chống lại ánh mắt của hắn, không hề lui bước.

"Buồn cười! Người cho rằng nam nhân Bồn cung thích, sẽ cần Bồn cung bảo vệ sao? Nếu như hắn cần Bồn cung bảo vệ, cũng không xứng làm nam nhân của Bồn cung! Đồng dạng, Bồn cung cũng sẽ là nữ nhân đứng bên cạnh hắn! Không chỉ bởi vì thân phận mà đứng ở bên cạnh hắn! Dù có chuyện gì, ta vẫn sẽ đứng bên cạnh hắn, đối địch với mọi chướng ngại cùng hắn! Mà Nam Cung Vô Thương là hạng người nào? Đế vương hắn biết rất rõ. Nếu không thì vì sao lại không trực tiếp bắt hắn, trực tiếp ám sát hắn. Như vậy không phải càng tiết kiệm thời gian người thuyết phục Bồn cung sao?" Đôi mắt nàng thay đổi, mơ hồ chuyển thành màu xám tro xen lẫn chút ánh bạc: "Còn nữa, người ngoại trừ không thực hiện được, còn có cả không nổi!"

Ý nghĩa của từ “không nổi” cũng rất dễ hiểu. Mọi thần dân hơi lớn tuổi đều biết, câu chuyện giữa Lãnh Hạo và mẫu thân Nam Cung Vô Thương. Không nổi, là bởi vì đó chính hải từ của người kia. Không phải sao? Bằng không, lưu lạc rất lâu bên ngoài, Nam Cung Vô Thương sao vẫn được gia tộc Nam Cung tìm về? Coi như là vì Nam Cung Vô Thương tài hoa, cường hãn đi nữa, nhưng cũng đâu cần cực khổ tới mức ấy.

Lý do chính, chính là vì gia tộc Nam Cung e dè nề nhẽ không dám đụng tới mẫu thân của hắn cùng Đế vương mà thôi.

Nếu như không có sự đồng ý ngầm, gia tộc Nam Cung có mười lá gan, cũng không dám tìm Nam Cung Vô Thương về, lại còn quang minh chính đại, đến nỗi Nam Cung Vô Thương còn có thể trở thành phò mã nàng.

Nhưng về phương diện nào đó, chỉ sợ cũng có kẻ dùng không ít thủ đoạn?

Hắn rõ ràng nhớ mãi không quên người ấy, thế thì làm sao có thể bảo nàng vứt bỏ tình yêu? Chỉ cần là người, bất kể là kẻ lạnh lùng đến đâu, sâu thẳm bên trong vẫn có một chỗ yếu mềm.

Chẳng qua là chưa bị ai phát hiện được.

Không bị phát hiện không đồng nghĩa với việc không có điểm yếu.

"Đúng! Trăm không làm được! Cũng không bỏ được! Nhưng, chính bởi vì trăm không làm được, cho nên, trăm mới không thể khiến vương quốc cường thịnh nhất có thể, trăm hi vọng người làm được, như vậy cũng có lỗi sao?" Bộ mặt quanh năm không thay đổi của hắn, rốt cuộc đã biểu lộ ra vẻ quyết liệt.

Hắn không làm được, cho nên thời điểm hắn là thái tử, chỉ có thể đón nhận sự an bài của phụ hoàng, cưới một vị tiểu thư gia tộc khác. Cũng chính bởi vì

hắn không làm được, cho nên mới khiến Dao Cơ chán nản rồi đi. Cũng khiến cho nàng sau khi rời dương thế, phải trở thành một kẻ họa thủy trong lịch sử đế quốc. Là lỗi của Dao Cơ sao? Hắn biết rõ là không phải, nhưng hắn không thể ra mặt, không thể giải thích giùm nàng, thậm chí ngay cả sau khi nàng chết, hài tử của nàng, thừa kế chính quyền năm ba tuổi, chịu đủ mọi khó khăn khi giáp mặt địch thù, hắn cũng không thể trợ giúp.

Hắn là đế vương, là người chân chính nắm trong tay mọi quyền trong thiên hạ, song, lại chẳng thực hiện được bất kì điều gì mình muốn. Hắn trơ mắt nhìn mình nữ nhân mình yêu mến đau buồn chết đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi •••••

Hắn là đế vương, hắn vì đế quốc mà vứt bỏ tình yêu. Hắn vứt bỏ được tình yêu, nhưng lại không có cách nào vong tình. Hắn cả đời này, không thể thực hiện được khát vọng thời tuổi trẻ. Càng không thể làm được bất kì điều gì, trừ duy trì sự cường đại sẵn có của đế quốc, song, lại không thể dẫn dắt đế quốc đến bến bờ cường thịnh nhất.

Hắn cả đời này, đến rốt cuộc đã làm được điều gì?

Mười tám tuổi, tình yêu của hắn nở rộ, hai mươi tuổi, hắn lại khiến nó chết trong tuyệt vọng. Về sau, chấp chương chính quyền trong bốn mươi năm, phần còn lại chỉ dùng để hoài niệm.

Hoài niệm cùng với hối hận.

Cả đời này, hắn bỏ qua một thứ, sau lại chẳng hoàn thành được điều gì. Một đời tầm thường vô vị.

"Trẫm không làm được, thì hi vọng người có thể làm được, trẫm có lỗi gì? Trẫm rốt cuộc có lỗi gì?!"

Cứ thế, và cứ thế, tâm trí hắn vẫn cứ mãi rối loạn.

Lãnh Vô Tâm thở dài, lại một người đau khổ vì tình. Hết Yên Lạc, tới Lãnh Hạo. Đến cuối cùng, Nam Cung Vô Thương và nàng liễu cũng sẽ như thế?

Không!

Sẽ không !

Nàng không phải là Dao Cơ, Nam Cung Vô Thương không phải Lãnh Hạo. Kết cục của bọn họ, tuyệt đối sẽ không như Dao Cơ.

Kiên định với lối suy nghĩ này, rồi lại nhìn vào trong ánh mắt Lãnh Hạo, Lãnh Vô Tâm thấy được, trong ánh mắt đó, có vài phần muốn khuyên răn nàng thật lòng.

"Được rồi, coi như ta có thể “vong tình”, vứt bỏ đi tình yêu, cuối cùng cũng dẫn dắt đế quốc đến bến bờ cường thịnh nhất. Nhưng, đế vương, ngài có tình nghe qua câu: “thịnh vô cùng tất phải suy, vật cực tất phản!””. Đế quốc bây giờ đã đủ cường đại, cường đại đến mức có thể khống chế toàn bộ thiên hạ, cường đại đến mức chỉ cần vung tay lên, thiên hạ liền biến đổi. Cho hỏi, như thế nào mới có thể gọi là “cường đại” theo suy nghĩ của đế vương?"

Các đại thần đang quỳ rạp trên mặt đất cũng bắt đầu nghiêm túc nghe.

Lãnh Vô Tâm tiếp tục nói: "Mọi người nghĩ như vậy không phải là cường đại ư? Tổ tiên dạy, chúng ta tuyệt đối không được lộ mặt nơi ánh sáng. Ở trong bóng tối, chúng ta đã khống chế thiên hạ, còn muốn như thế nào? Hơn nữa “thịnh cực tất phải suy”, coi như “tất suy” không xảy ra, thì chúng ta cũng lại phải phí một công sức lớn để hoàn thành thứ gọi là “cực thịnh” gì đó nhưng nó có thể chẳng có chút ích lợi nào, mọi người ngu đến vậy à?"

Lãnh Vô Tâm biết một điều, chẳng ai ngu ngốc cả.

Nhưng, bọn họ biết một điều. Một điều không ai nguyện ý biết.

Không ai hiểu được sự buồn chán của một kẻ đứng ở chỗ quá cao. “Cao xử bất thắng hàn*”, hướng chỉ còn đứng tại một chỗ hơn một nghìn năm. Bọn họ chẳng qua là quá buồn chán, buồn chán đến mức không thể không tìm một chút chuyện gì đó để làm, vì mình mà tìm một lý do, sống tiếp!

(*): đứng ở chỗ cao ắt phải chịu lạnh, không thể chống cự.

Vì vậy, mỗi một thời đại, đế vương đều khích lệ đời sau, nói với đời sau: Một đế quốc cường đại đang ở trong tay con.

Mỗi một thời đại, triều thần đều sẽ nói với hạ thần đời sau: chúng ta phải cùng nhau tạo nên một triều đại bạt nhất!

Hai cách truyền bá cùng một ý niệm, một vòng tuần hoàn, sau cùng, tiềm thức tự sinh ra một vài hiểm nguy tổn hại cho chính nó.

Vì vậy ••••• bị kịch Lãnh Hạo cùng Dao Cơ xuất hiện,

Dĩ nhiên, Lãnh Vô Tâm cũng không đồng tình bọn họ.

Rất đơn giản, bọn họ cuối cùng vẫn không có dũng khí theo đuổi tình yêu. Loại tình yêu này, vốn duy trì không lâu. Có lẽ ban đầu Dao Cơ thật sự muốn gả cho Lãnh Hạo, nhưng rồi lại không đủ dũng khí ở bên Lãnh Hạo cả đời.

Bây giờ, nàng ta đã thật sự vĩnh viễn tồn tại trong lòng người đó, để người đó ôm tiếc nuối cùng hoài niệm cả đời, không thể không nói, Dao Cơ thật may

mấn.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Người không biết lịch sử

Lãnh Vô Tâm nói chuyện xong, cũng không có ý định ở lại làm khách, không nói cáo từ với Lãnh Hạo, trực tiếp rời đi.

Vội vã chạy tới phủ nhà Nam Cung. Phủ viện rất lớn, nhưng nàng biết rõ đây là nơi ở của Nam Cung Vô Thương. Sự tồn tại của nam tử hay người thiếu niên này cho tới bây giờ đều luôn nổi bật như vậy, cho dù bị bao phủ bởi hàng ngàn bụi cỏ rừng cây hoa, cũng không ngăn cản được vẻ đẹp hoa lệ ẩn bên trong của hắn.

Lãnh Vô Tâm vẫn biết Nam Cung Vô Thương là một nam tử tuyệt đại, không cần tới dung nhan hoa lệ khác người kia. Hắn đã là một người chân chính xuất sắc, song nhờ vẻ ngoài trời ban, cùng hoàn cảnh đặc thù, hắn đã trở thành một con người không ai sánh kịp.

Lãnh Vô Tâm đột nhiên cười, đứng giữa muôn hoa, Nam Cung Vô Thương cũng quay đầu cười một tiếng.

Bắc Phụng có giai nhân

Tuyệt thế mà đơn độc

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc

Ninh bất tri khuynh thành cùng khuynh quốc

Giai nhân khó tái đắc

Không người nào có thể thích hợp với bài thơ này hơn Nam Cung Vô Thương?

Nghiêng nước nghiêng thành, Yêu Liên* tuyệt thế!

(*): Yêu tình hoa sen

Mỹ nhân họa quốc, ắt chính là người này? Không ngờ, từ mỹ nhân họa quốc, giờ khắc này, lại được dùng trên người hắn, có phần thích hợp trên người nữ tử.

Chẳng qua, cũng chỉ là một mỹ nhân họa quốc, mà mỹ nhân cũng chỉ là đồ chơi cho quốc gia cùng thiên hạ thôi.

"Người chắc chắn ta sẽ tới tìm người đến vậy ư?"

Lãnh Vô Tâm dừng lại cước bộ, không được tự nhiên lại có phần e ngại. Nàng không phải kẻ ngu, Nam Cung Vô Thương ở đây giờ này, tất nhiên là đang chờ ai đó. Mà người có thể khiến Nam Cung Vô Thương, một nam nhân tùy thời có thể gây khó cho đế vương, phải đứng chờ, trừ nàng còn ai đây?

Trong lòng hiểu, nhưng vẻ mặt lại không có chút biểu lộ.

Người không muốn bất cứ ai đọc được suy nghĩ, cố làm ra vẻ mặt lạnh lùng một cách bất tự nhiên, nhưng khóe miệng lại cứ cố giương lại ép xuống.

Đây chính là tình yêu trong lời đồn?

Nam Cung Vô Thương cười nhẹ, hắn bình tĩnh là bởi vì quá hiểu Lãnh Vô Tâm, cũng bởi vì quá hiểu Yên Lạc.

Hoặc là nói, hắn là người thấu hiểu được tính cách của đôi phượng một cách rõ nhất.

Tình cảm Yên Lạc, hắn hiểu. Mà người Yên Lạc phải đến theo dõi hắn, hắn cũng biết. Nhưng lại làm bộ như không phát giác ra, bất quá, đó cũng chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi. Yên lạc dùng ám vệ nắm bắt trong tay hành tung của hắn. Mà Nam Cung Vô Thương lại thông qua ám vệ của Yên Lạc, nắm trong tay cử động của đế quốc. Đây là một loại kí sinh hỗ trợ lẫn nhau, cho nên hắn có thể dễ dàng tha thứ.

Mà cái quỷ gỏi đó, cũng đúng là vì Lãnh Vô Tâm.

Ngàn vạn lần không phải vì Yên Lạc, Lãnh Vô Tâm trừng phạt nàng cũng quá mức hung ác. Lãnh Vô Tâm mặc dù là điện hạ, cũng có thể lực hùng mạnh, nhưng dù gì cũng không bằng thể lực của cả đế quốc, lại càng không biết, ngoài mặt đế quốc tuy sóng êm biển lặng, nhưng lặng yên bên dưới là hàng ngàn xúc tu hắc ám. Nếu Lãnh Vô Tâm tùy tiện ra tay, cho người khác có cơ hội thừa dịp ám hại, nào là Lãnh Vô Tâm ý mạnh, không tuân thủ lễ giáo, dụng tâm hiểm ác, hoặc ngược đãi chính người thân của mình.

Mặc dù lúc đầu đế vương hoặc Lãnh Vô Tâm có thể đè ép xuống những lời đồn đãi này, nhưng về sau thì thế nào?

Miệng lưỡi thế gian ghê gớm lắm lắm như dòng suối độc, ai có thể bảo đảm? Nếu chỉ một hai người nói, quả thật không có gì, nhưng ba, bốn, năm, ngày càng nhiều. Dần dần ai cũng sẽ nghĩ đó là thật.

Bởi vì người người đều nói, cho nên điều đó là đúng, là thật.

Dân chúng có đôi khi chính là vũ khí mạnh nhất để diệt một quốc gia.

Mà hán tuyệt đối không cho Lãnh Vô Tâm từng bước một đi về chỗ diệt vong!

Cho nên, hán có thể quý. E rằng, đó là lần quý đầu tiên của hán, hán chưa từng quý trước ai, ngay cả cha mẹ chỉ vì người nọ

"Dao Cốt là mẫu thân của ta."

Nam Cung Vô Thương không trả lời câu hỏi khi nãy của Lãnh Vô Tâm, chỉ đứng xa cầm một cành đào, hết như một tranh vẽ.

"Ta biết."

Lãnh Vô Tâm cũng im lặng.

Nàng biết, Nam Cung Vô Thương có lời muốn nói với nàng.

"Mẫu thân không thích phụ hoàng ta, nhưng tuyệt đối sẽ không ở bên đế vương. Một đoạn ghi chép đã mất đi trong lịch sử. Hai tờ mở đầu điển tịch lúc khai quốc bị chính tay mẫu thân ta xé."

Lãnh Vô Tâm chấn động.

Nàng biết chuyện tình này, Hàn Phi đã từng nói cho nàng, chẳng qua chỉ hàm hồ suy đoán, vì hai tờ giấy bị mất đi kia, không dám nói rõ. Bây giờ nghĩ lại, Lãnh Vô Tâm hiểu được Hàn Phi vì sao không nói rõ nguyên nhân.

Hàn Phi không nói, là vì lúng túng?

"Hai tờ giấy đó, là ghi chép về đế vương khai quốc, một kỳ nữ tử tên là Thượng Quan Nhận. Đây là mẫu thân nói cho ta biết. Về phần hoàng tộc tại sao không mang họ Thượng Quan? Là một bí ẩn. Chỉ biết là lúc Thượng Quan Nhận lên ngôi, đổi quốc hiệu thành Lãnh, mà cả hoàng tộc cũng theo họ Lãnh."

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đế vương khai quốc – Thượng Quan Nhận

"Thượng Quan Nhận....."

Lãnh Vô Tâm đột nhiên cảm thấy thật kì lạ, lắm bần tự nói mấy lần.

"Gia tộc Nam Cung và Mộ Dung, lý do hai đại gia tộc này tồn tại ngay từ thời lập quốc, cũng bởi vì cô gái này. Thật ra thì, theo lời mẫu thân ta thuật lại, càng cảm thấy nó thật chính xác, hai tờ giấy đó ghi về một đoạn tình của đế vương. Ba nam tử có tình ý với Thượng Quan Nhận khi ấy đều rất mực tài hoa. Một người được gọi là Nhân Nguyệt công tử - Nam Cung Tần Ca, cũng là tổ tiên của dòng họ Nam Cung, một vị là Mộ Dung Lưu Nguyệt, là nam nhân chân chính được đứng bên cạnh đế vương, cũng là tổ tiên của gia tộc Mộ Dung. Người cuối cùng, chính là Lan Tâm công tử - Cố Lan Chi, cũng là người đi cùng đế vương thuở chu du giang hồ."

Nam Cung Vô Thương dừng một chút, ánh mắt vô định, có chút cảm thán: "Ở bên nhau trong lúc hoạn nạn không bằng cùng chu du giang hồ, quên đi mọi ân oán trên đời, chính là những lời mà Thượng Quan Nhận để lại cho Cố Lan Chi."

Ở bên nhau lúc hoạn nạn không bằng cùng chu du giang hồ, quên đi mọi ân oán trên đời ——

Ở bên nhau lúc hoạn nạn không bằng cùng chu du giang hồ, quên đi mọi ân oán trên đời ——

Ở bên nhau lúc hoạn nạn không bằng cùng chu du giang hồ, quên đi mọi ân oán trên đời ——

Lời này rõ ràng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, là đến từ Trung Quốc! Ngay từ khi nghe đã cảm thấy có chút mang hơi hướm Trung Quốc cổ đại, có khi nào Lãnh Vô Tâm là lính đánh thuê, không phải giáo sư, ở phương diện thơ từ, trừ những câu thường gặp, nàng biết cũng không nhiều. Nhưng câu thơ này, thật sự là quá mức nổi danh, nàng nhớ rất rõ.

Chẳng lẽ

Vị nữ tử đó cũng là người xuyên qua?

Trong khi nàng còn đang suy nghĩ, Nam Cung Vô Thương đã nói tiếp: "Lúc mới bắt đầu, thiên hạ dường như đã nằm trong tay gia tộc Nam Cung, mà Nam Cung Tàn Ca đương nhiên sẽ lên ngôi đế vương. Ngay sau khi đó, Thượng Quan Nhận sẽ là hoàng hậu của Nam Cung Tàn Ca. Những điều mà Nam Cung Tàn Ca làm cho Thượng Quan Nhận hầu như chẳng mấy ai làm được, tuy khi ấy Thượng Quan Nhận rất cảm động. Song, Nam Cung Tàn Ca đã làm sai một chuyện, một chuyện khiến cho nàng nhất quyết cắt đứt đoạn tình. Hắn lập bầy, đề Thượng Quan Nhận tự tay giết Cố Lan Chi. Thượng Quan Nhận sau khi biết chân tướng, hoàn toàn nổi giận, biến mất ba năm. Xảy ra chuyện gì, lịch sử không ghi lại. Rồi sau đó, vì báo thù, Thượng Quan Nhận khởi binh. Thế đánh như chẻ tre. Vương triều hoàn toàn lâm vào chiến loạn, mà Thượng Quan Nhận trong lúc chiến loạn dâng tới hồi cao nhất. Lại biến mất, lần biến mất này những mười năm."

Mười năm

Một khoảng thời gian thật quá đủ

Lãnh Vô Tâm khẽ ngẩng mặt, nhìn về mặt nghiêm túc đến khó đoán của Nam Cung Vô Thương.

"Mười năm ấy, nói ra cũng thật kỳ quái, kể tên Nam Cung Tàn Ca vốn không có ý định lập phi thể nhưng lại lập, nhưng hắn vẫn không có ý định triệt tiêu đi vị trí hoàng hậu dành riêng cho Thượng Quan Nhận dù nàng ta có vô có biến mất. Càng làm cho người kỳ quái, chính là việc Nam Cung Tàn Ca chẳng có chút quan tâm đến chuyện đó. Nói là không quan tâm, càng không bằng nói là nói đã quên mất, quên mất sự tồn tại của Thượng Quan Nhận." Nam Cung Vô Thương tựa hồ lại nhớ về hình ảnh bên trong cung điện Nam Quốc, mẫu thân nhẹ nhàng lôi kéo tay hắn, một lần lại một lần bình thân kể về những dòng điển tích này: "Vậy mà, đế quốc nào biết một chuyện? Nam Cung Tàn Ca bắt đầu cung chịu một vị phi tử cực kỳ phách lối, đến nỗi tạo thành một một vết đen đậm không thể cứu vãn được trong hoàng cung. Khi đó, Thượng Quan Nhận rốt cục cũng xuất hiện. Song, ai nấy đều phát hiện một điều, vị phi tử được Nam Cung Tàn Ca cung chịu đến tận trời cao ấy lại có gương mặt cùng dáng dấp giống tám chín phần Thượng Quan Nhận."

Thiếu nữ áo đen lắc đầu một cái, bày tỏ thờ dãi.

"Biết tại sao mẫu phi ta cứ kể mãi điển tích này cho ta không?" Nam Cung Vô Thương đột nhiên dừng lại, nở nụ cười nhẹ, mê ly cùng bất an.

Tình huống hiện giờ của hắn và Lãnh Vô Tâm, thật giống chuyện tình của Dao Cơ và đế vương khi ấy.

Có phải hay không ngay lúc đó mẫu thân cũng đoán được hắn sẽ gặp phải Lãnh Vô Tâm, sẽ vì Lãnh Vô Tâm mà động lòng? Cho nên mới bắt đầu đi xé tang hai tờ điển tích trong lịch sử, mai tang tất cả tội nghiệt.

"Bởi vì từ trên bản chất mà nói, mẫu thân ta cùng phụ hoàng cha ngươì, là huynh muội!"

Là huynh muội!

Là huynh muội!

Là huynh muội!

Lãnh Vô Tâm thật sự khiếp sợ!

Dao Cơ cùng Lãnh Hạo lại là huynh muội, vậy tình yêu của vị đế vương yêu điên cuồng ngu ngốc khổ sở đến cỡ nào đây? Nếu như, Dao Cơ cùng Lãnh Hạo là huynh muội, nàng cùng Nam Cung Vô Thương phải chăng cũng chính là huynh muội?

Chuyện này thật quá cầu huyết*?

(*): cầu huyết: một tình tiết được lặp lại nhiều đến phát chán dường như xuất hiện trong tất cả bộ phim

Nhất định là . . . !

"Chẳng lẽ Thượng Quan Nhận cùng Nam Cung Tàn Ca thể nhưng lại thành thân? Hay là nàng ta.....?"

Câu nói kế tiếp không được bật ra, nhưng là ý tứ rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng*, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Quyết tâm của Mộ Dung Triệt

"Nam Cung Vô Thương, nếu chỉ vì lý do chẳng ra sao này mà ngươi lựa chọn buông tay, vậy ta cả đời cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi là nam nhân được Lãnh Vô Tâm ta coi trọng! Nếu ngươi tâm thường đến thế, ta tình nguyện chưa từng gặp ngươi!"

Thấy Nam Cung Vô Thương vẫn im lặng như cũ, Lãnh Vô Tâm rốt cục nhìn không được mà nổi giận.

Tựa hồ chỉ vì muốn được ở bên Nam Cung Vô Thương, mà nàng rất dễ dàng nổi giận.

Nổi giận!

Thật sự là nổi giận!

Chẳng qua chỉ là huyết thống từ ngàn năm trước, xem như Thượng Quan Nhận và Nam Cung Tàn Ca đã từng có qua một đứa con, cũng đã là chuyện hàng trăm đời trước rồi, chuyện của tiền nhân, hậu nhân vì sao phải để ý?

Lại chưa nói đến việc nàng là người xuyên qua, linh hồn cùng máu mủ trong thân thể hoàn toàn không liên quan, coi như nàng không phải là người xuyên qua, thì điều này cũng đã qua ba đời rồi?

"Thượng Quan Nhận là nữ tử rất mực kiêu ngạo, một khi nàng đã ra quyết định, thì quyết không đổi ý. Một khi nàng đã bỏ qua Nam Cung Tàn Ca, thì nhất định sẽ không quay đầu lại. Huống chi, ở bên cạnh nàng, còn có một nam tử tên Mộ Dung Lưu Nguyệt? Nguyện ý buông tha cho hết thân thân phận địa vị để được ở bên cạnh nàng, thì hấn sao cho phép loại chuyện như vậy phát sinh. Người khiến cho huyết thống hỗn loạn, là nữ nhi của Thượng Quan Nhận cùng nam nhi của Nam Cung Tàn Ca, bọn họ cùng chung sinh hạ một đôi long phượng thai. Thượng Quan Nhận có lẽ vì muốn bù đắp cho Nam Cung Tàn Ca, cũng có thể vì những nguyên nhân khác, tóm lại, đôi long phượng thai ấy, nữ nhi thì ở lại bên gia tộc Nam Cung, mà nam nhi thì thừa kế ngôi vị hoàng đế."

Nam Cung Vô Thương nhếch miệng.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Lãnh Vô Tâm.

Trong mắt đều là ánh nhìn cung chiêu.

"Ta muốn nói cho ngươi biết đoạn chuyện xưa này, không phải là vì muốn buông tay, càng không phải là vì muốn ngươi lo lắng. Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết mà thôi, ta không muốn chuyện tình giữa phụ hoàng ngươi và mẫu hậu ta phát sinh lần nữa trên người chúng ta. Ngươi đã yêu thích ta, ta thích ngươi, vậy là được. Nhưng, ta là nam nhân, có trách nhiệm phải bảo vệ ngươi chu toàn, chỉ sợ ngươi không cần ta bảo vệ cũng có thể ngao du khắp trời đất, nhớ, ta muốn bảo vệ ngươi."

Những lời tình tứ khó nói..., khiến cho bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên ấm áp.

Lãnh Vô Tâm nhẹ nhàng gác đầu, tựa vào đầu vai Nam Cung Vô Thương.

Khu vườn tràn đầy hoa, chợt cùng nhau nở rộ ••••

Đế quốc xem như vẫn vậy, song, tại bên ngoài, mọi thứ gần như đã đảo ngược hoàn toàn.

Tân minh chủ võ lâm xem như đã được chọn, mặc dù phương pháp có chút khiến cho người ta không mấy hài lòng, nhưng thực lực Lãnh Vô Tâm đã được chứng tỏ rõ ràng, khiến không một ai dám hé miệng chỉ trích. Vấn đề chân chính khiến dân chúng thảo luận, là một bí mật về tân minh chủ.

Thật không biết có tất cả bao nhiêu phiên bản.

Lãnh Vô Tâm, cái tên này trong một đêm là từ có tần số xuất hiện cao nhất trong lời bàn tán của dân chúng. Sau khi danh tiếng nàng được vang xa, hành tung Lãnh Vô Tâm lại hoàn toàn biến mất, điều này thu hút không ít trí tò mò của nhiều người.

Tại Đào Yếu uyển, vầng trán bạch ngọc của công tử áo tím toát ra thật nhiều mồ hôi hột, luồng thờ của hấn thì gấp gáp. Trong đôi mắt màu tím hiện đầy tia máu, màu tím cùng màu đỏ hòa vào nhau, tạo nên một loại mỹ cảm không mấy ai dám nhìn thẳng.

"Công tử Hàn Y, một vị anh hùng như ngài, lẽ dĩ nhiên chúng tôi không dám làm phiền, nhưng ngài cũng không thể ý mình võ công cao cường, mà ngăn trở chúng tôi yết kiến tân Minh Chủ?"

Một nhóm người vây quanh Hàn Lạc Y, trên mặt đất không ít những thi thể đã lạnh tanh bởi những đường kiếm sáng loáng, điểm tuyết xung quanh là những cành cây bị chém đứt không thương tiếc, không khó nhìn ra cảnh tượng ác chiến vừa diễn ra tại nơi đây.

Hàn Lạc Y không nhìn được cười lạnh.

Bọn họ quả thật không làm phiền hấn, nhưng so với làm phiền càng vô sỉ hơn.

Không biết từ nơi nào truyền ra tin tức Lãnh Vô Tâm mất tích, khiến từ sáng đến tối, số người tới Đào Yêu uyển, dường như đã đủ mặt mọi người trên giang hồ.

Nếu như không phải Lưu Nguyệt học viện dốc mọi sức lực bảo vệ nơi này, chỉ sợ bọn họ đã sớm xông vào. Thứ bọn họ muốn bắt quá là một nhược điểm, một nhược điểm có thể phế bỏ Lãnh Vô Tâm.

Ba ngày trước, viện trưởng cũng đã nói cho hấn biết chuyện này.

Mà từ khi đó bắt đầu, hấn liền kiểm thủ bảo vệ nơi đây. Ba ngày rồi, đã ba ngày, coi như là tuyệt thế cao thủ, cũng sẽ bị mất sức mà bỏ mạng. Diệt một rồi lại tới một, tuy không phải đều là cao thủ, nói đúng hơn chỉ toàn là kẻ yếu. Nhưng, sức hấn có hạn.

Khi vừa bắt đầu, hấn dùng thủ pháp hung tợn giết người thị uy, đám người kia rất mực kinh sợ, nhưng cũng chỉ được vài canh giờ. Qua nửa ngày, càng thêm điên cuồng không sợ chết nhào tới.

Mà hấn, thật đã sắp không còn sức chống cự .

"Nếu các người thật muốn gặp Minh Chủ, ta dĩ nhiên sẽ không can ngăn, chỉ sợ, có vài người muốn viện cái cớ chẳng ra sao này, đến để gây chuyện mới là thật!"

Lạc Hàn Y dù sao cũng người thông minh, đương nhiên hiểu được, nếu cứ đánh đấm mãi như vậy, thì càng bất lợi với hấn. Nếu bọn hấn đã muốn đi thẳng vào chuyện chính, thì hấn đành phải phụng bồi

Không thể cứ mãi kéo dài thời gian, cũng chẳng có biện pháp nào để trì hoãn thêm thời gian.

"Công tử có ý gì? Ngài là đang vu cáo chúng tôi?" Một tráng hán không nhịn được cau mày.

Lạc Hàn Y là một trong Tam công tử Lưu Nguyệt học viện, tài năng của hấn khiến con người ta kính nể. Ba ngày chiến đấu liên tục, nếu là một ai khác, chắc đã không chịu được. Nhưng hấn lại có thể.

Đã vậy còn khiến họ có cảm giác mình thật hèn kém

Tựa hồ, từ đầu đến giờ, mục đích của bọn họ đã chẳng tốt đẹp gì. Bọn họ lại càng không có cách nào để phản bác.

"Vu cáo hay không vu cáo, tất cả mọi người đều rõ ràng. Bên ngoài có lời đồn gì, Lưu Nguyệt học viện cũng biết. Hành động của mọi người lần này là đang xem thường mặt mũi Lưu Nguyệt học viện sao, muốn quyết tâm đối nghịch với Lưu Nguyệt học viện sao?"

Đối nghịch với Lưu Nguyệt học viện. Là một chuyện mà ai nấy trên giang hồ đều phải suy tính thật kĩ. Lưu Nguyệt học viện đã tạo nên thần thoại bất bại trên giang hồ, đệ tử đều là những cao thủ đã và đang có danh trên thiên hạ, nếu như Lưu Nguyệt học viện hạ lệnh, vậy thì giữa hai lựa chọn trốn và đối đầu, đã không còn là một vấn đề đáng để đắn đo.

Bọn họ hôm nay dám lớn lối như vậy, cũng vì có người đang ở sau lưng giựt giây, nếu như không có người nọ bảo đảm, coi như cho bọn hấn có mui là gan cũng không dám can rõ đến thế!

Một Lạc Hàn Y đã đề cho bọn họ không đắc tội nời, huống chi cả Lưu Nguyệt học viện?

Chuyện đã đến mức này, nếu như cứ cố chấp đợi đến khi Lãnh Vô Tâm trở về, bọn họ tất nhiên biết mình sẽ chết thảm hại hơn.

Nhưng . . .

Dù hiện tại đã biết rõ người nọ có bao nhiêu “quạt gió thổi lửa*”, coi bọn họ như súng gươm mặc cho chủ sai khiến, bọn họ cũng đã không còn biện pháp quay đầu lại. “Tên đã lấp vào cung, không phát không được”, đoán chừng, là để hình dung tình huống này?

(*): đại ý là "thêm dầu vào lửa", khiến chuyện vốn đã tồi tệ lại càng thêm tồi tệ.

"Kẻ sáng mắt đương nhiên không nói chuyện vòng vo, công tử nếu người đã muốn vậy. Như vậy các huynh đệ tôi đây cũng không vòng vèo thêm. Hôm nay, nếu như công tử có thể cho giải thích rõ cho bọn tôi một ít chuyện, vậy chúng tôi đương nhiên sẽ nhận lỗi, cam nguyện chịu phạt!"

Đại hán cất cao giọng nói.

"Công tử chắc cũng đã nghe tới tin đồn, Tân Minh Chủ hiện không ở Lưu Nguyệt học viện. Nhưng, hôm nay các huynh đệ tôi tới, không phải là vì chuyện này, mà là —— về chuyện Vương tôn có đôi mắt màu xám!"

Vương tôn có đôi mắt màu xám!

Sắc mặt Lạc Hàn Y chợt thay đổi.

"Các huynh đệ chúng tôi chính xác nghe được tin Tân Minh Chủ có đôi mắt màu xám tro. Mà người phao tin cho chúng tôi sẽ không bao giờ nói láo, người đó cũng có tư cách chứng thực tin này. Các huynh đệ chúng tôi đều là măng hán tử*, chẳng phải là người có tri thức gì. Nhưng đều biết đôi mắt màu xám tro ấy mang ý nghĩa thế nào. Cho nên mới cười ngửa không biết mỗi một chạy đến nơi này, mong nghe được một lời giải thích từ Tân Minh Chủ."

(*): ý chỉ những nam tử hán tính cách hay mau nổi nóng, chữ “măng” trong “măng hán tử” cũng có nghĩa là những lùm cỏ cây, tức người có địa vị thấp

Nói chuyện mạch lạc, câu chữ rõ ràng. Náo có nửa điểm của măng hán tử?

Đôi mắt Lạc Hàn Y chột léo, ánh mắt hần đường như mang theo những tia nhìn bén nhọn không thể giải thích.

Trường kiếm trong tay hắn đã được rút ra, một ngọn gió mát bỗng dung phát lên, tước mất một đoạn tóc của nam tử.

Những đoạn tóc đen tung bay, hoàn toàn trấn trụ lại về phách lối của mọi người.

Đây là lần thứ ba Lạc Hàn Y xuất kiếm.

Bọn họ mặc dù dùng chiêu “diệt một tới một”, nhưng cũng rất ít có thể ép kiếm trong tay Lạc Hàn Y ra khỏi vỏ. Kiếm của Lạc Hàn Y là binh kiếm Thu Thủy xếp thứ ba trong bảng danh sách bảo kiếm trên giang hồ.

Bóng loáng như thu thủy, chém sắt như chém bùn.

Tiểu hán tử ba tuổi cũng biết đến danh kiếm này.

Hiện tại trong lúc bắt chợt xuất kiếm, là vì chuyện gì đây?

"Chuyện này, Minh Chủ tự nhiên sẽ giải thích rõ cho các đại gia. Nếu mọi người muốn nghe lời giải thích, ngài tất nhiên sẽ giải thích rõ trước thanh thiên bạch nhật. Các người tự tiện xông vào như vậy, quả nhiên coi Minh Chủ chẳng ra gì! Thế nào? Mọi người là đang nghi ngờ tính công bình của đại hội võ lâm sao?"

Lý luận sắc bén, dễ dàng chuyển đổi đề tài.

"Công tử minh giám!"

"Tôi chỉ bị bọn họ kéo tới!"

"Công tử, chúng tôi khờ dại đâu biết gì."

"Công tử, là bọn họ lừa gạt tôi, nói “có tới ắt sẽ có danh”. Tôi tuyệt đối không có bất kì suy nghĩ bất kính nào về đại hội võ lâm."

"....."

Về mặt mọi người đều hết hoảng.

Xem thường Minh Chủ đã là tội lớn rồi, huống chi còn đắc tội với Lưu Nguyệt học viện? Nếu như bọn họ dám có suy nghĩ hoài nghi về tính công chính của đại hội võ lâm, đó không phải là tội danh nặng nhất à, đụng chạm với mọi hảo hán trên thiên hạ à?

Bọn họ đại đa số đều bị lôi kéo tới đây, trong đáy lòng căn bản không có tính toán gì.

Nếu như không phải thấy được rằng sẽ kiếm được món hời nếu thành công, bọn họ tuyệt đối sẽ không bán mạng.

Hiện tại coi như đã trắng tay không kiếm được gì, vậy, mạng liệu có giữ được không?

"Mọi người đừng có bị hấn dọa sợ! Mọi người quên mất truyền thuyết về đôi mắt màu xám rồi sao? Người mang nó, nam là vương, nữ là tôn! Lânch Vô Tâm nếu thật sự mang đôi mắt xám, vậy thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn ư? Mọi người đừng vì một chút e ngại mà bỏ qua mục đích chính!"

Tên măng hán tử bị cắt mất tóc thấy tình huống không ổn, lớn tiếng nói: "Làm người giang hồ, quan trọng nhất là cái gì? Là hiệp khách nghĩa! Nếu lần này chúng ta có thể vạch trần được âm mưu thật sự của Tân Minh Chủ, tên tuổi chúng ta sẽ lưu danh thiên cổ! Đến lúc đó, con cháu của chúng ta, sẽ có công danh vang dội!"

Không thể không nói, những lời này kích thích thêm rất nhiều động lực. Những kẻ vừa bị Lạc Hàn Y làm cho lung lay ý chí đã từ từ bình ổn trở lại. Chỉ trong giây lát, thế cục gần như lưu chuyển.

"Người đã nói đó chỉ là truyền thuyết, đồng nghĩa với việc không có căn cứ! Người khi nãy nói kẻ cho người biết chuyện này là người cực kì có phân lượng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu nói ra tên người đó. Ngược lại, chỉ biết kích động các đại gia đây bán mạng vì người, không hề hứa hẹn hay chắc chắn về chuyện sau này, người đến tốt cùng muốn gì?"

Từng chữ Lạc Hàn Y nói như đều mang mũi nhọn.

Hồ hấp của hán mỗi lúc một khó khăn.

Hiện tại chính là cơ hội, nếu như không thể đâm nát tim đối phương chỉ bằng một đao, mọi chuyện về sau, coi như có giải thích cũng chỉ vô dụng.

"Người nọ người nọ" tên mắng hán tử ấp úng hơn nửa ngày vẫn không thể cãi lại.

Thật ra thì hán cũng hiểu ở tình thế này nếu như không nói ra, mọi người sẽ càng hoài nghi hán nhiều hơn. Nhưng nếu như nói tên người đó ra, thì cả nhà hán sẽ không còn an toàn.

Hán cũng hiểu loại chuyện mình đang làm táng tận lương tâm đến cỡ nào, nhưng hiện tại hán không thể làm gì hơn. Mặc kệ cái gì thiên băng địa liệt, máu chảy thành sông, hán chỉ cần bảo vệ được người nhà của mình là tốt rồi.

"Ta không thể nói tên người nọ. Xin các đại gia tin tưởng ta, những câu ta nói đều là thật, ta có thể thề với Trời!"

Cực kì lỗ mắng.

Ngược lại càng khiến mọi người thêm hoài nghi.

"Thề với Trời? Trời ở trên cao, thế gian một ngày xảy ra bao nhiêu chuyện, Trời có thể quản hết sao? Một câu thề với Trời, sẽ khiến cho các đại gia đây bán mạng vì ngươi, ngươi nghĩ mình có sức ảnh hưởng lắm à?" Lạc Hàn Y tiếp tục nói: "Ngươi nếu không nói ra tên người nọ, rõ ràng chính là có tật giật mình."

Lòng người hoàn toàn tan rã, hầu như ai nấy đều đưa ánh mắt nghi ngờ về tên mắng hán tử.

Gió lạnh xào xạc, nâng cao làn áo của nam nhân áo tím, lá vàng bay tán loạn, hết như đây là nơi ở của thần linh

Tại bên này Lạc Hàn Y đang miễn cưỡng trấn trụ người gây chuyện, mà đầu đó bên kia, trong đế quốc, Lãnh Vô Tâm phảng phất như không biết điều đó, dựa vào đầu vai Nam Cung Vô Thương, nghiêng mắt nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, khung cảnh thật giống như một bức tranh tình thơ ý họa.

Cho đến khi một bóng đen xuất hiện, hoàn toàn phá vỡ khung cảnh yên bình này.

"Điện hạ, bên ngoài xảy ra chuyện."

Là Âm Ảnh*.

(*): mình không rõ đây là tên người hay tên chức vụ, vì trong tiếng Trung Quốc, Âm Ảnh vừa có thể là tên, vừa có thể là từ chỉ nghề nghiệp điệp viên trong bóng tối, trong covert lúc in hoa lúc không, thôi, mọi người cứ nghĩ đó là tên đi nha.

Lãnh Vô Tâm thu hồi lại khí tức ôn hòa của mình, lạnh nhạt nhìn hán và xung quanh.

Làm đế vương, có thể dịu dàng và ảm áp, nhưng những thứ đó chỉ có biểu hiện trước mặt đúng người đúng tình, nếu không, sẽ biểu hiện ra nhược điểm trước thuộc hạ thậm chí là kẻ ở phía trên, yếu điểm rồi sẽ trở thành nhược điểm chết người.

Cho nên, nàng không thể. Nàng có thể có tâm, nhưng chỉ có thể ở trước mặt Nam Cung Vô Thương. Nàng nhất định phải Vô Tâm, bởi vì nàng phải sinh tồn.

Có lúc, người vốn là như vậy, muốn sinh tồn, sẽ phải học được cách ngụy trang mình. Nếu không thể ngụy trang, thì không thể khiến mình không gặp phải tổn thương. Lãnh Vô Tâm nàng chẳng qua chỉ là người không muốn mình bị thương mà thôi.

"Chuyện gì?"

Câu đối đáp không thật sự quan tâm, nụ cười nhạt, Lãnh Vô Tâm hỏi một cách thờ ơ.

"Điện hạ, bên ngoài đã xảy ra chuyện." Âm Ảnh dừng một chút, âm thanh khó che giấu sự nóng nảy.

Hán có thể không nóng nảy sao?

Lúc đầu nhận được tin tức, hán như sắp trở thành kẻ điên. Gấp gáp đến hoàng cung gặp điện hạ nhưng không thấy ngài đâu, Đế vương lại thất hồn lạc phách. Cho đến khi hán gặp được Mộ Dung Triệt, mới tìm được điện hạ.

"Điện hạ, bên ngoài không biết có người nào đã thả ra tin tức rằng người mang đôi mắt màu xám tro, hiện giờ cả thiên hạ đều biết. Vô lâm đã đại loạn, tất cả mọi người đang tìm điện hạ, nhưng ngài vẫn không xuất hiện. Người người mỗi lúc một hoài nghi, nếu ngài vẫn không xuất hiện, như vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng."

"Cái gì?!"

Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương nhất thời biến sắc.

Chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào, bọn họ đều hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bồn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ai là kẻ đứng sau mọi chuyện

Mặt Nam Cung Vô Thương biến sắc, sự tình này rõ ràng hẳn đã ra mệnh lệnh ai nấy biết đều phải cầm miệng, nhưng giờ nó đã bị lộ ra ngoài ngay tại thời điểm mấu chốt. Huống chi, chính hắn cũng không biết điều này đang diễn ra, riêng chuyện này thôi, cũng đã không thể tin được.

Mà nguyên nhân do gì Lãnh Vô Tâm đã thừa biết, kể từ khi nàng xuyên qua. Nguyên nhân đơn giản chính là do truyền thuyết về con mắt màu xám tro này. Mặc dù truyền thuyết có thật, nhưng thiên hạ cực kỳ kiêng kỵ khi nói về nó. Bọn họ một không muốn tiếp nhận, hai muốn bưng bít. Vì không có biện pháp phản kháng, nên đã chọn cách đơn giản nhất. Kẻ mang đôi mắt màu xám mà lên ngôi đế vương, liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Bọn họ dùng cái cớ vì chính nghĩa để tiến hành đuổi giết.

Ở trong lịch sử đế quốc, không phải chỉ có một vị đế vương bị đuổi giết đến chết.

Đây là gọi ganh tỵ đến phát điên.

Mà Lãnh Vô Tâm cũng không có cách để phản kháng.

Cho nên ban đầu nàng mới có thể dễ dàng đáp ứng Hàn Phi đến ở trong cốc. Hàn Phi có biện pháp để che giấu màu sắc đôi mắt này. Cho dù không phải lâu dài, nhưng có thể bảo vệ Lãnh Vô Tâm đến trước năm 18 tuổi.

"Bên ngoài đã rất nhốn nháo, người đến bây giờ mới biết ư?"

Trong lòng rõ ràng đã rất chấn động.

Nhưng khuôn mặt Lãnh Vô Tâm vẫn lạnh nhạt.

Nàng nên biểu lộ cảm xúc gì đây? Hiện tại nàng chẳng biết.

Bởi vì nàng thủy chung vẫn chưa biết thế nào là lệ thuộc. Dù nàng đã nói ra cảm xúc của mình dành cho Nam Cung Vô Thương, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến lệ thuộc cả.

Bởi vì nàng là Lãnh Vô Tâm, cho nên không thể nào giao hoàn toàn sinh mạng mình cho một kẻ khác. Tình yêu có thể tốt đẹp, là dựa trên việc tính mạng mình có thể an toàn.

"Thuộc hạ đáng chết!"

Lãnh Vô Tâm chẳng qua chỉ là nổi giận, nếu là hắn, chỉ sợ đã giết người.

Nhưng, mọi chuyện thật kì lạ, với mạng lưới điều tra của hắn, tin tức tuyệt đối không thể đến chậm vậy, giải thích duy nhất —— là có gián điệp!

"Người quả thật đáng chết! Hơn nữa rất đáng chết! Bồn cung hiện tại cực hoài nghi về thực lực đế quốc này. Bồn cung nghĩ hai người là kẻ có thực lực, dù không phải đứng đầu, thì cũng là cao thủ. Nếu đây thực sự là năng lực của đế quốc, vậy có phải hay không nói, đế quốc đã suy sụp?" "Thuộc hạ vô năng!"

Ám ảnh chưa từng cảm thấy xấu hổ đến vậy.

"Vô năng? Người đứng quả thật vô năng! Bất quá bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này." Đôi mắt Lãnh Vô Tâm như đang là điểm tụ tập của các đợt gió xoáy lớn: "Nói, tất cả mọi chuyện người biết, cũng như mọi suy luận của người cho Bồn cung. Hôm nay, là cơ hội duy nhất cũng như cuối cùng Bồn cung cho người. Nếu lần này, các người vẫn không khiến Bồn cung hài lòng, vậy ta không ngại đổi hai ám ảnh* mới."

(*): gián điệp trong đêm

"Vâng"

"Vâng"

Hai thanh âm từ hai nơi khác nhau truyền đến. Một là từ người đang quỳ gối trước Lãnh Vô Tâm, một đến từ trong bóng tối. Một văn một võ, một là

bảo vệ, một là quân sư.

"Thuộc hạ tra được, tin tức được lan truyền từ năm ngày trước, là do một người tên Vương Hán, rất lỗ mãng trên giang hồ. Nhưng, trên người người nọ cũng không có gì đáng phải hoài nghi, cũng không giống kẻ có thể tạo nên một đợt bạo động đến vậy."

Năm ngày trước?

Thiếu nữ cười lạnh, công tử đứng bên cạnh nàng hết như hoa sen, hần nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay thiếu nữ đang rủ xuống ở eo bên, yên lặng không nói được lời nào.

Thiếu nữ tựa như biết ý, nhẹ nhàng cúi đầu, khoe miệng như đang mỉm cười.

Thiếu nữ cực đẹp, cực thanh lệ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sát khí rất nặng, hiện giờ nàng cười, song lại toát ra sát khí, càng tuyệt đỉnh thanh nhã đến cực hạn.

Nếu không phải thiếu nữ khẽ nhăn chân mày, biểu hiện nàng hiện tại rất phiền muộn, không người nào có thể đoán được, nàng hiện tại đang đối mặt với tình huống nguy hiểm tột cùng.

"Bồn cung không muốn nghe những lời thừa thãi này. Tĩnh giản lời của mình, nói tiếp cho Bồn cung."

Giọng ám ảnh khẽ nắc, chốc lát lại tiếp tục: "Thuộc hạ nghĩ, tình cảnh hiện tại điện hạ tương đối nguy hiểm. Cách điện hạ tròn mười tám tuổi còn kém ba tháng, nếu là điện hạ gặp chuyện không may, như vậy •••••"

Câu nói kể tiếp chợt dừng lại, rồi lại được tiếp tục: "Cho nên, thuộc hạ hoài nghi người đó là Đại hoàng tử. Trong chuyện này Đại hoàng tử là người được lợi nhất."

Lãnh Vô Tâm nhăn mày.

Ám ảnh phân tích có thể nói là khá đúng. Nhưng trực giác nhiều năm nói cho nàng biết đó không phải là Đại hoàng tử. Hơn nữa, theo quy định của đế quốc, người hoàng tộc không được phép đi ra ngoài. Thời gian của hần không khớp. Nhưng không phải không thể làm được, trừ phi có một người khác giúp hần.

Nhưng, đó là ai?

"Đây chính là lời người nên nói ư? Đang phân tích thay cho bồn cung sao?"

Ngữ khí của Lãnh Vô Tâm vô cùng hung bạo.

Đây chính là phân tích ư? Quá mức vô dụng! Đại hoàng tử đương nhiên phải hoài nghi, nhưng nàng không tin, khả năng của ám ảnh cũng chỉ đến mức này.

Giọng điệu của Lãnh Vô Tâm không chút thiện cảm, cái cúi đầu của ám ảnh đã thấp càng thêm thấp.

Hần tự nhiên biết mình đã nói những điều thừa thãi, nhưng có chút chuyện cùng tin tức, hần không thể xác định có nên nói cho điện hạ biết hay không. Nói hoặc không nói, chọn lựa nào cũng khiến điện hạ lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Hần là ám ảnh, chức trách quan trọng nhất là diệt trừ tất cả chương ngại trên đường đi của điện hạ. Nếu theo quy củ, kẻ dính dáng đến chuyện này đều sẽ bị ám sát. Nhưng, trong đó có người bọn họ thật sự không biết có nên "đụng tới" hay không.

"Điện hạ, trừ Đại hoàng tử, thật ra thì {ám vệ} còn phát hiện được một người." Trong giọng nói có chứa chút e ngại, không muốn nói cho Lãnh Vô Tâm biết.

Đôi mắt Lãnh Vô Tâm chợt lóe.

Bàn tay nàng vô ý thức siết chặt tay Nam Cung Vô Thương.

Trên lưng bàn tay trắng như ngọc thạch của Nam Cung Vô Thương liền lưu lại dấu ngón của năm ngón tay, màu đỏ cùng màu trắng giao hòa, hết sức đẹp dễ.

"Là Mộ Dung Triệt?"

Không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Có thể khiến {ám vệ} do dự như thế, tuyệt đối không phải Đại hoàng tử. Ngay từ trước, ám ảnh bên cạnh điện hạ đã được hưởng quyền lợi cao nhất. Chỉ cần có chứng cứ, bọn họ có thể trực tiếp ám sát người cản trở đường đi của đế vương. Bất kể đó là hoàng tử hay trọng thần. Nếu không phải Đại hoàng tử, người duy nhất có thể làm cho bọn họ do dự, trừ Mộ Dung Triệt, nàng không nghĩ còn có ai.

Dù sao, vì Mộ Dung Triệt. Mà nàng đã từng đến Phủ Công chúa, và bật ra những lời khó nghe nhất ngay nơi đó. Trước đó, cũng huyền não một trận ngay trên triều đình. Cho nên, điều bọn họ do dự, không phải là thân phận của kẻ đứng sau mọi chuyện, mà là việc nàng có dính líu mật thiết gì tới người

đó hay không.

"Điện hạ thánh minh."

Ám ảnh nhẹ nhàng đập đầu, chờ đợi được Lãnh Vô Tâm phân phó.

Một hồi lâu sau, đáp lại hần chỉ có một đợt gió dịu nhẹ.

Sống lưng Lãnh Vô Tâm đông cứng, không nhúc nhích.

Cho dù biết, Mộ Dung Triệt có thể là kẻ đứng sau mọi chuyện, nhưng khi nó được chứng thực, thất vọng ngập tràn tâm trí nàng.

Thất vọng, liệu có nên nói đó là nỗi thất vọng về tình yêu của Mộ Dung Triệt hay không. Đôi lúc trong khoảnh khắc nàng được chút bình yên, nàng có nghĩ đến hần, Mộ Dung Triệt, hần yêu nàng, có hay không, đúng hay sai? Đáp án, hiện tại, nàng rốt cục đã có đáp án.

Mộ Dung Triệt có lẽ thật yêu Lãnh Vô Tâm. Nhưng là Lãnh Vô Tâm “kia” chứ không phải nàng, Mộ Dung Triệt từ đầu đến cuối chính là yêu Lãnh Vô Tâm “kia”, là cô gái bình yên ngoan hiền hết như Thiên Sứ, dịu dàng ngồi và cười ở bên cạnh hần. Là cô gái mặc váy dài, vĩnh viễn đứng đợi hần bên ngoài sân khấu. Là cô gái luôn nghe theo hần, chẳng bao giờ nói “không” trước mặt hần.

Cô gái đó, là nàng, nhưng cũng không phải là nàng.

Lãnh Vô Tâm chân chính có thể cười như một Thiên Sứ, nhưng cũng có thể tại lúc đang mỉm cười, xuống tay giết người không chút do dự. Lãnh Vô Tâm chân chính có thể ngoan ngoãn chờ đợi một ai đó, nhưng không thể trở thành một cô gái không ghen ghét những “hoa bướm” luôn vây quanh hần. Lãnh Vô Tâm chân chính vĩnh viễn không thể nào không nói “không”.

Cho nên, tại thời không đó, khi Mộ Dung Triệt hiểu nàng không còn là Lãnh Vô Tâm trong lòng hần, hần đã ra quyết định cuối cùng, lựa chọn cách giữ lại “nàng” duy nhất trong lòng hần.

Mộ Dung Triệt bây giờ, cũng chỉ đang lặp lại chuyện đã từng làm thôi.

Chỉ vì, nàng đã không còn là “nàng” tại thế kỷ hai mươi mốt, cho nên hần muốn hủy diệt sao?

Cảm giác bị nước vây quanh, hít thở không thông, toàn thân như bị đè nặng, Lãnh Vô Tâm lặng lẽ rùng mình.

Nếu hỏi nhược điểm lớn nhất của nàng là gì, có lẽ chính là nước?

Song, cách Mộ Dung Triệt trước đây chọn, là để cho nàng sợ hãi chìm dần trong nước, nhưng còn lần này? Vì cái gì mà hần quyết định giết chết nàng? Như thế có thể để hần ôm nàng ư, thổ lộ tình yêu với nàng nếu có ư?

Chân mày của nữ tử áo đen nhíu lại càng thêm chắc, bàn tay Nam Cung Vô Thương bị Lãnh Vô Tâm nắm, móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt hần. Máu tươi dần chảy dọc theo nơi hai bàn tay kết hợp.

"Vô Tâm, chúng ta trở về thôi ••••• đứng đây truy cứu cũng không có ý nghĩa. Chuyện đã xảy ra, điều chân chính phải làm, là lựa chọn cách giải quyết nó, không phải sao?"

Thanh âm thanh nhã có chút mê mị đột ngột vang lên.

Là của Nam Cung Vô Thương.

Ám ảnh dĩ nhiên biết nên làm gì, hần nhẹ nhàng đập đầu: "Điện hạ, chuyện đã xảy ra, Phò mã nói không sai. Thuộc hạ cũng cảm thấy, chuyện quan trọng hiện tại là nên giải quyết nó như thế nào."

Lãnh Vô Tâm chấn động, mạnh mẽ đè nén nhịp tim loạn.

Thứ chờ đợi bọn họ, chính là tương lai không thể đoán trước •••••

Gương mặt cô dường như đóng băng: "Bỏ cung đã biết, bỏ cung có chuyện phải rời đi ngay. Khi các người ở lại đây, Bỏ cung không hy vọng bên ngoài sẽ lại lần nữa phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nếu ••••• có người làm loạn, như vậy ••••• cách sát vật luận*!"

(*): tùy ý giết chết, không cần truy rõ lý do.

Cách sát vật luận!

Bốn chữ vừa rơi xuống, Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương liền cầm tay nhau rời đi.

Chương 55: Đệ nhất danh kỹ

Lời đồn thổi ở bên ngoài, dần lan truyền với tốc độ khá nhanh vào trong đế quốc.

Trước khi Nam Cung Vô Thương cùng Lãnh Vô Tâm rời đi, Lãnh Hạo đã ra gặp riêng họ, không biết hắn đã nói những gì, mà khi Lãnh Vô Tâm gặp lại Lãnh Hạo, hắn đã thân thiện hơn chút ít. Chắc Nam Cung Vô Thương đã nói ra một ít chuyện mà Dao Cơ đến chết vẫn không thể thốt ra với hắn.

Xe ngựa đi thật nhanh, bốn con Hãn Huyết Bảo Mã kéo xe, tuyệt đối khiêm tốn cùng xa hoa.

Trong xe ngựa, Lãnh Vô Tâm cùng Nam Cung Vô Thương tự tìm một vị trí riêng, nhắm mắt yên lặng không nói gì. Trong thâm tâm, hai người biết rất rõ, một khi Lãnh Vô Tâm lộ diện, sẽ tạo nên một đợt sóng to gió lớn thế nào.

Cho nên, việc đầu tiên cần làm chính là bình ổn tâm trí bản thân, sau mới có thể đủ năng lực đối mặt với sóng gió sắp đến.

"Ta cần đi tìm một người."

Nam Cung Vô Thương đột nhiên mở mắt, nói: "Người đó rất quan trọng."

Thiếu nữ đã thay đổi màu váy áo quen thuộc thành màu lam, nàng ngồi yên không chút dao động.

"Đến Duyệt Châu."

Nhẹ giọng phân phó.

Duyệt Châu, ở tại phía nam Hợp Quốc, cũng là một trong những thành trì nổi tiếng nhất thiên hạ, không phải bởi vì tòa thành trì này có chế độ quân sự gì đặc biệt hơn người. Càng không phải vì tòa thành trì này có những thứ mà nơi khác không có.

Duyệt Châu nổi tiếng khắp thiên hạ, là nhờ một vị nữ tử. Xác thực mà nói, là nhờ một vị giai nhân, tuyệt đại hồng nhan.

Đệ nhất danh kỹ được cả thiên hạ công nhận —— Thần Nguyệt.

Thần Nguyệt, e thẹn thiên thành, khuê tú gấp trăm lần Bách Lư Ly, lại tuyệt đại phong hoa. Mà điều khiến cho người đời trầm mê, không phải là ở vẻ đẹp của nàng, mà là ở tài cầm kỳ thư họa tuyệt diệu.

Quả nhiên là một nữ tử tài sắc vẹn toàn hiếm thấy.

Thần Nguyệt còn là một nữ tử bán nghệ không bán thân, nàng mặc dù lưu lạc phong trần, nhưng tuyệt đối không bán thân, cho dù là kẻ có nhiều địa vị, nhưng một khi đã tới Thần Nguyệt Quán, thì cũng phải tuân theo quy tắc của nàng.

Nàng không chỉ là đệ nhất danh kỹ, còn là thiên hạ đệ nhất kinh doanh Thanh Lâu.

Thần Nguyệt •••••

Tin đồn về Thần Nguyệt quá nhiều, e rằng nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết. Lãnh Vô Tâm cũng đã nghe qua, cho nên, tại lúc Bách Lư Ly khiêu khích, mới có thể nói về Thần Nguyệt để châm chọc nàng.

Khi tới Duyệt Châu thì đã là hoàng hôn, đèn lồng treo đầy trên cao, không hổ là Duyệt Châu, một chốn phồn vinh, từ lâu lộng lẫy, tấp nập tấp nập. Đi năm bước đã thấy được một lầu, đi ba bước liền thấy được một biển. Đại để chính là hình dung tình cảnh này?

Khoảng chừng giờ Thân, mọi người tụ tập nhiều hơn, phần nhiều là các nam tử. Từ bình dân đến quý tộc, đủ mọi dạng người. Hầu như đã tụ tập đủ các nam tử trên thiên hạ.

Đây là một tòa thành không có phân biệt đêm ngày, ngựa xe luôn chạy ập như nước.

Người dân hỏi hã, nhưng lại tự động nhường đường cho xe ngựa Lãnh Vô Tâm. Cũng không phải vì bọn họ biết Lãnh Vô Tâm tới, mà là do mảnh ngọc bội Nam Cung Vô Thương treo trên xe ngựa trước khi vào thành.

Trên ngọc bội có khắc một chữ Nguyệt, phồn chữ cổ tình cong lại tựa như một ánh trăng tròn, trong treo lạnh lùng trong đêm tối.

Ở Duyệt Châu, vô luận người thuộc tầng lớp nào, dù có là đại nhân, thì tại đây người người đều ngang hàng. Vậy nên, căn bản sẽ không nhường đường chỉ vì một cỗ xe ngựa đẹp đẽ.

Lãnh Vô Tâm không nói lời nào, nhưng người nàng lại toát ra một luồng khí lạnh băng.

Miếng ngọc bội, nàng biết, nàng vốn không phải kẻ ngốc. Rõ ràng đó là vật của Thần Nguyệt. Có thể làm cho người dân tại Duyệt Châu nhường đường, cũng chỉ có Thần Nguyệt. Xem ra, Nam Cung Vô Thương đã từng là khách quen của Thần Nguyệt.

Bởi vì có người nhường đường, xe ngựa rất nhanh liền tới lầu các bậc nhất tại Duyệt Châu, kiến trúc tại lầu các này không phải quá hoa lệ, trên căn bản chỉ lấy trúc làm chủ, cả lầu đều chỉ có một tông màu xanh biếc.

Cùng màu với tấm lụa mỏng đang đón gió tung bay.

Ở tại nơi xa hoa trụy lạc như Duyệt Châu, nơi này không thể không hấp dẫn ánh mắt của người qua đường. Đây chính là điểm thông minh của Thần Nguyệt chăng, nếu làm nó đẹp để hoa lệ như những lầu khác, thì đây cũng chỉ là một nơi tầm thường. Cho dù có thật phồn hoa nhưng lại không lưu danh vạn trạng.

Khi đó, đến cuối cùng, vẫn không làm rung động lòng người. Mà Thần Nguyệt, một khi làm điều ngược lại, đã bắt mọi người một lòng để ý tới nơi này, lựa chọn cách thức tự nhiên lại không mất đi tao nhã, thanh cao, một tòa trúc lầu, không chỉ thỏa mãn thú tìm kiếm cái lạ của những kẻ có tiền, còn cả đam mê học hỏi văn vẻ của những nho sĩ.

Xe ngựa thông thả dừng lại, phu xe nhẹ nhàng vén bức rèm che trước kiệu của Lãnh Vô Tâm. Cung kính cúi đầu: "Điện hạ, Phò mã. Duyệt châu - Thần Nguyệt lâu đã đến."

Lãnh Vô Tâm vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần, làm như không nghe thấy, mà Nam Cung Vô Thương vẫn chỉ cười nhẹ, ý bảo phu xe hạ bức rèm xuống
.....

"Vô Tâm, cùng đi chứ?"

Gió nhẹ lướt qua, mang theo sự quyến rũ lạnh mát đến rợn người.

Lần này Nam Cung Vô Thương ra ngoài không hề có ý định mang mặt nạ da người, hấn để lộ ra bộ mặt yêu nghiệt, da thịt không có một chút tỳ vết.

Lãnh Vô Tâm không trả lời, càng không cử động, nàng tựa như đã ngủ thiếp đi. Nhưng, Nam Cung Vô Thương biết không phải vậy, không có cơ sở, chỉ là trực giác nói cho hắn biết, Lãnh Vô Tâm không hề ngủ.

"Nguyên nhân."

Hồi lâu sau, thiếu nữ đột nhiên mở miệng.

"Bởi vì nơi này là nơi có thông tin nhanh nhất, hơn nữa, Thần Nguyệt là một nữ tử dũng cảm hiếm có."

Lý do đầu tiên, nàng đã tự nghĩ ra được. Còn về lý do thứ hai, Lãnh Vô Tâm có chút kinh ngạc.

Cũng không phải bởi vì ghen ... thứ nguyên nhân nhầm chán, mà là vì Nam Cung Vô Thương thế nhưng lại khen ngợi một người, hơn nữa đối phương còn là một cô gái. Không thể phủ nhận, Thần Nguyệt là một nữ tử thông minh, nhưng là, thông minh cùng dũng cảm có liên quan tới nhau ư?

"Ta là nữ nhân."

Ý tại ngôn ngoại*, Nam Cung Vô Thương đương nhiên hiểu. Đây là sự ẩn ý giữa hai người. Lãnh Vô Tâm nữ nhân, mà Thần Nguyệt lâu hiển nhiên không phải là địa phương mà nữ tử nên vào. Nhưng, hấn thừa hiểu nàng, chỉ cần Lãnh Vô Tâm muốn vào, tất nhiên là sẽ có cách vào.

(*): lời sao ý vậy.

Chỉ e rằng, Lãnh Vô Tâm căn bản không muốn vào.

"Vào thôi, trong thiên hạ còn có nơi nào người không vào được ư?"

Không chút vòng vo, Nam Cung Vô Thương dẫn đầu, hấn bước xuống xe, vươn tay, chờ đợi Lãnh Vô Tâm.

Lãnh Vô Tâm tuyệt đối sẽ vào, rất đơn giản, nơi có được tin tức nhanh nhất vốn chính là kỹ viện, mà nơi có được tin tuyệt mật và thần tốc nhất, đương nhiên là kỹ viện tốt nhất. Bởi vì loại kỹ viện này, người vào không phải quan viên thì chính là hộ giáp. Người bình thường đã định không thể nào tiến vào.

Cho nên.

Vươn tay, nhẹ nhàng đặt nó vào trong tay Nam Cung Vô Thương, tùy hấn một đường dẫn dắt, tiến vào Thần Nguyệt Lâu.

Nội thất bên trong Thần Nguyệt Lâu khá tương xứng và liên quan nhiều với phong cách bên ngoài, mang theo xúc cảm phong trần, đại sảnh hình vòng tròn, xung quanh là những tấm nệm ngồi êm. Trung tâm là một vũ đài lớn

Tạo hình vũ đài rất đặc biệt, phía trên là lụa mỏng tung bay, làm con người ta không thể nhìn rõ bóng hình uyển chuyển đang chiến đấu bên trong? Hơn nữa ánh đèn quá mức sáng, mơ hồ hồ hồ mới có thể phân biệt người nào với người nào. Vậy mà lại khiến con người ta có cảm giác như đang được thoải mái nghỉ ngơi, lay động lòng người.

Khi Nam Cung Vô Thương cùng Lãnh Vô Tâm bước vào trong thì đã đến màn biểu diễn cao triều, người ngồi xung quanh vũ đài như đã ngừng thở, thể nhưng không nhìn thấy một đôi nam nữ đột ngột bước vào.

Ánh nến chợt như sắp tắt, nữ tử trên vũ đài chợt kéo dài làn váy trắng của mình, nàng nhảy mình lên cao, đuôi váy cùng tay áo bị kéo lên không trung tạo nên độ cong hoàn mỹ, hấp dẫn ánh mắt cùng mê say lòng người. Tấm mạng trước mặt bị gió hất cao, xoay một vòng trên không trung, rồi nhẹ nhàng rơi xuống. Mắt nữ tử xêch lên, lướt nhìn thật nhanh qua mọi người đang ngắm nhìn nàng đến độ như đã ngừng thở, rồi dừng lại trên người một nam tử áo đỏ đang đứng một cách ngạo nghễ, đôi con ngươi tối đen của nàng chợt sáng lên, nhưng rồi bỗng không che giấu được tia ưu thương, bách chuyển ngân trường* *****

(*): đột sóng kể lấp nhanh đột sóng sau

Ánh nến sáng bừng trở lại, người chơi đàn mon trốn âm cầm, phát ra một hồi tiếng vang kì dị. Cô gái xoay nhanh vòng eo, đôi mắt lại lần nữa xoay chuyển, nhìn vào cái nắm tay của đôi nam nữ, điệu múa lập tức dừng lại. Chốc lát lại tiếp tục tựa như chẳng có gì xảy ra.

Xoay tròn ***** xoay tròn ***** tựa tựa ở trong gió bay phát phối lại như hòa tan cùng nhịp điệu *****

“Âm——”

Tiếng đàn tranh bị phá vỡ vang tận trời cao.

Âm nhạc chợt dừng lại, nữ tử dừng lại điệu vũ, thân thể nàng dập dềnh. Tựa như một đoá hoa sen đang từ từ nở rộ ***** gió phát qua vũ đài, dọc theo lớp lụa mỏng, từng làn váy của nàng dần lạng xuống như từng cánh hoa, thanh nhã, yêu mị.

Nữ tử đứng dậy, nắm lại hai bàn tay, cúi chào mọi người: "Nhạc khúc Phụng Thành, tiểu nữ nếu múa xấu, xin các hạ đừng chê."

Dứt lời, đôi mắt quyến rũ liền nhìn về phía Lãnh Vô Tâm, tựa như đang khiêu khích.

"Cô nương khách khí, vũ kỹ* của cô nương chính là tuyệt nhất thiên hạ."

(*): cách múa, điệu múa

"Cô nương khách khí, cô nương chính là vũ cơ tuyệt nhất Duyệt Châu này, là Thần Nguyệt mà ai nấy vô cùng sùng bái, ai dám bêu xấu cô nương?"

“Vũ điệu của cô nương đẹp đến hiếm thấy, cô nương quá khiêm nhường rồi."

"....."

Đủ loại lời khen kéo nhau đến tới tấp hết như những đợt sóng thủy triều, Lãnh Vô Tâm hừ nhẹ, thủ đoạn như thế, còn quá non.

Lấy lui làm tiến là đúng, nhưng cách sử dụng quá mức lộ liễu, coi như hiện tại mọi người đều bị điệu múa của nàng ta làm cho hóp hồn, nhưng khó tránh khỏi phiền phức về sau, nàng ta muốn vậy ư?

Thủ đoạn quá mức dễ hiểu, chẳng phải sẽ càng làm chuyện cười sao? Loại chuyện như vậy quá ngốc xít, hiện tại ánh mắt nhìn người của nàng dành cho Thần Nguyệt có chút hoài nghi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bôn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người của Thần Nguyệt

Mỹ nhân quyến rũ nhìn thấy tia nhìn khinh thường sâu trong đáy mắt Lãnh Vô Tâm, có chút tức giận.

Nàng là vũ cơ, cũng là thủ hạ của Thần Nguyệt, trừ bốn tỷ nữ Cầm Kỳ Thư Họa bên ngoài, nàng là tỷ nữ được Thần Nguyệt yêu thương . . . nhất. Lấy được sự thương thức của Thần Nguyệt, không nghi ngờ gì nữa, đó là chuyện đáng mừng nhất cõi đời này.

Mà nàng luôn luôn lấy điều này làm niềm kiêu ngạo, hơn nữa, nếu như không phải vì được Thần Nguyệt thương thức, e rằng nàng hiện tại chẳng qua chỉ là kỹ nữ hạng hạ đẳng, nào có thể được chu toàn quyền quý như thế này?

Cho nên, đối với Thần Nguyệt, nàng không chỉ kính trọng, nhiều hết mức chính là cảm kích.

“Kẻ chưa từng trải qua, sẽ chẳng hiểu được gì”, cảm giác đau đớn khi bị lửa nóng đốt cháy người, và bất lực khi ý thức sắp rơi vào hư không.

Nàng chào đón Lãnh Vô Tâm, cũng bởi vì nàng nhận ra Nam Cung Vô Thương, người thường ở cạnh Thần Nguyệt, có thể nói là một trong những người hiểu Thần Nguyệt nhất.

Thần Nguyệt đã từng nói, ngọc bội của nàng chỉ dành cho người khiến nàng động lòng một đời.

Nàng không biết Thần Nguyệt đưa ngọc bội cho Nam Cung Vô Thương khi nào, bất quá, suy xét với tình hình đang diễn ra, Nam Cung Vô Thương dường như không biết ý tứ giấu trong ngọc bội của Thần Nguyệt.

Nhất định là bởi vì không biết, cho nên hẳn ta mới đưa một nữ tử tới Thần Nguyệt lâu.

Thiên hạ này có thể chứa chấp hạng nam tử làm Thần Nguyệt đau lòng?

Vĩnh viễn không!

Trong lòng nàng nghĩ vậy, ý tứ trên mặt nàng càng không chút thiện cảm, trợn mắt nhìn Lãnh Vô Tâm.

Ngay sau đó, nàng nét mặt tươi cười như hoa hướng về phía mọi người dưới đài, quyến rũ mỉm cười: "Chỉ vì Thần Nguyệt tỷ tỷ đang ở đây, nên mọi người mới an ủi người ta chứ gì ***** các đại gia hẳn đang rất mong chờ người ta xuống đài, để cho tỷ tỷ lên biểu diễn đúng chứ?"

Đậm chất làm nũng, Lãnh Vô Tâm cơ hồ muốn nôn mửa.

Nàng chán ghét nhất hạng nữ tử như vậy, làm bộ, ngốc nghếch vô cực.

"Mị nhi, chúng ta nào nghĩ vậy?"

"Mị nhi, chúng ta đều rất thích nàng."

"Mị nhi, nàng là người xinh đẹp nhất."

"Mị nhi *****"

Tầng tầng lớp lớp khách tại Phong Nguyệt hòa theo, cực kỳ thức thời phối hợp tưởng vui này.

Cảm giác được Lãnh Vô Tâm không bình tĩnh, Nam Cung Vô Thương nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, mặt hắn biểu lộ chút sắc thái mà người ngoài nhìn không thể hiểu được.

Sau một hồi chuyện vui, người quan trọng trong cuộc đã tới.

"Thần Nguyệt!"

"Trời ạ! Quả nhiên là Thần Nguyệt!"

"Thật sự là Thần Nguyệt!"

"Thần Nguyệt cô nương!"

Người người điên cuồng di chuyển quanh chỗ ngồi.

Lãnh Vô Tâm chợt ngừng đầu lên *****

Khi đó, hai nữ tử đều không biết, cái nhìn đối mặt nhau này, số phận về sau của họ nhất định không ngừng dây dưa lẫn nhau. Nam Cung Vô Thương càng không ngờ, lần gặp mặt này, thiếu chút nữa phá hủy cuộc đời của hắn.

Mà một hồi tình cảm phong hoa tuyết nguyệt, cũng hoàn toàn vĩnh viễn trở thành một đợt phong hoa đại loạn khắp thiên hạ. Sự quan đời sau có dùng hết văn chương, cũng không thể thể hiện một cách trau chuốt câu chuyện tình cảm này.

Cất bước nhẹ xuống lầu, dáng dấp thiếu nữ rất bình thường, ngũ quan nhìn kỹ cũng không có phần nào đặc biệt. Y phục bằng vải thô, căn bản cũng không có bất kỳ vật phẩm trang sức, trừ cây mộc trâm trên lần tóc đen. Vậy mà, quanh người nàng lại có một làn khí chất thánh khiết khiến không ai dám nhìn thẳng, phải gọi cái khí chất thánh khiết này bằng cái tên gì?

Khuynh tâm!

Cho dù hồng nhan vạn thiên, cũng không so được một nụ cười nhẹ của giai nhân.

Nhìn vườn hồng nghìn hoa, nhìn sắc thái của hàng trăm cô gái, rồi lại quay đầu nhìn Thần Nguyệt, quả thật như ánh trăng bạc trên trời cao chỉ có thể ước

ao ngấm nhìn chứ không thể chạm vì sợ ô uế.

Thần Nguyệt kỳ nhân, mỗi một động tác, mỗi một phản nộ cười, đều là vừa vẹn ưu mỹ. Lãnh Vô Tâm không phải không thừa nhận, đây là nữ tử đẹp nhất nàng từng gặp. Ngoài vẻ đẹp, khí chất của nàng càng thêm làm cho người ta mất hồn.

"Nhanh đến kinh hồn, uyển như du long. Hoa cỏ thu tằm mình dưới nắng, hoa tốt xuân tùng. Phảng phất nhẹ nhàng như ánh trăng, tuyết bay phấp phới trong gió. Mong ngóng chi, ánh bình minh; vội vã mà xét chi, hoa sen dưới đầm. Dịu dàng vừa phải, dài ngắn hảo hợp. Bờ vai như được gọt thành, eo thon nhỏ. Dung mạo không thể hơn, rực rỡ sáng ngời. Búi tóc nhỏ đơn giản. Môi mọng nước, răng trắng tinh, đôi mắt sáng, má lúm đồng tiền ••••"

Trích - "Một lá thư ngày ngộ" - Lạc Thần Phú .

Bạn đang đọc truyện *Họa Quốc Hoàng Thượng, Danh Hiệu Của Bốn Cung Là Tuyệt Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.